

แผนปฏิบัติการราชการรายปี (พ.ศ. 2568) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

MIND

ใช้ **หัว** และ **ใจ**
เป็นอุตสาหกรรมคู่ชุมชน

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
กันยายน 2567

คำนำ

ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2562 ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐจัดทำแผนปฏิบัติราชการของส่วนราชการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรบรรลุผลตามเป้าหมาย และมีการบริหารงบประมาณที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้ง มีการติดตามประเมินผลและรายงานผลการปฏิบัติราชการตามนโยบายได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว

เพื่อให้ทิศทางการดำเนินงานด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทที่สามารถเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของประเทศและการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลกในปัจจุบัน นำไปสู่การจัดทำแผนปฏิบัติราชการ แผนงาน/โครงการ ที่สำคัญ เพื่อผลักดันและขับเคลื่อน การดำเนินงานขององค์กรให้เป็นไปตามแนวทางขององค์กรที่กำหนดต่อไป กระทรวงอุตสาหกรรมจึงได้จัดทำ**แผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม** ซึ่งสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา และแผนอื่นที่เกี่ยวข้องให้มีความสอดคล้องตามกรอบแนวคิดแผนและนโยบายในระดับต่าง ๆ ตลอดจนสอดคล้องกับสถานการณ์และบริบทของประเทศ รวมถึงการวิเคราะห์ปัจจัยทั้งที่เป็นโอกาสและอุปสรรคต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรมขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพ **ตามนโยบาย ปฏิรูปอุตสาหกรรมสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ ทันทสมัย สะอาด สะดวก โปร่งใส ผ่าน ๓ ปฏิรูป** (ปฏิรูป ๑ : จัดการกาก สารพิษ ที่ทำร้ายชีวิตประชาชน ปฏิรูป ๒ : สร้างความเท่าเทียมในการแข่งขันของ SME ไทย และปฏิรูป ๓ : สร้างอุตสาหกรรมเศรษฐกิจใหม่ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม) **๓ แนวทาง** (การสร้างความร่วมมือพันธมิตรห่วงโซ่อุตสาหกรรมที่สมบูรณ์แบบ การปรับกฎหมายและภารกิจเข้าสู่ภาครัฐดิจิทัล รวมถึงการจัดตั้งกองทุนเพื่อการปฏิรูประบบอุตสาหกรรม) เพื่อนำไปสู่ **“อุตสาหกรรมเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่กับชุมชน”** โดย **“ปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่”** พร้อมกับการผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ **“ชุมชนรักโรงงาน โรงงานรักชุมชน และสร้างการกระจายรายได้สู่ชุมชน”** เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคม/ชุมชนอย่างเป็นมิตรและยกระดับเศรษฐกิจฐานรากให้เติบโตอย่างยั่งยืน ด้วยกรอบความคิดและทิศทางการทำงาน **MIND** กล่าวคือ การปรับอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่ โดยให้ความสำคัญในการยกระดับทุกองค์ประกอบของภาคอุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งและกระจายรายได้สู่ชุมชน ด้วย **“หัวใจ”** และ **“ใจ”** ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม โดยกำหนดภารกิจหลักพื้นฐานกระทรวงเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน ด้วยความมุ่งมั่นและเข้มแข็ง

โดยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนและบูรณาการนโยบายและมาตรการต่าง ๆ เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 และสามารถใช้เป็นกรอบแนวทางสำหรับหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมในการจัดทำแผนปฏิบัติราชการของหน่วยงานเพื่อให้เกิดการบูรณาการการทำงานต่อไป

กลุ่มยุทธศาสตร์

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน

สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

สารบัญ

หน้า

คำนำ

สารบัญ

ส่วนที่ 1 บทสรุปผู้บริหาร.....	1
ส่วนที่ 2 ความสอดคล้องกับแผน 3 ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2560	8
2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ.....	8
2.2 แผนระดับที่ 2.....	12
2.2.1 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ	12
2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13.....	35
2.2.3 นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. 2566 - 2570).....	42
2.2.4 นโยบายรัฐบาล.....	44
2.2.5 นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม.....	47
2.3 แผนระดับที่ 3 ที่เกี่ยวข้อง.....	49
ส่วนที่ 3 ความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ.....	50
ส่วนที่ 4 สำคัญแผนปฏิบัติการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม	51
4.1 ภาพรวม	51
4.2 แผนปฏิบัติการ	51
4.3 ประมาณการวงเงินงบประมาณรวม	56
ภาคผนวก ก. วิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง	58
ก1. แนวโน้มสถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม.....	59
ก2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม.....	72
ก3. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม	78
ภาคผนวก ข. รายละเอียดตัวชี้วัด (KPI Template)	90
ภาคผนวก ค. รายละเอียดโครงการตามแผนปฏิบัติการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม	110

แผนปฏิบัติการราชการรายปี พ.ศ. 2568

ของกระทรวงอุตสาหกรรม

ส่วนที่ 1 บทสรุปผู้บริหาร

แผนปฏิบัติการราชการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม จัดทำขึ้นเพื่อให้เป็นทิศทาง การดำเนินงานด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพัฒนาให้สอดคล้องกับบริบทที่สามารถ เสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันของประเทศและการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลกในปัจจุบัน โดยมีกรอบ แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศและภาคอุตสาหกรรม ทั้งนโยบายระดับประเทศ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนความมั่นคง เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ และนโยบายระดับกระทรวง แผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม เพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรมและ สอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น มุ่งไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนที่แท้จริง ผ่านกระบวนการจัดทำ แผนปฏิบัติการโดยการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis & TOWs Matrix) ได้แก่ การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม และทบทวนวิสัยทัศน์ ตัวชี้วัด แผนงาน โครงการ และรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนา ภาคอุตสาหกรรมต่อไป

แนวทางการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมเพื่อขับเคลื่อนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพ เป็นไปตามนโยบาย ปฏิรูปอุตสาหกรรมสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ ทันทสมัย สะอาด สะดวก โปร่งใส” ผ่าน “3 ปฏิรูป (ปฏิรูป 1 : จัดการกาก สารพิษ ที่ทำร้ายชีวิตประชาชน ปฏิรูป 2 : สร้างความเท่าเทียมในการแข่งขันของ SME ไทย และปฏิรูป 3 : สร้างอุตสาหกรรมเศรษฐกิจใหม่ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม) 3 แนวทาง (การสร้างความร่วมมือพันธมิตรห่วงโซ่อุตสาหกรรมที่สมบูรณ์แบบ การปรับกฎหมายและภารกิจเข้าสู่ภาครัฐดิจิทัล รวมถึงการจัดตั้งกองทุนเพื่อการปฏิรูประบบอุตสาหกรรม) เพื่อนำไปสู่ “อุตสาหกรรมเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่กับชุมชน” เพื่อผลักดันให้ภาคการผลิตมีความสมดุล มั่นคง และยั่งยืน ผลักดันการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม 4.0 โดยการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ โดยการนำวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ ก่อให้เกิดการเพิ่มผลิตภาพ มูลค่า และมาตรฐาน รวมถึงพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการให้มีความเข้มแข็งและแข่งขันได้ในเวทีโลก พัฒนาปัจจัยสนับสนุน ทั้งในด้านกฎหมายและกฎระเบียบ การอำนวยความสะดวกในการประกอบกิจการ การรวมกลุ่มคลัสเตอร์และการบูรณาการนโยบาย/แผนงานกับภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เอื้อให้เกิดการลงทุนและลดอุปสรรคในธุรกิจอุตสาหกรรม พัฒนาอุตสาหกรรมของไทย ทั้งปัญหาด้านโครงสร้างของอุตสาหกรรมของประเทศที่เริ่มแข่งขันได้ยากและไม่ดึงดูดการลงทุนใหม่ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมและข้อร้องเรียน ไปจนถึงปัญหาด้านภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของภาคอุตสาหกรรมต่อประชาชน โดย “ปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่” ตัดปีกภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สอดรับกับการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม เทคโนโลยี และข้อตกลง/กติกาใหม่ของโลก พร้อมกับการผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของ “ชุมชนรักโรงงาน โรงงานรักชุมชน และสร้างการกระจายรายได้สู่ชุมชน” เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคม/ชุมชนอย่างเป็นมิตรและยกระดับเศรษฐกิจฐานรากให้เติบโตอย่างยั่งยืน ด้วยกรอบความคิดและทิศทางการทำงาน MIND กล่าวคือ การปรับอุตสาหกรรมเข้าสู่วิถีใหม่ โดยให้ความสำคัญในการยกระดับทุกองค์ประกอบของภาคอุตสาหกรรม ควบคู่กับการสร้างความเข้มแข็งและกระจายรายได้สู่ชุมชนด้วย ‘หัว’ และ ‘ใจ’ ของคนกระทรวงอุตสาหกรรม โดยกำหนดภารกิจหลักพื้นฐานกระทรวงเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างสมดุลและยั่งยืน ด้วยความมุ่งมั่นและเข้มแข็ง

นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม

ปฏิรูปอุตสาหกรรม สู่เศรษฐกิจยุคใหม่
ทันทสมัย สะอาด สะดวก โปร่งใส

รู้ กับผู้ประกอบการที่ทำผิดกฎหมาย ทำร้ายประชาชน สร้างมลพิษ ดิน น้ำ อากาศ

เซฟ ฟื้นฟูอุตสาหกรรมไทย สร้างความเท่าเทียม สร้างรายได้ สร้างโอกาสในการแข่งขันทางธุรกิจ

สร้าง อุตสาหกรรมเศรษฐกิจยุคใหม่ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย เชื่อมโยงเศรษฐกิจโลก

MIND
ใช้หัวและใจ ปันอุตสาหกรรมสู่ชุมชน

เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทางข้างต้น จึงได้กำหนดแนวทางการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติราชการ โดยการเปลี่ยนผ่านสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ ปรับเปลี่ยนธุรกิจและอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ หรือ S-curve อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ รวมถึงธุรกิจและการผลิตรูปแบบใหม่ ควบคู่ไปกับการดูแลสังคมโดยการส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชนสังคม และสถานประกอบการในพื้นที่สู่การอยู่ร่วมอย่างรับผิดชอบและเป็นมิตร ผลักดันการปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมด้วยกลไกการกำกับดูแลที่ทรงประสิทธิภาพ และการส่งเสริมยกระดับสถานประกอบการด้วยแนวคิด BCG เพื่อโอกาสทางธุรกิจ มุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน ตอบโจทย์ไทยและประชาคมโลก กระจายรายได้ สร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน พัฒนายกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน และส่งเสริมเศรษฐกิจจากฐานอย่างเป็นระบบ กำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อชั้นนำและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม สนับสนุนการสร้างพันธมิตรทั้งในและต่างประเทศเพื่อยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง พัฒนาโครงสร้างสนับสนุนด้านการทดสอบ และรับรองมาตรฐานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับอุตสาหกรรมเป้าหมายและเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ปรับปรุงกฎหมาย และกฎระเบียบให้เอื้อต่อการลงทุนและประกอบการ ปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อรองรับการดำเนินงานภายใต้การเปลี่ยนแปลง พัฒนาศักยภาพบุคลากร วัฒนธรรมองค์กรให้ทันสมัยเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและให้บริการที่มีคุณภาพ รวมถึงส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาลและการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ซึ่งคาดว่าผลสัมฤทธิ์ของแผนปฏิบัติราชการ จะสร้างเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมและภาคเหมืองแร่ ไม่น้อยกว่า 4,880 พันล้านบาท ส่งผลต่อร้อยละของผลผลิตภาพการผลิตภาค อุตสาหกรรม (TFP) ที่เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่า ร้อยละ 2.4 ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ ไม่น้อยกว่า 7,000 ล้านบาท รวมถึงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคอุตสาหกรรม ไม่น้อยกว่า 1.55 ล้านตัน CO₂ เทียบเท่า พร้อมสร้างมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรม BCG ไม่น้อยกว่า 140,000 ล้านบาท ตลอดจนสร้างความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการของกระทรวงอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

โดยมีภาพรวมการประมาณการวงเงินงบประมาณตามแผนฯ จำนวน 2,113.1081 ล้านบาท มีขอบเขต ดังนี้

วิสัยทัศน์

“ปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน”

พันธกิจ

1. ขับเคลื่อนและพัฒนาอุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตามแนวอุตสาหกรรมวิถีใหม่ที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน
2. พัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรม (Ecosystem) เพื่อเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมไทยสู่ความยั่งยืน
3. ปฏิรูปและขับเคลื่อนองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ยกกระตักการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนอง และเป็นมืออาชีพ

แผนปฏิบัติการ

เรื่องที่ 1 การยกระดับขีดความสามารถธุรกิจอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีใหม่ ที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน

เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศและอุตสาหกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในอนาคต โดยมุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพด้วยการต่อยอดงานวิจัยและพัฒนา และประยุกต์ใช้นวัตกรรมสู่ภาคธุรกิจ เพิ่มผลิตภาพ และพัฒนามาตรฐาน ให้ภาคอุตสาหกรรมตลอดห่วงโซ่คุณค่า ควบคู่กับการส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้พัฒนาสู่ความยั่งยืนคู่ชุมชน มีความสามารถในการแข่งขันในระดับที่สูงขึ้นตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีใหม่ที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน โดยมีการประมาณการวงเงินงบประมาณ จำนวน 1,835.8235 ล้านบาท

เรื่องที่ 2 การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน

เพื่อสนับสนุน สร้างโอกาส และลดอุปสรรคในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม โดยมีการประมาณการ
วงเงินงบประมาณ จำนวน 121.3852 ล้านบาท

เรื่องที่ 3 การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ

เพื่อยกระดับการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนและปรับปรุงการบริหารจัดการองค์กรให้มีความทันสมัย ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและสร้างความเชื่อมั่นให้กับภาคอุตสาหกรรม โดยมีการประมาณการวงเงินงบประมาณ จำนวน 155.8994 ล้านบาท

2.1 ยุทธศาสตร์ชาติ

1) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

(1) เป้าหมาย

- 1.1 ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน
- 1.2 ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 2.1 การเกษตรสร้างมูลค่า
- 2.2 อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต
- 2.3 สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว
- 2.4 โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก
- 2.5 พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

กระทรวงอุตสาหกรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม การส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) วิสาหกิจชุมชน และผู้ให้บริการธุรกิจอุตสาหกรรมให้มีสมรรถนะและขีดความสามารถในการประกอบการที่เป็นเลิศ และมีความยั่งยืนสู่สากล โดยมีแนวทางการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคขับเคลื่อนเศรษฐกิจ เพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การขับเคลื่อนด้วยอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ให้มีบทบาทต่อเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพของประเทศที่จะส่งผลต่อการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม และผลผลิตการผลิตของภาคอุตสาหกรรม เป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันให้ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้นและเชื่อมโยงกับการขยายช่องทางทางการตลาด และการบริหารจัดการโลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1) ด้านการเกษตรสร้างมูลค่า โดยการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับ อุตสาหกรรมเกษตรและเกษตรแปรรูปตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน (Value Chain) ขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ยกระดับมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ ให้มีมูลค่าเพิ่มและผลิตภาพที่สูงขึ้น พร้อมทดสอบความต้องการตลาด ต่อยอดงานวิจัยสู่เชิงพาณิชย์ และกระตุ้นให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่ ๆ รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูปสู่ออร์แกนิกให้เกิดผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น เช่น การสร้างมูลค่าเพิ่มจากสมุนไพรมาใช้ทางการแพทย์ เป็นต้นด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต โดยดำเนินการตามนโยบายประเทศไทย 4.0 ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ลดความเหลื่อมล้ำ นำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรมอย่างชัดเจน รวมถึงนโยบาย 10 อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัย

ขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ และสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน จากที่เป็นอยู่ให้สูงขึ้นต่อไป ได้แก่ การส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ ในสถานประกอบการ การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอาหารแห่งอนาคต อุตสาหกรรมยานยนต์ และเครื่องมือแพทย์ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดังกล่าว

2) ด้านการสร้างควมหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมการท่องเที่ยว ผ่านการสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น การออกแบบด้วยความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม ให้มีมูลค่าเพิ่มและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว ส่งเสริมการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมท่องเที่ยว รวมทั้งการสร้างผู้ประกอบการใหม่และพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสปา ตลอดห่วงโซ่อุปทาน และเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจการลงทุนสร้างโอกาสการค้า การลงทุนในตลาดสากล

3) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก โดยพัฒนาศักยภาพและองค์ความรู้ การใช้ประโยชน์จากเขตเศรษฐกิจพิเศษให้กับ SMEs ในพื้นที่เป้าหมาย สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศ ให้เกิดการค้าและการลงทุนร่วมกัน รวมทั้งส่งเสริมการสร้างคลัสเตอร์อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ภาคตะวันออกเชื่อมโยงการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก (Eastern Economic Corridor Development: EEC) เพื่อต่อยอด SMEs ให้เข้มแข็ง โดยมุ่งพัฒนาศักยภาพและการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

4) ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยส่งเสริมผู้ประกอบการ ครบวงจรตั้งแต่การเสริมสร้างความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ การบ่มเพาะโดยผ่าน ศูนย์บ่มเพาะในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ การเสริมสร้างการแข่งขันและผลิตภาพให้กับ SMEs โดยการพัฒนา องค์ความรู้และการให้คำปรึกษาแนะนำในด้านการพัฒนามาตรฐานต่าง ๆ การนำเทคโนโลยี นวัตกรรมและ Digital หรือ IT มาใช้ในการบริหารจัดการที่ทันสมัย การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพสินค้า เพิ่มช่องทางการค้า เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ และพัฒนาไปสู่การเป็นผู้ประกอบการ SMEs แบบอัจฉริยะ (Smart SMEs) ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ โดยการให้ความช่วยเหลือ SMEs และวิสาหกิจชุมชน ผ่านศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม 4.0 และการให้บริการปรึกษาแนะนำผ่านศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SMEs

2) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

(1) เป้าหมาย

1.1 สร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ

1.2 กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็น กำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ

1.3 เพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการ ตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 2.1 การลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมในทุกมิติ
- 2.2 การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเอง

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

กระทรวงอุตสาหกรรมนอกจากมีหน้าที่ในการส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาผู้ประกอบการแล้วยังให้ความสำคัญโดยนำทุนวัฒนธรรมและภูมิปัญญามาเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะพัฒนาวิสาหกิจชุมชนให้เข้มแข็ง ร่วมกับการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ด้านต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาทักษะการผลิต การบริหารจัดการและการพัฒนาช่องทางการตลาด โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลพัฒนาผลิตภัณฑ์ และยกระดับศักยภาพวิสาหกิจชุมชน ตลอดจนพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนให้สามารถเติบโตสู่สากล พัฒนามิติเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็ง อาทิ การสนับสนุนด้านวิชาการในการฝึกอบรมพัฒนาราษฎรและกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตผลิตภัณฑ์ชุมชนในพื้นที่โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ให้มีประสิทธิภาพและมีมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้น การส่งเสริมเกษตรอุตสาหกรรม การส่งเสริมและพัฒนาการแปรรูปสินค้าเกษตรในระดับชุมชน พัฒนาผลิตภัณฑ์ให้โดดเด่น มีมาตรฐานและตอบสนองความต้องการของตลาดได้

3) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(1) เป้าหมาย

- 1.1 อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม ให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล
- 1.2 พื้นฟูและสร้างฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมใหม่ เพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ
- 1.3 ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ
- 1.4 ยกกระตบกระบวนทัศน์ เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วม และธรรมาภิบาล

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

- 2.1 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว
- 2.2 สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืน บนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ
- 2.3 พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็นเมืองที่เติบโต

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

กระทรวงอุตสาหกรรมมีนโยบายที่มุ่งเน้นการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและการจัดการขยะและมลพิษอย่างยั่งยืนด้วยการส่งเสริมและพัฒนาวัตถุดิบทดแทนที่ได้จากการรีไซเคิลขยะหรือของเสียทั้งจากครัวเรือนและจากอุตสาหกรรม (Secondary Raw Materials) เพื่อลดการเกิดขยะ

และลดปัญหามลพิษต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมด้วย BCG Model ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมยังมุ่งเน้น การพัฒนาการประกอบกิจการเหมืองแร่ให้มีมาตรฐานในระดับสูง มีความปลอดภัยและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อม ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสนับสนุนผู้ประกอบการให้มีมาตรฐานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR - DPIM) และอุตสาหกรรมสีเขียว

4) ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

(1) เป้าหมาย

1.1 ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนอง ความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

1.2 ภาครัฐมีขนาดเล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

1.3 ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(2) ประเด็นยุทธศาสตร์

2.1 ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการ อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

2.2 ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยง การพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่

2.3 ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ เปิดกว้าง ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วน มีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ

2.4 ภาครัฐมีความทันสมัย

2.5 บุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง ยึดหลักคุณธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

2.6 ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ ทุกภาคส่วนร่วมต่อต้านการทุจริต

(3) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

กระทรวงอุตสาหกรรมมีภารกิจดำเนินการดำเนินงานโดยยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชน เพื่อประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม” โดยนำนวัตกรรม เทคโนโลยี ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามา ประยุกต์ใช้ในการให้บริการ เช่น การใช้ระบบ IT ทำงานเพื่อให้ผู้รับบริการมีความสะดวกและรวดเร็วขึ้น การให้บริการผู้ประกอบการออนไลน์ผ่านศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SMEs การบริหารจัดการองค์การ โดยนำยุทธศาสตร์สู่การปฏิบัติในทุกระดับทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค มีระบบการติดตามและประเมินผล การดำเนินงานและการใช้จ่ายงบประมาณ ตลอดจนการดำเนินโครงการเพื่อปรับปรุงงานให้มีประสิทธิภาพ มากขึ้น การปรับปรุงโครงสร้างองค์การให้มีความยืดหยุ่น เหมาะสมกับบริบทการพัฒนาประเทศ มีการบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรให้สามารถสนองความต้องการในการปฏิบัติงาน ควบคู่กับการเสริมสร้างประสิทธิภาพ และคุณภาพภายใต้หลักระบบคุณธรรมและจริยธรรม รวมทั้ง มีมาตรการกำกับดูแลที่เสริมสร้างความโปร่งใส และการป้องกันทุจริต รวมทั้งระบบการตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่ง

ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ ด้านที่ 6 การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ส่งผลให้กระทรวงอุตสาหกรรมบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติที่ต้องการให้ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์ และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส ภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีความโปร่งใส ปลอดภัย ยุติธรรม และประพฤตินิยมชอบ

2.2 แผนระดับที่ 2

2.2.1 แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

(1) ประเด็นที่ 4 อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

(1.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ 1 : การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ
- เป้าหมายที่ 2 : ผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 4.8
 - 2) อัตราการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ 2.4

(1.2) แผนย่อยอุตสาหกรรมชีวภาพ

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจฐานชีวภาพ เช่น ชีวเคมีภัณฑ์ วัสดุชีวภาพ ชีวเภสัชภัณฑ์ เวชสำอาง นวัตกรรมอาหารชีวภาพ สารสกัดสมุนไพร เชื้อเพลิงชีวภาพ และพลังงานชีวภาพ เป็นต้น และสร้างเศรษฐกิจฐานชีวภาพอุบัติใหม่ที่ระบบอย่างครบวงจร
 - 2) พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่า และเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมแปรรูปชีวมวล เทคโนโลยีชีวภาพด้านการแพทย์และสุขภาพ รวมถึงอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนพัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมชีวภาพในพื้นที่ที่เหมาะสม
 - 3) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจชีวภาพ โดยการพัฒนากำลังคนเชี่ยวชาญให้มีปริมาณเพียงพอต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต สร้างความเข้มแข็งและสร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพของวิสาหกิจชุมชนและชุมชนท้องถิ่น และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการเฝ้าระวังและดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งส่งเสริมผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขั้นสูงที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสนับสนุนการลงทุนวิจัยและพัฒนา เพื่อสนับสนุนการขยายธุรกิจของวิสาหกิจเริ่มต้นในอุตสาหกรรมชีวภาพ

4) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ พัฒนาตลาดภายในประเทศโดยให้ความสำคัญกับการสร้างความตระหนักรู้ในประโยชน์จากผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีชีวภาพ รวมถึงพัฒนามาตรการและสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการจากเศรษฐกิจฐานชีวภาพ และใช้กลไกการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้เกิดประโยชน์ ตลอดจนพัฒนาและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ และธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ

5) มีการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของระบบนิเวศที่เป็นมาตรฐาน โดยนำเครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังมาใช้อย่างเหมาะสม เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบ โดยผู้ใช้ประโยชน์หรือต่อผู้ทาค่าความเสียหายต่อทรัพยากร และส่งเสริมการใช้ประโยชน์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ด้วยการพัฒนาวิธีการทางเศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังในการประเมินความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม /ระบบนิเวศ และพัฒนาวิธีการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ที่เป็นมาตรฐานและจำเพาะสำหรับแต่ละระบบนิเวศ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) อุตสาหกรรมชีวภาพมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าการผลิตอุตสาหกรรมชีวภาพ ร้อยละ 5 ต่อปี

(1.3) แผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการการแพทย์ครบวงจร

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์แบบบูรณาการควบคู่ไปกับอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในห่วงโซ่มูลค่า เช่น อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ และอุตสาหกรรมชีวภาพ เป็นต้น

- 2) ยกกระดับมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และการให้บริการทางการแพทย์ให้เทียบเท่ากับระดับสากล ยกกระดับการแพทย์และบริการสุขภาพแผนไทย สร้างศูนย์ทดสอบมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกในการตรวจและรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ของไทยให้กับผู้ประกอบการอย่างถูกต้อง รวดเร็ว ในราคาที่เป็นธรรมเพื่อให้ผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันได้มากขึ้น

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) อุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ ร้อยละ 7 ต่อปี

(1.4) แผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ยกกระดับความสามารถของผู้ผลิต ผู้พัฒนา และผู้ออกแบบและสร้างระบบของไทยให้มีความสามารถในการแข่งขันในด้านต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การสร้างและบริหารห่วงโซ่มูลค่าระดับโลก

การจัดหาวัตถุดิบ ชิ้นส่วน และอุปกรณ์อย่างเพียงพอ การบริหารจัดการองค์กร การตลาด และการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เป็นต้น ให้สามารถสร้างและพัฒนานวัตกรรมทางอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ รวมถึงการสร้างโมเดลในการทำธุรกิจใหม่ในอนาคต

2) ผลิตและพัฒนาบุคลากรทั้งทางด้านผู้ใช้ ผู้ผลิต และผู้ให้บริการ ในภาคส่วนต่าง ๆ ให้มีทักษะและความเชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ และส่งเสริมการนำบุคลากรต่างชาติที่มีทักษะและความรู้ความสามารถเข้ามาทำงานเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรม ตลอดจนกำหนดมาตรการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ให้เรียนรู้ทักษะใหม่และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีได้

3) สร้างความตระหนักรู้และสนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งครอบคลุมถึงระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในอนาคต ตามระดับความพร้อมของผู้ประกอบการทั้งด้านเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ เพื่อเป็นการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และเป็นการสร้างตลาดของอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

4) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ยกระดับให้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันในสังคม รวมทั้งส่งเสริมการสร้างตลาดภายในประเทศผ่านการสนับสนุนของภาครัฐ

5) ส่งเสริมให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ และสนับสนุนการสร้างคลัสเตอร์ของอุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ รวมถึงสนับสนุนให้มีกลไกเพื่อผลักดันการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ทั้งระบบแบบครบวงจร

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) อุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าอุตสาหกรรมดิจิทัล ร้อยละ 10 ต่อปี

(1.5) แผนย่อยอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการพัฒนาระบบคมนาคม

- แนวทางการพัฒนา

1) ผลักดันการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งระบบไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าอัจฉริยะ พลังงานไฮโดรเจน หรือพลังงานทางเลือกอื่น ๆ โดยจัดทำแนวทางการพัฒนาต่อยอดจากฐานอุตสาหกรรมยานยนต์ที่ประเทศไทยเป็นหนึ่งในฐานการผลิตรถยนต์ที่สำคัญของโลก เพื่อเตรียมความพร้อมและถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แก่ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี พัฒนาและยกระดับทักษะความเชี่ยวชาญของผู้ประกอบการไปใช้ประโยชน์

ในการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ อาทิ อุตสาหกรรมชิ้นส่วนอากาศยาน อุตสาหกรรมชิ้นส่วนระบบราง พร้อมทั้งส่งเสริมให้ประเทศเป็นศูนย์กลางยานยนต์ไฟฟ้าในอาเซียนในอนาคต

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ประเทศไทยเป็นหนึ่งในฐานการผลิตยานยนต์สมัยใหม่ที่สำคัญของโลก

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) สัดส่วนการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าต่อการผลิต

ยานยนต์ทั้งหมดในประเทศ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 22 ภายในปี 2570

(1.6) แผนย่อยอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) สนับสนุนผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศตามระดับความสามารถทั้งกลุ่มที่มีศักยภาพอยู่แล้ว และกลุ่มวิสาหกิจเริ่มต้น โดยอาศัยกลไกความร่วมมือภาครัฐและเอกชน และมาตรการสนับสนุนต่าง ๆ ที่เอื้อและส่งเสริมให้มีการลงทุนเพื่อสร้างฐานการผลิตในประเทศไทย

- 2) สร้างและพัฒนาบุคลากรสำหรับอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ เพื่อตอบสนองความต้องการด้านบุคลากรของทั้งภาครัฐและเอกชน และสนับสนุนให้ผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศให้เข้ามาทำงานในอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรม

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) อุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าการผลิตของอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศเพิ่มสูงขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

(1.7) แผนย่อยการพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

- แนวทางการพัฒนา

- 1) สนับสนุนการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของอุตสาหกรรมและบริการตลอดห่วงโซ่มูลค่า โดยให้มีกลไกการเชื่อมโยงตลอดห่วงโซ่มูลค่าและมีมาตรการสนับสนุนให้เกิดการเชื่อมโยงตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ และจัดให้มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่สนับสนุนภาคอุตสาหกรรม

- 2) กำหนดให้มีการทำการคาดการณ์เทคโนโลยีในอนาคต ทั้งในภาพรวมและรายสาขาสำหรับการกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนาภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการของประเทศ ให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว และเป็นแนวทางในการวางแผนการทำงานของทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ

- 3) วางแนวทางการผลิตและพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยเชื่อมโยงภาคการศึกษาภาคอุตสาหกรรมและบริการให้ตอบสนองความต้องการของแต่ละสาขาของอุตสาหกรรมและบริการ และจัดให้มีแผนพัฒนากำลังแรงงานทั้งประเทศในทุกกระดับ ทั้งแรงงานในประเทศ

ที่เป็นแรงงานฝีมือ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ประกอบการ และแรงงานต่างด้าว ตลอดจนส่งเสริมการนำเข้าบุคลากร
ที่ขาดแคลนจากต่างประเทศหรือบุคลากรที่มีทักษะในอุตสาหกรรมใหม่

4) ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านข้อมูลที่สอดคล้องกับการพัฒนา
เศรษฐกิจของประเทศสนับสนุนให้มีข้อมูลเปิด เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม ส่งเสริมให้เกิด
ธรรมาภิบาลข้อมูลขึ้นในองค์กรต่าง ๆ ในสังคม และส่งเสริมให้มีการจัดเก็บข้อมูลของภาครัฐอย่างบูรณาการ

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) แรงงานไทยมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

- 2) ประเทศไทยมีความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล ในด้านความพร้อม

ในอนาคตดีขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อันดับความสามารถด้านประสิทธิภาพแรงงาน ไม่เกินอันดับที่ 52 ภายในปี 2570

- 2) อันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล ปัจจุบันความพร้อม

ในอนาคต ไม่เกินอันดับที่ 40 ภายในปี 2570

(2) ประเด็นที่ 3 การเกษตร

(2.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: ผลិតภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาเกษตรเพิ่มขึ้น

- เป้าหมาย 2: ผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตรเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศสาขาเกษตร

ไม่น้อยกว่าร้อยละ 4.5

- 2) ผลิตภาพการผลิตของภาคเกษตรเพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.0

(2.2) แผนย่อยเกษตรชีวภาพ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต การแปรรูป และการพัฒนาสินค้าเกษตร

และผลิตภัณฑ์จากฐานเกษตรกรรม และฐานทรัพยากรชีวภาพ มีการยกระดับให้เกษตรกรเป็นผู้ประกอบการ
วิสาหกิจการเกษตรขนาดกลางและเล็กบนฐานทรัพยากรชีวภาพ ตลอดจนมีการใช้ฐานจากการทำเกษตรกรรมยั่งยืน
ซึ่งเป็นระบบการผลิตที่คำนึงถึงระบบนิเวศ สภาพแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพเพื่อใช้ประโยชน์
และต่อยอดไปสู่สินค้าเกษตรชีวภาพ ตลอดจนสนับสนุนให้มีการนำวัตถุดิบเหลือทิ้งทางการเกษตร
มาใช้ในอุตสาหกรรมและพลังงานที่เกี่ยวข้องกับชีวภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- 2) ส่งเสริมการปลูกพืชสมุนไพรให้เป็นพืชเศรษฐกิจตามความเหมาะสมของ

สภาพแวดล้อมในแต่ละพื้นที่ มุ่งแปรรูปเพื่อป้อนในตลาดอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์เสริมอาหาร สินค้าประเภทโภชนาเภสัช

ผลิตภัณฑ์ประเภทเวชสำอาง และผลิตภัณฑ์กลุ่มเครื่องสำอาง รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มจากผลิตภัณฑ์สมุนไพร เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) สินค้าเกษตรชีวภาพมีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรชีวภาพ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 15

(2.3) แผนย่อยเกษตรแปรรูป

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) ส่งเสริมการพัฒนาและใช้วัตถุดิบและผลิตผลทางการเกษตรที่เชื่อมโยงไปสู่กระบวนการแปรรูปในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบในการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีมูลค่าสูง โดยการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานให้แก่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร
 - 2) ส่งเสริมการแปรรูปโดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมถึงองค์ความรู้และภูมิปัญญาที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพในการแปรรูป สร้างความแตกต่าง และเพิ่มมูลค่าในผลิตภัณฑ์และสินค้าเกษตร รวมทั้งการผลักดันเทคโนโลยีและนวัตกรรมการแปรรูปสินค้าเกษตรขั้นสูงที่มีคุณค่าเฉพาะ และผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดไปสู่การผลิตเชิงพาณิชย์
 - 3) สนับสนุนการนำเทคโนโลยี นวัตกรรมสมัยใหม่มาใช้ในกระบวนการผลิต หลังการเก็บเกี่ยวและการแปรรูป อาทิ บรรจุภัณฑ์อัจฉริยะ ควบคุมคุณภาพและความปลอดภัย ติดตามผลิตภัณฑ์ระหว่างขนส่ง และยืดอายุของอาหารและสินค้าเกษตรในบรรจุภัณฑ์ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า
 - 4) ส่งเสริมการสร้างตราสินค้า และขยายช่องทางการตลาดด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างเครื่องหมายทางการค้าและการปกป้องสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) สินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - 1) อัตราการขยายตัวของมูลค่าสินค้าเกษตรแปรรูปและผลิตภัณฑ์ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 4

(2.4) แผนย่อยเกษตรอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) ส่งเสริมการพัฒนาพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ปัจจัยการผลิต เครื่องจักรกล และอุปกรณ์การเกษตร รวมทั้งเทคโนโลยีและนวัตกรรมการเกษตรแห่งอนาคต อาทิ เกษตรแม่นยำ เกษตรในร่ม และเกษตรแนวตั้ง เพื่อนำมาใช้ในกระบวนการผลิต และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตการเกษตรทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

ตลอดจนเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และทดแทนแรงงานภาคเกษตรที่ลดลงและเข้าสู่สังคมสูงอายุ

2) พัฒนาศักยภาพเกษตรกรในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี และนวัตกรรมทางการเกษตร การจัดการภาคเกษตรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม รวมถึงองค์ความรู้ด้านการผลิต และการตลาดต่าง ๆ ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีอวกาศและภูมิสารสนเทศ เทคโนโลยีดิจิทัล ฐานข้อมูลสารสนเทศทางการเกษตรต่าง ๆ เพื่อการวางแผนการเกษตร และพัฒนาเกษตรกรให้เป็นเกษตรกรอัจฉริยะที่มีขีดความสามารถในการแข่งขัน

3) สนับสนุนและส่งเสริมการทำระบบฟาร์มอัจฉริยะ โดยการถ่ายทอดและสนับสนุนให้เข้าถึงองค์ความรู้และเทคโนโลยีแก่เกษตรกรในราคาที่สามารถเข้าถึงได้ ควบคู่กับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล และการใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการวางแผนการปรับเปลี่ยนกระบวนการสินค้าที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เพื่อเพิ่มผลิตภาพการผลิต เพิ่มผลผลิตทางการเกษตรในเชิงมูลค่าและปริมาณต่อพื้นที่สูงสุด และทดแทนการผลิตดั้งเดิม

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) ผลผลิตต่อหน่วยของฟาร์มหรือแปลงที่มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่/อัจฉริยะเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) ผลผลิตต่อหน่วยของฟาร์มหรือแปลงที่มีการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่/อัจฉริยะ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 15

(3) ประเด็นที่ 6 พื้นที่และเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ

(3.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1 : ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น เกิดศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมในทุกภูมิภาคของประเทศ เพื่อกระจายความเจริญทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

- เป้าหมาย 2 : ประเทศไทยมีพื้นที่ที่มีแผนผังภูมินิเวศ เพื่อเป็นกรอบในการพัฒนาเมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืน และอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ รวมทั้ง ผังพื้นที่อนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

1) อัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเฉลี่ยของเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 3.6

2) แผนผังภูมินิเวศระดับภาค เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 1 ผัง ภายในปี 2570

(3.2) แผนย่อย การพัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

ที่มีการบริหารจัดการตามแผนผังภูมินิเวศอย่างยั่งยืน

- แนวทางการพัฒนา

1) จัดทำฐานข้อมูลด้านการพัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรม อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และพื้นที่อนุรักษ์ ที่ทุกหน่วยงานใช้ได้ร่วมกัน ซึ่งเป็นระบบข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีการวิเคราะห์เชื่อมโยง และจัดการ สำหรับสนับสนุนการบริหารจัดการพื้นที่ด้วยแผนผังภูมินิเวศทั้งในระดับประเทศ จังหวัดและชุมชน ซึ่งกำหนดให้จังหวัดทำแผนผังต่าง ๆ อาทิ เมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืนและปลอดภัย อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ พื้นที่พิเศษเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี มรดกทางสถาปัตยกรรม และศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่นอย่างยั่งยืน

2) จัดทำแผนผังภูมินิเวศของพื้นที่อย่างยั่งยืน โดยคำนึงถึงศักยภาพ โครงสร้างพื้นฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม การกำหนดเขตพื้นที่แนวกันชน โดยมีสัดส่วนของพื้นที่ป่า พื้นที่เกษตร พื้นที่ชนบท พื้นที่เมือง และพื้นที่อุตสาหกรรมที่เหมาะสม อาทิ เมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืนและปลอดภัย อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ และพื้นที่พิเศษเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งโบราณคดี มรดกทาง สถาปัตยกรรมและศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิตพื้นถิ่น

3) ให้ความรู้ ประชาชน และบูรณาการทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ ในการอนุรักษ์และพัฒนาเมือง รวมถึงการรักษาพื้นที่สีเขียวในภาพรวมของประเทศ พื้นที่ระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพในทุกระดับ ตลอดจนพัฒนาและเผยแพร่แหล่งเรียนรู้ต้นแบบด้านการอนุรักษ์ และพัฒนาเมืองเพื่อเป็นแนวทางสำหรับเมืองอื่น ๆ

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) เมืองมีระบบจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษที่มีประสิทธิภาพครอบคลุม และได้มาตรฐาน

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) จำนวนเมืองสิ่งแวดล้อมยั่งยืน สละสมไม่น้อยกว่า 30 เมือง

(4) ประเด็นที่ 7 โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล

(4.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐานของประเทศดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ : ความสามารถในการแข่งขันด้านโครงสร้างพื้นฐาน ไม่เกินอันดับที่ 38 ภายในปี 2570

(4.2) แผนย่อยโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและระบบโลจิสติกส์

- แนวทางการพัฒนา

1) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ตลอดโซ่อุปทาน ทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ ให้สอดคล้องกับการขับเคลื่อนการยกระดับการผลิตทางการเกษตรเพื่อสร้างมูลค่า

ให้สูงขึ้น การพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต พร้อมทั้งส่งเสริมให้เกิดการสร้างประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าของสินค้าและบริการ และมีการดำเนินกิจกรรมด้านโลจิสติกส์ที่มีความปลอดภัยและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันด้วยการลดต้นทุน เพิ่มผลิตภาพ และสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้อย่างยั่งยืน

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) ต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลง
 - 2) ประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยดีขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - 1) สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

ไม่น้อยกว่าร้อยละ 11

- 2) ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทย

อยู่ใน 25 ลำดับแรก หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60

(5) ประเด็นที่ 8 ผู้ประกอบการและวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมยุคใหม่

(5.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: ผู้ประกอบการในทุกระดับเป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 40

(5.2) แผนย่อยการสร้างความเข้มแข็งผู้ประกอบการอัจฉริยะ

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) พัฒนาทักษะความเป็นผู้ประกอบการ โดยวางรากฐานการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบให้กับเยาวชนรุ่นใหม่ให้มีทักษะและจิตวิญญาณในการประกอบธุรกิจ รวมทั้งพัฒนาทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและความถนัดที่แตกต่างและหลากหลายของแรงงาน โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี ดิจิทัลและธุรกิจรูปแบบใหม่ในอนาคต
 - 2) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการในทุกระดับให้มีจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ ขับเคลื่อนธุรกิจด้วยเทคโนโลยี นวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์และทุนทางวัฒนธรรมในการสร้างมูลค่าให้กับสินค้าและบริการ การขยายช่องทางการตลาด การสร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับ และการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งการปรับตัวสู่ธุรกิจรูปแบบใหม่ ๆ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีทักษะในการวิเคราะห์และมองค์ความรู้ด้านการจัดการฐานข้อมูล สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ รวมถึงคำนึงถึงการผลิตสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพื่อการวางแผนธุรกิจ ส่งเสริมการใช้ระบบประกันความเสี่ยงภัยของสินค้าและบริการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นและลดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการดำเนินธุรกิจอย่างมีธรรมาภิบาล

3) พัฒนาวิสาหกิจเริ่มต้น โดยการส่งเสริมให้ต่อยอดแนวความคิดสามารถนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาสร้างธุรกิจ และใช้ประโยชน์จากเขตพื้นที่นวัตกรรมในประเทศไทย รวมทั้งสนับสนุนการให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการดึงดูดแรงงานและบุคลากรคุณภาพ

4) ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปรับรูปแบบธุรกิจใหม่ โดยให้สิทธิประโยชน์เพื่อให้สามารถนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้กับวิธีการดำเนินธุรกิจตลอดกระบวนการมากขึ้น เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน ลดต้นทุน และรองรับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมผู้บริโภค รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการธุรกิจและการตลาด ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาสินค้าและบริการให้มีคุณภาพมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค และสามารถเชื่อมโยงการผลิตกับผู้ประกอบการรายใหญ่

5) ส่งเสริมการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายของผู้ประกอบการทั้งในและต่างประเทศให้เข้มแข็ง ผู้ประกอบการสามารถเกื้อหนุนและเชื่อมโยงกันทั้งในแนวตั้งและแนวนอน รวมทั้งพัฒนาระบบและกลไกที่ทำให้เกิดความเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่า เพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองในตลาดที่สูงขึ้น เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการการผลิต การขนส่งและโลจิสติกส์ และพัฒนาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในกลุ่มของตนให้ดียิ่งขึ้น

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่ในประเทศไทยเพิ่มขึ้น
- 2) ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัลขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายใหม่

ไม่น้อยกว่าร้อยละ 15

- 2) ความสามารถในการแข่งขันด้านการใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีดิจิทัล

ไม่เกินอันดับ 30 ภายในปี 2570

(5.3) แผนย่อยการสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการจัดหาแหล่งเงินทุนและพัฒนาช่องทางเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เป็นนวัตกรรมรูปแบบใหม่ ๆ ครอบคลุมวงจรกิจที่มีความหลากหลายและน่าเชื่อถือทั้งในและต่างประเทศ พร้อมทั้งพัฒนาสภาพแวดล้อม และกฎหมายที่เอื้อต่อการเข้าถึงแหล่งเงินทุนรูปแบบใหม่ ๆ และบูรณาการการดำเนินงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแพลตฟอร์มการเข้าถึงบริการทางการเงินของประเทศ

- 2) พัฒนาผลิตภัณฑ์ทางการเงินและการบริหารความเสี่ยง เพื่อตอบสนองความต้องการที่เหมาะสมกับแต่ละกลุ่ม อาทิ กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

- 3) พัฒนาระบบประเมินมูลค่าทรัพย์สินในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจในการขอสินเชื่อของผู้ประกอบการ รวมถึงการพัฒนากลไกการประเมินจัดอันดับ

เทคโนโลยีไทย ที่มีความเสถียรและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการที่มีเทคโนโลยี และนวัตกรรมสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้มากขึ้น

4) พัฒนาระบบการประเมินความน่าเชื่อถือทางเครดิต และระบบการรู้จักลูกค้าที่สะดวกมากขึ้น โดยใช้ประโยชน์จากข้อมูลทั้งด้านการเงินและที่ไม่ใช่การเงิน เพื่อเป็นข้อมูลบ่งชี้สถานะ และประวัติด้านเครดิตประกอบการพิจารณาของสถาบันการเงินหรือตลาดทุน

5) สนับสนุนให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึงบริการทางการเงินด้วยต้นทุนที่เหมาะสม โดยนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาช่วยเพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงบริการทางการเงิน ส่งเสริมการใช้บริการทางการเงินและระบบการชำระเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ และบริการทางการเงินที่เป็นนวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความรู้ในการเข้าถึงบริการทางการเงินและสร้างวินัยทางการเงินของทุกภาคส่วนอย่างทั่วถึง

6) พัฒนาประสิทธิภาพของระบบการเงินทั้งตลาดเงิน ตลาดทุน การประกันภัย และการกำหนดหลักเกณฑ์การระดมทุนที่เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่างผู้ให้บริการทางการเงินด้านต่าง ๆ สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการให้บริการทางการเงิน และพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานกลางทางการเงิน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) สิ้นเชิงธุรกิจรายใหม่ที่ไม่ใช่รายใหญ่เพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวสินเชิงธุรกิจรายใหม่ที่ไม่ใช่รายใหญ่ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10

(6) ประเด็นที่ 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ

(6.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1 : การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมของเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมดเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5

(6.2) แผนย่อยการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนาโครงสร้างด้านคมนาคมขนส่ง และสาธารณูปโภคที่สำคัญ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างรวดเร็ว และต่อยอดโครงสร้างพื้นฐานทุกระบบให้เชื่อมโยงเข้าสู่พื้นที่เศรษฐกิจ เพื่อรองรับความต้องการลงทุน กิจกรรมทางเศรษฐกิจ และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจากการพัฒนาเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกได้อย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

2) ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายพิเศษ รวมทั้งเขตส่งเสริมเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อให้เกิดการลงทุนของภาคเอกชนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงให้สามารถสร้างเทคโนโลยีได้ด้วยตนเอง และเกิดการสะสมทุนทางเทคโนโลยี ในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และประเทศไทยอย่างเป็นรูปธรรม

3) พัฒนาเมืองในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่และทันสมัยระดับนานาชาติ เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการลงทุนและเศรษฐกิจสอดคล้องกับนโยบายขับเคลื่อนเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกเพิ่มขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6.3 ต่อปี

(6.3) แผนย่อย การพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการให้สิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกการลงทุน โดยให้สิทธิประโยชน์ในระดับสูงเพื่อดึงดูดการลงทุนในพื้นที่และเพื่อให้แข่งขันได้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการพัฒนาที่จะเป็นฐานการลงทุนของภาค รวมถึงมาตรการสิทธิประโยชน์จากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องที่จะส่งเสริมสภาพแวดล้อม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ

- 2) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละระเบียงเศรษฐกิจพิเศษเพื่อสนับสนุนการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการเชื่อมโยงกับพื้นที่เศรษฐกิจหลักทั้งภายในและภายนอกประเทศ ครอบคลุมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง ระบบสาธารณสุข/สุขภาพ/สาธารณสุข และการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมหรือพื้นที่รองรับอุตสาหกรรมอื่น ๆ รวมทั้งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนจุดเน้นการพัฒนาในแต่ละระเบียงฯ

- 3) พัฒนาและเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตและบริการ โดย

- (1) ส่งเสริมและพัฒนาเครือข่ายกิจกรรมทางเศรษฐกิจเชื่อมโยงในพื้นที่กับพื้นที่โดยรอบและกับพื้นที่เศรษฐกิจแห่งอื่นในประเทศและประเทศในภูมิภาค และสร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการและชุมชนมีส่วนร่วมในห่วงโซ่อุปทานและได้รับประโยชน์จากการพัฒนา

- (2) บริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานเชิงกลยุทธ์และสร้างมูลค่าเพิ่มตลอดห่วงโซ่ โดยส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเข้ามาใช้ในการยกระดับการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องการบริหารจัดการห่วงโซ่อุปทานให้มีประสิทธิภาพและพัฒนาศักยภาพและบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้อง

4) พัฒนาแรงงานและสนับสนุนผู้ประกอบการ โดย

(1) ส่งเสริมการพัฒนาแรงงานเพื่อรองรับกิจการเป้าหมายในพื้นที่ และพัฒนาแรงงานที่มีศักยภาพให้ยกระดับเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

(2) พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจ ในภาคอุตสาหกรรมและบริการ โดยการบ่มเพาะผู้ประกอบการท้องถิ่น การพัฒนาผู้ให้บริการและการถ่ายทอด เทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน สถาบันการศึกษาในพื้นที่และเครือข่าย และเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันในภาคธุรกิจ

5) ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยี โดย

(1) ยกระดับการวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคการผลิต/ บริการของระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ โดยสนับสนุนการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือที่ใกล้ชิดในด้านการวิจัย และพัฒนาระหว่างภาคีการพัฒนา ได้แก่ หน่วยงานภาครัฐ ภาคการศึกษา ชุมชน และเอกชนในพื้นที่

(2) ส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยีและนวัตกรรม และการแลกเปลี่ยน ข้อมูล/องค์ความรู้ ระหว่างภาครัฐ-ภาคเอกชน-สถาบันการศึกษา-ชุมชน โดยเฉพาะการถ่ายทอดฯ ให้แก่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสตาร์ทอัพ เพื่อเพิ่มโอกาสให้แก่ภาคเอกชน ที่กำลังเติบโต

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมของพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ

ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5

(7) ประเด็นที่ 16 เศรษฐกิจฐานราก

(7.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : รายได้ของประชากรกลุ่มรายได้น้อยเพิ่มขึ้นอย่างกระจายและ อย่างต่อเนื่อง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ดัชนีความยากจนหลายมิติของ กลุ่มเป้าหมายในระบบบริหารจัดการข้อมูลพัฒนาคนแบบชี้เป้า มิติด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ลดลงไม่น้อยกว่า ร้อยละ 5 ต่อปี

(7.2) แผนย่อยการสร้างสภาพแวดล้อมและกลไกที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก

- แนวทางการพัฒนา

1) ส่งเสริมและพัฒนากลไกและโครงสร้างดูดซับมูลค่าทางเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้กลับสู่ชุมชน เพื่อสร้างการเติบโตและการหมุนเวียนของเศรษฐกิจฐานราก ผ่านการรวมตัวของสมาชิกในชุมชนและกระบวนการมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่าง ๆ อาทิ สหกรณ์ ร้านค้าชุมชน วิสาหกิจชุมชน

และวิสาหกิจหรือกิจการเพื่อสังคม ที่ส่งเสริมการถือหุ้นโดยสมาชิกในชุมชน เพื่อให้ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น ตกกลับสู่สมาชิก รวมทั้งการพัฒนาช่องทางและศูนย์กลางตลาดสินค้าชุมชน โดยครอบคลุมถึงช่องทางตลาดออนไลน์และช่องทางตลาดอื่น ๆ

2) ส่งเสริมให้มีนวัตกรรมทางการเงินเพื่อสนับสนุนแหล่งทุนให้กับเศรษฐกิจชุมชน อาทิ ตลาดทุนในการทำหน้าที่เป็นกลไกในการจัดสรรทรัพยากรด้านเงินทุนเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ระดมเงินทุนและผู้ลงทุน ผ่านเครื่องมือทางการเงินที่หลากหลายที่สามารถพัฒนาขึ้นให้มีความเหมาะสมกับความต้องการระดมทุนในจำนวน เงื่อนไขเวลา และต้นทุนที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้ระดมเงินทุนและชุมชน รวมทั้งส่งเสริมให้มีกลไกการเปิดเผยข้อมูลและกลไกราคาที่สามารถช่วยให้ชุมชนสามารถระดมเงินทุนที่เหมาะสมกับความต้องการ พัฒนาระบบกำกับ/ระบบมาตรฐานบัญชี การใช้รูปแบบสินเชื่อรูปแบบใหม่ ๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของเศรษฐกิจชุมชน รวมทั้งการส่งเสริมให้ธนาคารเฉพาะกิจที่มีอยู่ในปัจจุบันสามารถยกระดับเป็นพี่เลี้ยงสนับสนุนด้านเงินทุนและบริหารสภาพคล่อง

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) ผู้ประกอบการเศรษฐกิจฐานรากมีรายได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) อัตราการขยายตัวของรายได้รวมวิสาหกิจรายย่อย ไม่น้อยกว่าร้อยละ 4 ต่อปี

(8) ประเด็นที่ 18 การเติบโตอย่างยั่งยืน

(8.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย: สภาพแวดล้อมของประเทศไทยมีคุณภาพดีขึ้นอย่างยั่งยืน
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ: ความยั่งยืนและคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ในระดับโลกอยู่ในอันดับต่ำกว่า 40 ประเทศแรกของโลก ภายในปี 2570

(8.2) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว

- แนวทางการพัฒนา

- 1) ส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน โดยพัฒนาและส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม และเมืองอุตสาหกรรม ตามแนวทางอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ที่สอดคล้องตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนตลอดจนส่งเสริมการค้าเงินธุรกิจอย่างยั่งยืน ที่ช่วยสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคม โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการขับเคลื่อนเกษตรกรรมยั่งยืน ทั้งการเพาะปลูก ปศุสัตว์และประมง ตลอดจนห่วงโซ่คุณค่าและกำหนดให้ผลิตผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมพร้อมติดฉลากสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิตให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีมาตรการเพื่อจำกัดการใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องจักรที่ไม่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมตามช่วงเวลาที่เหมาะสม พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มีมาตรฐานตามแนวทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยส่งเสริมทั้งอุปสงค์ อุปทาน และนวัตกรรม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนในท้องถิ่น มีการจัดการขยะและของเสียอันตรายอย่างถูกวิธี การพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน

หมุนเวียนให้สอดคล้องตามแนวทางเศรษฐกิจแบบองค์รวม ซึ่งครอบคลุมเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว รวมทั้งการขับเคลื่อนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืนในระดับประเทศทั้งด้านการพัฒนา เครือข่ายที่ประกอบด้วยสมาชิกจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนส่งเสริมแนวปฏิบัติการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม การยกระดับโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม ด้านฐานข้อมูลตลอดวัฏจักรชีวิต เครื่องมือ วิธีการ ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล โดยการใช้มาตรการทางเศรษฐศาสตร์ มาตรการทางสังคม และการบังคับใช้กฎหมายเพื่อกระตุ้นให้เกิดการผลิตและการบริโภคอย่างยั่งยืน

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) การบริโภคและการผลิตของประเทศมีความยั่งยืนสูงขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - 1) ดัชนีสมรรถนะสิ่งแวดล้อม ไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ภายในปี 2570

(8.3) แผนย่อยการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก กำหนดยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทย ที่สอดคล้องกับการพัฒนาในมิติเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน พัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานด้านการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งพัฒนาระบบการรายงานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผลการลดก๊าซเรือนกระจกที่ครอบคลุมทุกสาขา ส่งเสริมให้เกิดการจัดทำรายงานการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในทุกระดับทั้งระดับมาตรการของประเทศระดับองค์กร และผลิตภัณฑ์โดยมีความเชื่อมโยงของเครือข่ายข้อมูลในทุกภาคส่วน ดำเนินงานตามแนวทางการลดก๊าซเรือนกระจกในสาขาพลังงานและขนส่งกระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ และการจัดการของเสีย เช่น เพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทน พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานและการจัดการคมนาคม ปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตแบบปล่อยคาร์บอนต่ำ ลดการเกิดของเสีย เป็นต้น
 - 2) มุ่งเป้าสู่การลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน พัฒนามาตรการเพื่อขับเคลื่อนการบริหารจัดการด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเพื่อเอื้ออำนวยให้ใช้มาตรการใหม่ ๆ ด้านเศรษฐศาสตร์ การเงิน และการคลัง ในการส่งเสริมและสนับสนุนจูงใจให้ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องสามารถลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการปรับตัวรองรับผลกระทบและภัยพิบัติทางธรรมชาติอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพ กำหนดให้โครงการลงทุนขนาดใหญ่ของภาครัฐต้องจัดทำการวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเพื่อออกแบบโครงการให้สอดคล้องกับสภาพภูมิอากาศในปัจจุบันและในอนาคต รวมทั้งความเสี่ยงจากภัยพิบัติรูปแบบต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) การปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยลดลง

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมลดลงจากกรณีปกติ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ภายในปี 2570

(8.4) แผนย่อยการจัดการมลพิษที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสารเคมี ในภาคเกษตรทั้งระบบให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

- แนวทางการพัฒนา

1) จัดการคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดิน แหล่งน้ำใต้ดิน และแหล่งน้ำทะเล คุณภาพเหมาะสมกับประเภทการใช้ประโยชน์ โดยกำหนดแนวทางที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ความสำคัญกับการสร้างความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องพิจารณาสถานการณ์ของประเทศและของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มุ่งเน้นการป้องกันผลกระทบล่วงหน้า โดยการสร้างระบบภูมิคุ้มกันให้กับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะพื้นที่ที่มีระบบนิเวศที่เปราะบางและพื้นที่เสี่ยง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้น และคำนึงถึงกิจกรรมที่จะก่อให้เกิดความเสี่ยง และเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือสิ่งแวดล้อม การลดและควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดเป็นหลักการจัดการมลพิษตั้งแต่ต้นทาง และพิจารณาถึงขีดความสามารถในการรองรับมลพิษของแหล่งน้ำ รวมถึงการประยุกต์ใช้ระบบอนุญาตการระบายมลพิษ และหลักการผู้ก่อมลพิษเป็นผู้จ่าย

2) จัดการคุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือน โดยมีแนวทางและเป้าหมายที่สอดคล้องกับแนวโน้มสถานการณ์ในอนาคตทั้งในระยะสั้น ปานกลาง และระยะยาว ครอบคลุมถึงการบริหารจัดการหรือการควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดในเชิงพื้นที่ โดยการกำหนดมาตรฐานการควบคุมการระบายมลพิษทางอากาศในรูปของปริมาณรวมและเชิงพื้นที่ และกำหนดให้มีระบบการอนุญาตการระบายมลพิษ รวมทั้งเร่งรัดการแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศที่ยังเป็นปัญหาเฉพาะพื้นที่ สร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการติดตามตรวจสอบเฝ้าระวังป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษในพื้นที่ของตนเอง กำหนดมาตรการควบคุมปริมาณการจราจรหรือยานพาหนะในพื้นที่ที่มีการจราจรหนาแน่นหรือพื้นที่เขตเมืองเมื่อเกิดภาวะวิกฤต รวมถึงการพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางด้านคุณภาพอากาศและเสียง เพื่อให้หน่วยงานท้องถิ่นติดตามตรวจวัดคุณภาพอากาศ เสียง และความสั่นสะเทือน ในพื้นที่ของตนเอง รวมทั้งมีระบบการแจ้งเตือนปัญหามลพิษทางอากาศและเสียงที่สามารถเข้าถึงและทันเหตุการณ์รวมถึงการป้องกันและลดปัญหามลพิษข้ามแดน

3) จัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตรายและกากอุตสาหกรรม ให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล การจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายของประเทศ กำหนดเป้าหมายและแนวทางการดำเนินงานครอบคลุมขยะชุมชน ของเสียอันตรายชุมชน มูลฝอยติดเชื้อ และกากของเสียอุตสาหกรรม โดยให้ความสำคัญกับการป้องกันและลดมลพิษจากขยะและของเสียอันตรายจากแหล่งกำเนิด การบริหารจัดการควบคุมมลพิษจากการบำบัด กำจัดขยะ และของเสียอันตราย โดยปรับปรุงฟื้นฟู สถานที่กำจัดขยะให้ดำเนินการถูกต้องตามหลักวิชาการ สนับสนุนการรวมกลุ่มพื้นที่เพื่อจัดการขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ออกประกาศสถานที่กำจัดขยะเป็นแหล่งกำหนดมลพิษ กำหนดให้มีระบบการอนุญาตการระบายมลพิษ และกำหนดมาตรฐานการควบคุมการระบายมลพิษจากสถานที่กำจัดขยะมูลฝอย ส่งเสริมภาคเอกชนร่วมลงทุนด้านการจัดการขยะและของเสียอันตราย ส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีการจัดการขยะ รวมทั้งมี

มาตรการในการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาบังคับใช้ ส่งเสริมองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีศักยภาพดำเนินการจัดการมูลฝอยติดเชื้อแบบศูนย์รวม การวางระบบการจัดการของเสียที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาเทคโนโลยีหรือผลิตภัณฑ์ใหม่บางประเภทที่คาดว่าจะปัญหาในอนาคต การจัดการขยะจากการก่อสร้างและการรื้อถอนสิ่งก่อสร้าง การสร้างกระบวนการรับรู้ให้กับประชาชนเกี่ยวกับปัญหามลพิษจากการจัดการขยะและของเสียอันตรายที่ไม่ถูกต้อง พร้อมทั้งทบทวนและตรวจสอบกลไกการบริหารจัดการขยะของประเทศทั้งระบบ ซึ่งรวมถึงผู้เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วนตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้บริการ ผู้บริโภค ผู้กำจัด และหน่วยงานกำกับดูแล การจัดการมูลฝอยติดเชื้อยึดหลักการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมตามแนวทางพระราชรัฐ เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหาการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของประเทศบนฐานของความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) การจัดการขยะมูลฝอย มูลฝอยติดเชื้อ ของเสียอันตราย สารเคมี ในภาคการเกษตรและการอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ดัชนีประสิทธิภาพการจัดการขยะ ไม่น้อยกว่า 0.81 คะแนน ภายในปี 2570

(9) ประเด็นที่ 20 การบริการประชาชน และประสิทธิภาพภาครัฐ

(9.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย 1: บริการของรัฐมีประสิทธิภาพและมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของผู้ใช้บริการ

- เป้าหมาย 2: ภาครัฐมีการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ

- 1) ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 ภายในปี 2570

- 2) ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ไม่เกินอันดับ 50 ของโลก ภายในปี 2570

(9.2) แผนย่อยการพัฒนาบริการประชาชน

- แนวทางการพัฒนา

- 1) พัฒนารูปแบบบริการภาครัฐเพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการประชาชน ผู้ประกอบการ และภาคธุรกิจ โดยภาครัฐจัดสรรรูปแบบบริการให้มีความสะดวก มีการเชื่อมโยงหลายหน่วยงานแบบเบ็ดเสร็จ ครบวงจร และหลากหลายรูปแบบตามความต้องการของผู้รับบริการ รวมทั้งอำนวยความสะดวกทางการค้า การลงทุน และการดำเนินธุรกิจ อาทิ การบูรณาการขั้นตอนการออกใบอนุญาตต่าง ๆ การให้บริการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาที่มีประสิทธิภาพ สะดวก รวดเร็ว และสอดคล้องกับมาตรฐานสากล

- 2) พัฒนาการให้บริการภาครัฐผ่านการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการและปฏิบัติงานเทียบได้กับมาตรฐานสากลอย่างคุ้มค่า มีความรวดเร็ว โปร่งใส

เสียดำ้ใช้จำ้ยน้อย ลดข้อจำกัดทางกายภาพ เวลา พื้นที่ และตรวจสอบได้ ตามหลักการออกแบบที่เป็นสากล เพื่อให้บริการภาครัฐเป็นไปอย่างปลอดภัย สร้างสรรค์ โปร่งใส มีธรรมาภิบาล เกิดประโยชน์สูงสุด

3) ปรับวิธีการทำงานจาก “การทำงานตามภารกิจที่กฎหมายกำหนด” เป็น “การให้บริการที่ให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ” ปรับปรุงวิธีการทำงานเพื่อสนับสนุนการพัฒนาบริการภาครัฐที่มีคุณค่าและได้มาตรฐานสากล โดยเปลี่ยนจากการทำงานด้วยมือเป็นการทำงานบนระบบดิจิทัลทั้งหมด เชื่อมโยงและบูรณาการการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐเข้าด้วยกันเสมือนเป็นองค์กรเดียว มีการพัฒนาบริการเดิมและสร้างบริการใหม่ที่เป็นพลวัตสอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์และขับเคลื่อนโดยความต้องการของประชาชน ภาคธุรกิจ และผู้ใช้บริการ และเปิดโอกาสให้เสนอความเห็นต่อการดำเนินงานของภาครัฐได้อย่างสะดวก ทันสถานการณ์

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) งานบริการภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท
 - 1) สัดส่วนของกระบวนการที่ปรับเปลี่ยนให้เป็นดิจิทัลต่อกระบวนการทั้งหมดที่สามารถปรับเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบดิจิทัล ไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ภายในปี 2570

(9.3) แผนย่อยการบริหารจัดการการเงินการคลัง

- แนวทางการพัฒนา
 - 1) จัดทำงบประมาณตอบสนองต่อเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้งบประมาณเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ โดยสนับสนุนบทบาทภารกิจของหน่วยงานทั้งในภารกิจพื้นฐาน ภารกิจยุทธศาสตร์ ภารกิจพื้นที่ และภารกิจอื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายให้สามารถดำเนินการได้ตามเป้าหมายของแต่ละแผนงาน/โครงการ และเป้าหมายร่วมตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับสถานการณ์และความเร่งด่วนในแต่ละช่วงเวลา โดยใช้เครื่องมือด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัยร่วมกัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาในทุก ๆ มิติอย่างยั่งยืน

2) กำหนดให้มีการติดตามประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และผลสัมฤทธิ์ของแผนงาน/โครงการ ทั้งในภารกิจพื้นฐาน ภารกิจยุทธศาสตร์ และภารกิจพื้นที่ มีการติดตามประเมินผลทั้งก่อนเริ่มโครงการ ระหว่างดำเนินการ และหลังการดำเนินงาน เป็นการติดตามประเมินผลทั้งระบบ ตั้งแต่ปัจจัยนำเข้า กระบวนการดำเนินการ ผลผลิต ผลลัพธ์ และผลกระทบต่อ การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติโดยพัฒนาการเชื่อมโยงข้อมูล เพื่อให้สามารถตรวจสอบ และนำไปสู่การปรับแนวทางการดำเนินงานที่เหมาะสมได้อย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล และจัดให้มีการรายงานการติดตามประเมินผลในการบรรลุเป้าหมายต่อสาธารณะเป็นประจำ รวมทั้งการตรวจสอบโดยองค์กรอิสระซึ่งต้องเป็นไปเพื่อส่งเสริมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติ

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) ภาษีที่จัดเก็บถูกนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท
 - 1) การใช้จ่ายรายจ่ายภาพรวม รายจ่ายประจำ และรายจ่ายลงทุนของหน่วยงานภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 100 ต่อปี

(9.4) แผนย่อยการพัฒนาระบบบริหารงานภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา

1) พัฒนาหน่วยงานภาครัฐให้เป็น “ภาครัฐทันสมัย เปิดกว้าง เป็นองค์กรขีดสมรรถนะสูง” สามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีความคุ้มค่า เทียบได้กับมาตรฐานสากล รองรับสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงานที่มีความหลากหลาย ซับซ้อน และทันการเปลี่ยนแปลง โดยการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัล การพัฒนาให้มีการนำข้อมูลและข้อมูลขนาดใหญ่มาใช้ในการพัฒนานโยบาย การตัดสินใจ การบริหารจัดการ การให้บริการ และการพัฒนานวัตกรรมภาครัฐ รวมถึงการเชื่อมโยงการทำงานและข้อมูลระหว่างองค์กร ทั้งภายในและภายนอกภาครัฐแบบอัตโนมัติ อาทิ การสร้างแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ภาครัฐสามารถใช้ร่วมกัน เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลที่สะดวกและรวดเร็ว เชื่อมโยงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐให้มีมาตรฐานเดียวกันและข้อมูลระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนเพื่อให้ภาคธุรกิจ ภาคเอกชน และผู้ประกอบการสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการขยายโอกาสทางการค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการฝึกอบรมทักษะเฉพาะทางของบุคลากร เพื่อพัฒนาองค์กรให้มีสมรรถนะสูงขึ้น

2) กำหนดนโยบายและการบริหารจัดการที่ตั้งอยู่บนข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์ มุ่งผลสัมฤทธิ์ มีความโปร่งใส ยืดหยุ่นและคล่องตัวสูง นำนวัตกรรม เทคโนโลยี ข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัล มาใช้ในการบริหารและการตัดสินใจ มีการพัฒนาข้อมูลเปิดภาครัฐให้ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง แบ่งปัน และใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสมและสะดวก รวมทั้งนำองค์ความรู้ในแบบสหสาขาวิชาเข้ามาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างคุณค่าและแนวทางปฏิบัติที่เป็นเลิศในการตอบสนองกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างทันเวลา พร้อมทั้งมีการจัดการความรู้และถ่ายทอดความรู้อย่างเป็นระบบเพื่อพัฒนาภาครัฐให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ และการเสริมสร้างการรับรู้ สร้างความเข้าใจ การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กร เพื่อส่งเสริมการพัฒนาระบบบริการและการบริหารจัดการภาครัฐอย่างเต็มศักยภาพ

3) ปรับเปลี่ยนรูปแบบการจัดโครงสร้างองค์การและออกแบบระบบการบริหารงานใหม่ ให้มีความยืดหยุ่น คล่องตัว กระชับ ทันสมัย สามารถตอบสนองต่อบริบทการเปลี่ยนแปลงได้ในทุกมิติ ไม่ยึดติดกับการจัดโครงสร้างองค์การแบบราชการและวางกฎเกณฑ์มาตรฐานกลางอย่างตายตัว มีขนาดที่เหมาะสมกับภารกิจ ปราศจากความซ้ำซ้อนของการดำเนินภารกิจ สามารถปรับเปลี่ยนบทบาท ภารกิจ โครงสร้างองค์การ ระบบการบริหารงาน รวมทั้งวางกฎระเบียบได้เองอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป เน้นทำงานแบบบูรณาการไร้รอยต่อและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายกับทุกภาคส่วน ทั้งนี้เพื่อมุ่งไปสู่ความเป็นองค์กรที่มีขีดสมรรถนะสูง สามารถปฏิบัติงานและมีผลสัมฤทธิ์เทียบได้กับมาตรฐานระดับสากล นอกจากนี้ ยังมีความเป็นสำนักงานสมัยใหม่ ใช้ประโยชน์จากข้อมูลขนาดใหญ่เพื่อวิเคราะห์คาดการณ์ล่วงหน้าและทำงานในเชิงรุก สามารถนำเทคโนโลยีอันทันสมัยเข้ามาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ และสร้างคุณค่าในการทำงาน

- เป้าหมายของแผนย่อย

1) ภาครัฐมีขีดสมรรถนะสูงเทียบเท่ามาตรฐานสากลและมีความคล่องตัว

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

1) สัดส่วนของหน่วยงานที่มีเกณฑ์การประเมินสถานะของหน่วยงานภาครัฐในการเป็นระบบราชการ 4.0 ที่อยู่ในระดับก้าวหน้าขึ้นไปต่อหน่วยงานภาครัฐทั้งหมด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 85 ภายในปี 2570

(9.5) แผนย่อยการสร้างและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ

- แนวทางการพัฒนา

1) ปรับปรุงกลไกในการกำหนดเป้าหมายและนโยบายกำลังคนในภาครัฐให้มีมาตรฐาน และเกิดผลในทางปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้กำลังคนภาครัฐมีความเหมาะสมกับภารกิจของภาครัฐ และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ชาติ โดยเฉพาะการพัฒนาระบบการบริหารกำลังคนให้มีความคล่องตัว ยืดหยุ่นคุณธรรม เพิ่มความยืดหยุ่นคล่องตัวให้กับหน่วยงานภาครัฐในการบริหารทรัพยากรบุคคลในทุกขั้นตอนควบคู่ไปกับการเสริมสร้างประสิทธิภาพและคุณภาพภายใต้หลักระบบคุณธรรม ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกลไกการวางแผนกำลังคน รูปแบบการจ้างงาน การสรรหา การคัดเลือก การแต่งตั้ง เพื่อเอื้อให้เกิดการหมุนเวียน ถ่ายเทแลกเปลี่ยน และโยกย้ายบุคลากรคุณภาพในหลากหลายระดับระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศได้อย่างคล่องตัว

2) เสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารงานบุคคลในภาครัฐให้เป็นไปตามระบบคุณธรรมอย่างแท้จริง โดยการสรรหาและคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม และจิตสำนึกสาธารณะ มีระบบบริหารจัดการและพัฒนาบุคลากรให้สามารถสนองความต้องการในการปฏิบัติงาน มีความก้าวหน้าในอาชีพ สามารถจูงใจให้คนดีคนเก่งทำงานในภาครัฐ โดยมีการประเมินผลและเลื่อนระดับตำแหน่งของบุคลากรภาครัฐตามผลสัมฤทธิ์ของงานและพฤติกรรมในการปฏิบัติงาน โดยมีกลไกการป้องกัน การแทรกแซง และการใช้ดุลยพินิจโดยมิชอบ การสร้างความก้าวหน้าให้กับบุคลากรภาครัฐตามความรู้ ความสามารถ และศักยภาพในการปฏิบัติงาน และการสร้างกลไกให้บุคลากรภาครัฐสามารถโยกย้ายและหมุนเวียนได้อย่างคล่องตัวเพื่อประโยชน์ของภาครัฐ รวมถึงการพัฒนาระบบการจ้างงานบุคลากรภาครัฐทุกประเภทให้มีรูปแบบที่หลากหลายเหมาะสมกับภารกิจในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การจ้างงานที่มีลักษณะชั่วคราวให้เป็นเครื่องมือในการบริหารงานในภาครัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการทบทวนและปรับเปลี่ยนระบบค่าตอบแทนที่เป็นธรรม มีมาตรฐาน เหมาะสมสอดคล้องกับภาระงาน โดยปรับปรุงวิธีการกำหนดและพิจารณา ค่าตอบแทน และสิทธิประโยชน์ของบุคลากรภาครัฐให้มีมาตรฐาน เหมาะสมกับลักษณะงานและภารกิจ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับตลาดการจ้างงานได้อย่างสมเหตุสมผล โดยไม่ให้เกิดความเหลื่อมล้ำของค่าตอบแทน และสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ระหว่างบุคลากรของรัฐ

3) พัฒนาบุคลากรภาครัฐทุกประเภทให้มีความรู้ความสามารถสูง มีทักษะการคิดวิเคราะห์ และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง มีระบบการพัฒนาขีดความสามารถบุคลากรภาครัฐให้มีสมรรถนะใหม่ ๆ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาที่สาม ทักษะด้านดิจิทัล มีทัศนคติและกรอบความคิดในการทำงานเพื่อให้บริการประชาชนและอำนวยความสะดวกภาคเอกชนและภาคประชาสังคมเพื่อประโยชน์

ของการพัฒนาประเทศ สามารถรองรับการเปลี่ยนแปลงบริบทการพัฒนา มีการเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม การปรับเปลี่ยนแนวคิดให้การปฏิบัติราชการเป็นมืออาชีพ มีจิตบริการ ทำงานในเชิงรุกและมองไปข้างหน้า สามารถบูรณาการการทำงานร่วมกับภาคส่วนอื่นได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีสำนึกในการปฏิบัติงานด้วยความรับผิดชอบและความสุจริต ปฏิบัติงานตามหลักการและหลักวิชาชีพด้วยความเป็นธรรมและเสมอภาค กล้ายืนหยัดในการกระทำที่ถูกต้อง คำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ตลอดจนส่งเสริมให้มีการคุ้มครองและปกป้องบุคลากรภาครัฐที่กล้ายืนหยัดในการกระทำที่ถูกต้องและมีพฤติกรรมการทำงานตามจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ

4) สร้างผู้นำทางยุทธศาสตร์ในหน่วยงานภาครัฐทุกระดับอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ เพื่อให้ผู้นำและผู้บริหารภาครัฐมีความคิดเชิงกลยุทธ์มีความเข้าใจสภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก มีความสามารถในการนำหน่วยงานและมีคุณธรรม จริยธรรม ในการบริหารงานเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม เป็นทั้งผู้นำทางความรู้และความคิด ผลักดันภารกิจ นำการเปลี่ยนแปลง พัฒนานโยบายและยุทธศาสตร์ เป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้ร่วมงานและต่อสังคม เพื่อรองรับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติระยะยาว โดยต้องได้รับการปรับเปลี่ยนกระบวนการทางความคิดให้ตนเองมีความเป็นผู้ประกอบการสาธารณะ เพิ่มทักษะให้มีสมรรถนะที่จำเป็น และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันจะช่วยให้สามารถแสดงบทบาทของการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง เพื่อสร้างคุณค่าและประโยชน์สุขให้แก่ประชาชน

- เป้าหมายของแผนย่อย

- 1) บุคลากรภาครัฐยึดค่านิยมในการทำงานเพื่อประชาชน ยึดหลักคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสำนึก มีความสามารถสูง มุ่งมั่น และเป็นมืออาชีพ

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ

- 1) ดัชนีความผูกพันของบุคลากรภาครัฐเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ร้อยละ 5 ภายในปี 2570

- 2) ดัชนีคุณธรรมและจริยธรรมของบุคลากรภาครัฐ ไม่น้อยกว่า 30 คะแนน ภายในปี 2570

(10) ประเด็นที่ 21 การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ

(10.1) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมาย : ประเทศไทยปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ : ดัชนีการรับรู้การทุจริตของประเทศไทยอยู่ในอันดับไม่เกิน 43 และ/หรือได้คะแนนไม่น้อยกว่า 57 คะแนน

(10.2) แผนย่อยการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ

- แนวทางการพัฒนา

1) ปลูกและปลูกจิตสำนึกการเป็นพลเมืองที่ดี มีวัฒนธรรมสุจริต และการปลูกฝัง และหล่อหลอมวัฒนธรรมในกลุ่มเด็กและเยาวชนทุกช่วงวัย ทุกระดับ มุ่งเน้นการปรับพฤติกรรม “คน” โดยการ “ปลูก” และ “ปลุก” จิตสำนึกความเป็นพลเมืองที่ดี มีวัฒนธรรมสุจริต สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใด เป็นประโยชน์ส่วนตน สิ่งใดเป็นประโยชน์ส่วนรวม มีความละเอียดต่อการกระทำความผิด ไม่เพิกเฉยอดทน ต่อการทุจริต และเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อต้านการทุจริตทุกรูปแบบ รวมถึงการส่งเสริมการสร้างวัฒนธรรม และค่านิยมสุจริตในระดับชุมชนเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมค่านิยมที่ยึดประโยชน์สาธารณะมากกว่า ประโยชน์ส่วนตน และต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบในทุกรูปแบบ

1.1) ให้ความสำคัญกับการปรับพฤติกรรมเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะ การส่งเสริมวัฒนธรรมสุจริตผ่านหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับที่เด็กไทยทุกคนต้องเรียนทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับปฐมวัยจนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อปฏิรูป “พลเมืองไทยในอนาคต” ให้มีความเป็น พลเมืองเต็มขั้น การพัฒนาภาคความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเด็ก และเยาวชนในการขับเคลื่อนและผลักดันหลักสูตรด้านทุจริตศึกษาไปใช้อย่างครอบคลุมทุกหน่วยงาน และทุกระดับอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งกลไกในการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอนให้มีความรู้ ความเข้าใจ ในการถ่ายทอดหลักสูตร ทั้งนี้ การจัดสรรงบประมาณหรือการวางทิศทางของโครงการในอนาคต ควรเน้นการเปลี่ยน ทัศนคติของเด็กและเยาวชนในการฝึกปฏิบัติ

1.2) สร้างองค์ความรู้ให้กับประชาชน เพื่อสร้างการรับรู้ผ่านการพัฒนา หลักสูตร เครื่องมือแนวทางความร่วมมือที่มีความเหมาะสมกับแต่ละช่วงอายุ ตลอดจนการใช้นวัตกรรม หรือเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและให้เท่าทันกับสถานการณ์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการตระหนัก มีความละเอียดต่อการกระทำความผิด ไม่เพิกเฉยอดทนต่อการทุจริต และเข้ามามีส่วนร่วมในการต่อต้าน การทุจริตทุกรูปแบบ

2) ส่งเสริมการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้มีความใสสะอาด ปราศจากพฤติกรรมที่ส่อไปในทางทุจริต เป็นภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ ประชาชน โดยการปฏิบัติหน้าที่ราชการอย่างเปิดเผย โปร่งใส ถูกต้อง เป็นธรรม ไม่คดโกง รู้จักแยกแยะ เรื่องส่วนตัวออกจากหน้าที่การงาน การสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารงาน หัวหน้าส่วนราชการ หัวหน้า หน่วยงานของรัฐ หรือผู้บังคับบัญชาที่มีมาตรการเสริมสร้างวัฒนธรรมองค์กรในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบและเป็นตัวอย่างในการบริหารงานด้วยความซื่อตรงและรับผิดชอบ กรณีปล่อยปละละเลย ไม่ดำเนินการให้ถือเป็นความผิดวินัยหรือความผิดทางอาญา ตลอดจนการสร้างจิตสำนึกและค่านิยมในการต่อต้าน การทุจริตให้แก่บุคลากรขององค์กร โดยการสนับสนุนให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่รัฐเข้ามามีส่วนร่วม เป็นเครือข่ายต่อต้านการทุจริตในหน่วยงานภาครัฐ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง สอดส่อง ติดตาม พฤติกรรมเสี่ยง และแจ้งเบาะแส เพื่อสกัดกั้นมิให้เกิดการทุจริตประพฤติมิชอบได้ โดยมีมาตรการสนับสนุน

และคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแส เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบงานด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ให้มีความปลอดภัย ในการปฏิบัติงานมีความก้าวหน้าในเส้นทางอาชีพ และควรมีมาตรการยกระดับความสามารถของหน่วยงานภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานระดับต่ำกว่ากรม โดยเฉพาะหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการอนุมัติ อนุญาต ให้มีการพัฒนา เสริมสร้างต่อยอดองค์ความรู้และทักษะการเปิดเผยข้อมูลการป้องกันการทุจริต และการให้บริการสาธารณะผ่านทางเว็บไซต์ของหน่วยงานให้มีคุณภาพ ครบถ้วน สมบูรณ์ ถูกต้อง ทั้งนี้ควรให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและระบบคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแสการทุจริตที่มีประสิทธิภาพ สนับสนุนการเปิดเผยข้อมูลให้เป็นไปตามหลักสากลและพัฒนาการเปิดเผยข้อมูลภาครัฐเพื่อให้ประชาชนรับรู้ และมีส่วนร่วม เพื่อการเฝ้าระวังและลดโอกาสการทุจริต

3) ปรับระบบเพื่อลดจำนวนคดีทุจริตและประพฤตินิชอบให้หน่วยงาน ภาครัฐ มุ่งเน้นการสร้างนวัตกรรมการต่อต้านการทุจริตอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนให้การดำเนินงานของหน่วยงาน ภาครัฐมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ในทุกขั้นตอนการดำเนินงาน และมีความเท่าทันต่อพลวัตของการทุจริต โดยพัฒนาเครื่องมือ การปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น เพื่อสร้างความโปร่งใส มุ่งเน้นการสร้าง นวัตกรรมและมาตรการในการต่อต้านการทุจริตที่มีประสิทธิภาพ และเท่าทันต่อพลวัตของการทุจริต นอกจากนี้ ควรให้ความสำคัญกับการประเมินความเสี่ยงด้านการทุจริต เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจตั้งแต่ ชั้นวางแผนก่อนการดำเนินงาน ชั้นระหว่างการดำเนินงาน และชั้นสรุปผลหลังการดำเนินโครงการ มีการใช้สื่อ สร้างสรรค์เป็นเครื่องมือเพื่อสร้างการรับรู้ ความเข้าใจ ให้กับทุกภาคส่วนทั้งภายในและภายนอกประเทศ ใช้นวัตกรรมนำเสนอในรูปแบบที่ทันสมัย น่าสนใจ โดยใช้แพลตฟอร์มออนไลน์ เพื่อให้เข้าถึงภาคประชาชน และสร้างการมีส่วนร่วมหรือปฏิสัมพันธ์กับผู้รับสาร ประสานความร่วมมือระหว่างที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต เพื่อลดคดีทุจริตอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งบูรณาการเชื่อมโยงข้อมูล การสอบสวนทางวินัยระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกิจที่เกี่ยวข้อง บริหารจัดการคดีโดยนำเทคโนโลยีมาใช้ กับกระบวนการยุติธรรม สามารถปกปิดตัวตน ติดตามความคืบหน้าได้ในทุกขั้นตอนสามารถกำกับดูแล การใช้ดุลยพินิจ กระบวนการยุติธรรมที่รวดเร็ว โปร่งใส ไม่เลือกปฏิบัติ

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - 1) คดีทุจริตและประพฤตินิชอบลดลง
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บทฯ
 - 1) จำนวนคดีทุจริตในภาพรวมลดลง ไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ภายในปี 2570

2.2.2 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570)

แผนพัฒนาฯ เพื่อกำหนดแผนปฏิบัติการของกระทรวงอุตสาหกรรมในช่วง 5 ปีที่สองของยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี มีหมุดหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

เป้าหมายที่ 1 มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ผลผลิตภัณฑมวลรวมในประเทศสาขาเกษตรเติบโต ร้อยละ 4.5 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.2 รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า 537,000 บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.3 พื้นที่เกษตรอินทรีย์ เพิ่มขึ้นเป็น 2.0 ล้านไร่ และพื้นที่เกษตรที่ได้รับการรับรอง

ตามหลักการปฏิบัติ ทางเกษตรที่ดีเพิ่มขึ้นเป็น 2.5 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.4 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมลดลงร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผน

เป้าหมายที่ 2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพ ความมั่นคงทางอาหาร และความยั่งยืนของภาคเกษตร

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ภาคเกษตรมีผลผลิตภาพการผลิตรวม เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีตลาดกลางสินค้าเกษตรภูมิภาคในภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.3 น้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั่วประเทศมีปริมาณอย่างน้อย 40,000 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี

เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.4 ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.5 เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ของพื้นที่

เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.6 มีพื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำชุมชน

จำนวนไม่น้อยกว่า 4,000 ตำบล เมื่อสิ้นสุดแผน

เป้าหมายที่ 3 การเพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่

อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์

เพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 18 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกร

เพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจ

ชุมชนเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.4 ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้นปีละ 4,000 ราย

หมวดหมู่ที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) ซึ่งหมายถึงจำนวนจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ ประกอบด้วยรถยนต์ประเภทยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง) จำนวน 282,240 คัน คิดเป็นร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) จำนวน 380,250 คัน คิดเป็นร้อยละ 17 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.4 อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี

เป้าหมายที่ 2 ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 2.1 อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียน และอยู่อันดับ 1 ใน 10 ของโลก

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนรวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 14 ราย และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทยภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.4 สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.5 จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าและเข้ามาเป็นแรงงานในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 3.2 แรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.4 จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 3.5 มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน) และปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งลดลงร้อยละ 4 ต่อปี

หมวดหมู่ที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอยู่ที่ร้อยละ 1.7

เป้าหมายที่ 2 องค์กรความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 2.1 มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 (20,000 ล้านบาท) เมื่อสิ้นสุดแผน

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมดไม่เกินร้อยละ 12

เป้าหมายที่ 4 ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 4.1 การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัด มีค่าไม่ต่ำกว่า 4

หมวดหมู่ที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดยสถาบันการจัดการนานาชาติ) มีอันดับดีขึ้น

เป้าหมายที่ 2 ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 2.1 (1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ

(2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.2 (1) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปีหรือ

(2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 1.5 ต่อปี

เป้าหมายที่ 3 ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60

ตัวชี้วัดที่ 3.2 สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศน้อยกว่าร้อยละ 11

หมวดหมู่ที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มีกระดานข้อมูลดิจิทัลของภาครัฐที่สามารถติดตามจำนวนธุรกรรมงานบริการของภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้ภายในปี 2566 และงานบริการภาคประชาชนของภาครัฐต้องปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลทั้งหมดภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 มูลค่าของค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้านนวัตกรรมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยร้อยละ ๕ ของปีฐาน ภายในปี ๒๕๗๐

ตัวชี้วัดที่ 1.4 มีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชนโดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว

เป้าหมายที่ 2 การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศคิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีบุคลากรที่มีทักษะด้าน “ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ” เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ รายภายในปี ๒๕๗๐

เป้าหมายที่ 3 อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีความเข้มแข็งขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทย อย่างน้อย 3 ราย ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๖,๐๐๐ แห่ง ในปี ๒๕๗๐ โดย ๑ ใน ๓ เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 3.3 มีแรงงานที่เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของจำนวนประชากรไทยภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจากราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศที่ทำให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี 2570

หมวดหมู่ที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 33) ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่จดทะเบียนนิติบุคคลต่อวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็น

ร้อยละ 5 ในปี 2570 รวมทั้งสัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาดทุน ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 12 ต่อปี และสัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ไม่เกินอันดับที่ 40 ในปี 2570 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และมีสัดส่วนของจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 - 90 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.4 ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ได้ เป็นปัจจุบันและทั่วถึง

เป้าหมายที่ 2 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีฐาน (ปี 2565)

ตัวชี้วัดที่ 2.3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ เป็นผู้ส่งออกรายใหม่ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 2,000 รายต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.4 ส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.5 มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของภาครัฐ ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.6 มูลค่าการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี

เป้าหมายที่ 3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิภาพจากภาครัฐ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสตาร์ทอัพ ซีรีส์ซี ขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็น 20 ราย ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ต่อปี

หมวดหมู่ที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เด็บโตได้อย่างยั่งยืน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาค เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ เพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นที่ ๙ เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีมูลค่าการลงทุนรวม 500,000 ล้านบาท พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้ มีมูลค่าการลงทุนรวม 100,000 ล้านบาท และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน มีมูลค่าการลงทุนรวม 10,000 ล้านบาท

เป้าหมายที่ 2 ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาค ต่ำกว่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาค เพิ่มสูงขึ้นกว่าสัดส่วนผู้มีงานทำของภาคในปี 2563 ยกเว้นกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่เกินร้อยละ 13 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด

เป้าหมายที่ 3 การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่ อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง

ทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง

ตัวชี้วัดที่ 3.1 เมืองอัจฉริยะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่ ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น

หมวดหมู่ที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียน และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้วยเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 การบริโภควัสดุในประเทศมีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุสำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก วัสดุก่อสร้าง เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570

เป้าหมายที่ 2 การอนุรักษ์ พื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 2.1 คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ติดอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศภายในปี 2570

เป้าหมายที่ 3 การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.3 ปริมาณขยะต่อหัวในปี 2570 ลดลงจากปี 2560 ร้อยละ 10

หมวดหมู่ที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่

มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง อย่างพลิกโฉมฉับพลันของโลก สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ดัชนีพัฒนาการเด็กสมัยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะจากการประเมินโปรแกรมสมรรถนะนักเรียน มาตรฐานสากลไม่ถึงระดับพื้นฐานของทั้ง 3 วิชาในแต่ละกลุ่มโรงเรียน ลดลงร้อยละ 8 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะเพิ่มเป็น ร้อยละ 30

ตัวชี้วัดที่ 1.5 ผลผลิตภาพแรงงานเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.6 จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติลดลงร้อยละ 20 ต่อปี

เป้าหมายที่ 2 กำลังคนมีสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถ สร้างงานอนาคต

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ดัชนีความสามารถในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลกด้านทักษะ คะแนนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.2 การจัดอันดับในด้านบุคลากรผู้มีความรู้ความสามารถของสถาบันการจัดการ นานาชาติ มีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนและมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น

เป้าหมายที่ 3 ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตัวชี้วัดที่ 3.1 การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติของคนไทยในทุกด้านไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ของประเทศที่เข้ารับการประเมิน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 กลุ่มประชากรอายุ 15-25 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ไม่เกิน ร้อยละ 5 เมื่อสิ้นสุดแผน

หมวดหมู่ที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมวดหมู่

เป้าหมายที่ 1 การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

เป้าหมายที่ 2 ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82

2.2.3 นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. 2566 - 2570)

1) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 5 การป้องกันและแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

1.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติราชการมีความสอดคล้องด้านการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ โดยส่งเสริมผู้ประกอบการครบวงจรตั้งแต่การเสริมสร้างความรู้และทักษะในการดำเนินธุรกิจให้แก่ผู้ประกอบการใหม่ ควบคู่กับการพัฒนาปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจ โดยการให้ความช่วยเหลือ SMEs และวิสาหกิจชุมชนผ่านศูนย์ปฏิรูปอุตสาหกรรม 4.0 และการให้บริการปรึกษาแนะนำผ่านศูนย์สนับสนุนและช่วยเหลือ SMEs

1.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ จังหวัดชายแดนภาคใต้มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

1.3) ตัวชี้วัด สถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมภาค (Gross Regional Product : GRP) ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้เพิ่มขึ้นทุกปี

1.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 2 การยกระดับการพัฒนาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและบริบทของพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ยกระดับการพัฒนาเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตและความต้องการของประชาชน และความเหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่ โดยพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานสำคัญให้ครอบคลุมการสร้างโอกาสการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่อาศัยการนำความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมมากระดับสินค้าและวัตถุดิบในพื้นที่ การส่งเสริมการเชื่อมโยงเครือข่ายกลุ่มธุรกิจให้เกื้อหนุนซึ่งกันและกัน การสนับสนุนการค้าชายแดนและการลงทุนขนาดใหญ่ รวมทั้งการหนุนเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ โดยเฉพาะธุรกิจฮาลาล การประมง และปศุสัตว์

2) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 9 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

2.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติราชการมีความสอดคล้องด้านการสนับสนุนการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและการจัดการขยะและมลพิษอย่างยั่งยืน ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อบูรณาการลดความสูญเสียและความเสียหายที่เกิดจากสาธารณภัยจากการกระทำของธรรมชาติและมนุษย์

2.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การยกระดับการจัดการความเสี่ยงสาธารณสุขที่สำคัญอันเกิดจากภัยธรรมชาติ และภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่เกิดขึ้น และ/หรือ เป็นภัยซ้ำซ้อน (Compound Hazards) ไปสู่มาตรฐานตามหลักสากล

2.3) ตัวชี้วัด จำนวนผู้ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติ (อุทกภัย วัตภัย ภัยแล้ง) ต่อประชากร 100,000 คน ลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยย้อนหลัง 5 ปี

2.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 การลดความเสี่ยงจากสาธารณสุขให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 พัฒนามาตรการลดความเสี่ยงจากสาธารณสุขที่เกิดขึ้น และป้องกันความเสี่ยงใหม่ให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงภัยซ้ำซ้อน โดยเฉพาะอุทกภัย วัตภัย น้ำป่าไหลหลากและดินโคลนถล่มสึนามิ และอัคคีภัย หรือเหตุอื่นใดซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายของประชาชน หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชน หรือของรัฐ อาทิ ภัยจากสารเคมีรั่วไหล และปัญหาน้ำมันรั่วไหลในทะเล

กลยุทธ์ที่ 2 การจัดการสาธารณสุขให้มีมาตรฐานตามหลักสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 เสริมสร้างระบบการบริหารจัดการเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์และการช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้อย่างรวดเร็ว ทัวถึง และเป็นธรรม

3) นโยบายและแผนความมั่นคงที่ 14 การพัฒนาศักยภาพการเตรียมพร้อมแห่งชาติ และการบริหารจัดการวิกฤตการณ์ระดับชาติ

3.1) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่แผนปฏิบัติการมีความสอดคล้องด้านการสร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ กระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ

3.2) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ การพัฒนาศักยภาพการเตรียมพร้อมสำหรับการระดมทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อใช้ในกรณีประเทศเผชิญกับภัยคุกคามหรือวิกฤตการณ์ระดับชาติ

3.3) ตัวชี้วัด การพัฒนาศักยภาพของกลไก การบริหารจัดการ และความพร้อมของทรัพยากรที่จำเป็น เพื่อใช้สำหรับการระดมทรัพยากรในกรณีประเทศเผชิญกับภัยคุกคามหรือวิกฤตการณ์ระดับชาติร้อยละ 85 ภายในปี 2570

3.4) กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ 1 การเสริมสร้างศักยภาพการเตรียมพร้อมเพื่อรองรับภัยคุกคาม และวิกฤตการณ์ระดับชาติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 จัดทำ ทบทวน และปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการในด้านที่มีความจำเป็นเร่งด่วน เพื่อให้เอื้อต่อการบริหารจัดการเมื่อประเทศเผชิญกับปัญหาภัยคุกคาม หรือเข้าสู่ภาวะวิกฤตระดับชาติ

2.2.4 นโยบายรัฐบาล

นโยบายรัฐบาลนางสาวแพทองธาร ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ที่แถลงต่อสภา เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2567 เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

นโยบายเร่งด่วนที่จะดำเนินการทันที

1. รัฐบาลจะดูแลและส่งเสริมพร้อมกับปกป้องผลประโยชน์ ของผู้ประกอบการไทย โดยเฉพาะ SMEs จากการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมของคู่แข่งทางการค้าต่างชาติโดยเฉพาะผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ และการแก้ไขปัญหาหนี้ของ SMEs เช่น การพักหนี้ การจัดทำ Matching Fund ซึ่งเป็นการลงทุนร่วมกันระหว่าง รัฐบาลและเอกชน เพื่อประคับประคอง ให้กลับมาเป็นกลไกที่แข็งแกร่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

2. รัฐบาลจะยกระดับการทำเกษตรแบบดั้งเดิมให้เป็นเกษตรทันสมัย โดยใช้แนวคิด “ตลาดนำ นวัตกรรมเสริม เพิ่มรายได้” นำเทคโนโลยีด้านการเกษตร (Agri-Tech) เช่น เกษตรแม่นยำ (Precision Agriculture) และเทคโนโลยีด้านอาหาร (Food Tech) มาใช้พัฒนาอาชีพด้านการเกษตร ประมง ปศุสัตว์ และอาชีพที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความมั่นคง ทางอาหาร รวมถึงการคว้าโอกาสในตลาดใหม่ ๆ รวมทั้งอาหารฮาลาล และฟื้นฟูนโยบาย “ครัวไทยสู่ครัวโลก” ซึ่งเป็นจุดเด่นของประเทศไทยเพื่อตอบสนองความต้องการของโลก ด้านความมั่นคงทางอาหาร (Food Security) และเร่งเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตรและราคาพืชผลการเกษตร รวมทั้งเพื่อยกระดับรายได้ของเกษตรกร

นโยบายระยะกลางและระยะยาว

1. พัฒนาภาคการผลิตและการบริการ เพิ่มความสามารถในการแข่งขันเพื่อวางรากฐานสู่การพัฒนาประเทศในอนาคต โดยปรับโครงสร้างของเศรษฐกิจ (Industry Transformation) และพัฒนาเครื่องยนต์ทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ (New Growth Engine) ที่จะปูพื้นฐานให้เศรษฐกิจไทยขยายตัวอย่างแข็งแกร่ง ด้วยการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ของความต้องการของผู้บริโภคด้วยการใช้เทคโนโลยี เพื่อเร่งให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลาง โดยเร็ว และพัฒนาบทบาทให้เป็นผู้เล่นสำคัญทางเศรษฐกิจในเวทีโลก

1.1 การสร้างโอกาสต่อยอดจากอุตสาหกรรมเดิม

1.1.1 รัฐบาลจะส่งเสริมการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์เครื่องยนต์สันดาป ไปสู่อานยนต์แห่งอนาคต (HEVs PHEVs BEVs และ FCEVs) โดยเร่งดึงดูดนักลงทุน จากต่างประเทศให้มาตั้งฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศอย่างต่อเนื่อง ด้วยแนวทางที่จะเพิ่มสัดส่วนการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ (Local Content) และการถ่ายโอนเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้แก่ธุรกิจไทยในขณะที่ยังรักษาการจ้างงานควบคู่กับส่งเสริม การพัฒนาระดับทักษะ และการปรับทักษะของแรงงานไทยในอุตสาหกรรมยานยนต์เครื่องยนต์สันดาป และอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง

1.1.2 รัฐบาลจะส่งเสริมการยกระดับภูมิปัญญาไทยไปสู่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ (Creative Culture) เพื่อส่งเสริม Soft Power ของประเทศ สนับสนุนและส่งเสริมการปรับใช้ภูมิปัญญาพื้นบ้าน (Local Wisdom) ซึ่งเป็นศักยภาพของคนไทยและทุนทางวัฒนธรรมของประเทศไทย ทั้งอาหารท้องถิ่นไทย ผ้าไทย มวยไทย ศิลปะการแสดงไทย ดนตรีไทย ผสมผสาน กับศิลปะร่วมสมัย และสุราชุมชน เพื่อยกระดับสินค้า

โครงการ OTOP ทั้งด้านมาตรฐาน และดีไซน์ให้ทันสมัย โดดเด่น แตกต่าง และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคทั่วโลก รวมทั้งจะสนับสนุนการสอดแทรกทุนทางวัฒนธรรมในภาพยนตร์ไทยและสื่อทุกรูปแบบ

1.2 ส่งเสริมโอกาสในอุตสาหกรรมแห่งอนาคต

1.2.1 รัฐบาลจะส่งเสริมเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy or Eco-friendly Economy) โดยอาศัยจุดแข็งของที่ตั้งใกล้เส้นศูนย์สูตรเข้าถึงพลังงานแสงอาทิตย์ได้ตลอดทั้งปีสนับสนุนให้ประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตพลังงานสะอาด ทั้งพลังงานแสงอาทิตย์ เช่น การติดตั้ง แผงโซลาร์เซลล์บนหลังคา และผิวน้ำ พลังงานน้ำ และพลังงานทางเลือกอื่น ๆ รวมทั้งพัฒนา ตลาดซื้อขายไฟฟ้าเสรีและคาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) เพื่อความยั่งยืน และการเสริมสร้างความมั่นคงด้านพลังงานรูปแบบใหม่สำหรับทั้งการบริโภคภายในประเทศและการส่งออกพลังงานสู่ภูมิภาคอาเซียน รวมทั้งการปรับกระบวนการผลิตของภาคอุตสาหกรรม ภาคเกษตรกรรม และภาคธุรกิจบริการ ให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

1.2.2 รัฐบาลจะต่อยอดพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล (Digital Economy) จากความเข้มแข็งเดิมในอุตสาหกรรมดิจิทัล เช่น การผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ การผลิตฮาร์ดดิสก์ ให้เป็นอุตสาหกรรมดิจิทัลสมัยใหม่ จะดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศเพื่อตั้ง Data Center และโรงงานผลิตชิปและซีพียู และผลิต Semiconductor ในประเทศไทย กระตุ้นให้เกิดความต้องการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในประเทศ รัฐบาลนี้จะวางรากฐานให้คนไทย ทุกกลุ่มวัยใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ในการพัฒนาตนเอง เพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน และสร้างสรรค์นวัตกรรม นำประเทศสู่ความล้ำสมัย โดยไม่ละเลยจุดสมดุลของความเป็นเจ้าของอัติปไตย ข้อมูลและการเปิดกว้างของโอกาสสำหรับการพัฒนา

1.2.3 รัฐบาลจะมุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจสุขภาพ (Care and Wellness Economy) และบริการทางการแพทย์ (Medical Hub) โดยอาศัยพื้นฐานจิตวิญญาณ การบริการของคนไทย ที่ได้รับการยอมรับจากนานาชาติ โดยต่อยอดจากธุรกิจการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพและการแพทย์แผนไทยที่เป็นจุดแข็ง เพื่อรองรับความต้องการด้านสุขภาพที่เพิ่มขึ้น จากการศึกษาเข้าสู่สังคมสูงวัย พร้อมกับส่งเสริมการผลิตและการใช้งานอุปกรณ์ทางการแพทย์ภายในประเทศ สนับสนุนการยกระดับสมุนไพรรักษาและผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทยโดยใช้นวัตกรรม รวมถึงการใช้กัญชาเพื่อการแพทย์ที่สร้างมูลค่าเพิ่มในทางเศรษฐกิจและควบคุมผลกระทบทางสังคมโดยการตรากฎหมาย ตลอดจนสนับสนุนการนำเทคโนโลยีสุขภาพ (Health Tech) และนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีชีวภาพ (Biotechnology) มายกระดับมาตรฐานสาธารณสุขไทยให้ทัดเทียมมาตรฐานนานาชาติ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางบริการทางการแพทย์ของภูมิภาค

2. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อขยายโอกาส รัฐบาลจะเดินหน้าลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนาดใหญ่ (Mega Projects) อย่างต่อเนื่อง ทั้งทางราง ทางน้ำ ทางถนน และทางอากาศอย่างไร้รอยต่อ ส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัยทางถนน ลดต้นทุนระบบโลจิสติกส์ พัฒนาระบบขนส่งควบคุมอุณหภูมิ (Cold Chain) สร้างรถไฟทางคู่และรถไฟความเร็วสูงควบคู่กับการพัฒนาเมืองที่สอดคล้องกับความต้องการของพื้นที่ เพื่อให้เกิดการกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจ ยกระดับท่าเรือเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเชื่อมต่อการขนส่งสินค้า พัฒนาสนามบินและเส้นทางการบินใหม่ ๆ เช่น สนามบินล้านนา สนามบินอันดามัน เพื่อมุ่งสู่การเป็นศูนย์กลางทางการบิน (Aviation Hub) เพิ่มประตูบานใหม่ (Gateway) รองรับความต้องการเดินทางที่เพิ่มขึ้น ขับเคลื่อนโครงการ Landbridge โดยเฉพาะด้านการลงทุนโดยเอกชน เพื่อให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการคมนาคมและขนส่งของภูมิภาค (Logistics Hub)

3. **เร่งส่งเสริมผลักดันให้เกิดการพัฒนาคนไทยทุกช่วงวัยอย่างเต็มกำลังและความสามารถ** รัฐบาลจะยกระดับทักษะและพลวัตศักยภาพของคนไทยเพื่อสร้างงาน สร้างรายได้ โดยรัฐบาลจะสนับสนุนการสร้าง Soft Power ของประเทศ ผ่านการส่งเสริม 1 ครอบครัว 1 ซอฟต์แวร์ (OFOS) จัดตั้งศูนย์สร้างสรรค์การออกแบบและส่งเสริมวัฒนธรรมในพื้นที่ เช่น ศูนย์สร้างสรรค์การออกแบบ (TCDC) สำนักงานส่งเสริมวัฒนธรรมสร้างสรรค์ (THACCA) เพื่อยกระดับและพัฒนาความสามารถด้านวัฒนธรรมสร้างสรรค์ของคนไทยให้สร้างมูลค่า เสริมทักษะเดิม (Reskill) เพิ่มทักษะใหม่ (Upskill) ให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี เพื่อให้แรงงานได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมกับทักษะที่เพิ่มขึ้น เช่น ทักษะด้านการประยุกต์ใช้ AI รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการทั้งภาครัฐและภาคเอกชนดึงศักยภาพของผู้สูงอายุมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

4. **สร้างความยั่งยืน ของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ**

4.1 **รัฐบาลจะให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ** อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ และรักษาสมดุลของระบบนิเวศท้องถิ่น เพื่อให้เป็นรากฐานสำคัญในการดำรงชีวิต และเพิ่มขีดความสามารถของพื้นที่และชุมชนท้องถิ่นในการจัดการสิ่งแวดล้อม และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รัฐบาลจะสร้างการมีส่วนร่วมในการรับมือกับภัยธรรมชาติ โดยเฉพาะการแก้ปัญหา PM 2.5 และการบริหารจัดการน้ำที่จะต้องได้รับ ความร่วมมือระหว่างประเทศ นอกจากนี้ รัฐบาลจะจัดการกับปัญหาการลักลอบกำจัดหรือฝังกลบกากอุตสาหกรรม/ของเสียอันตรายด้วยความเข้มงวด และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน ในการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทั้งระบบ

4.2 **รัฐบาลจะยกระดับการบริหารจัดการน้ำ** จะจัดหาน้ำสะอาดสำหรับ อุปโภคบริโภค ให้ประชาชนทุกพื้นที่เข้าถึงได้ และจะเร่งให้น้ำถึงไร่นาด้วยการเพิ่มศักยภาพ แหล่งกักเก็บน้ำ และเพิ่มประสิทธิภาพระบบกระจายน้ำ ควบคู่กับการขยายเขตชลประทาน พร้อมทั้งเพิ่มแหล่งน้ำเพื่อรองรับการเติบโตของภาคอุตสาหกรรม นอกจากนี้ รัฐบาลจะแก้ปัญหาน้ำท่วม น้ำแล้ง ร่วมกับทุกภาคส่วน โดยเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการน้ำทั้งระบบ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับศักยภาพของกลุ่มน้ำและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เพื่อสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน

4.3 **รัฐบาลจะสานต่อนโยบายความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)** เพื่อให้ประเทศไทยเป็นผู้นำของอาเซียนในด้านการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศ ซึ่งจะช่วยเปิดประตูบานใหญ่สู่การค้าโลกและช่วยสร้างข้อได้เปรียบให้ผู้ผลิตสินค้าและบริการในประเทศ ตลอดจนส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางด้านการซื้อขายคาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) ของอาเซียนผ่านตลาดหลักทรัพ์ไทย

5. **พลิกฟื้นความเชื่อมั่นของทั้งคนไทยและต่างชาติ** ด้วยการพัฒนาการเมือง ในระบอบประชาธิปไตยให้เข้มแข็ง มีเสถียรภาพ มีนิติธรรม และความโปร่งใส

5.1 **รัฐบาลจะปฏิรูประบบราชการและกองทัพเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ** เปลี่ยนผ่านราชการไทยไปสู่ราชการทันสมัยในระบบดิจิทัล (Digital Government) ปรับขนาดให้มีความคล่องตัว เพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการใช้งบประมาณและการปฏิบัติราชการ ปรับขนาด และกำลังคนภาครัฐให้สอดคล้องกับภารกิจ เปลี่ยนผ่านรูปแบบการเกณฑ์ทหารไปสู่แบบสมัครใจ เน้นใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรภาครัฐเป็นคนดีและเก่ง มีคุณธรรม มุ่งมั่นและมีอาชีพ โปร่งใสและตรวจสอบได้ ส่งเสริม

ให้มีการเผยแพร่ข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะของรัฐและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันทุกรูปแบบ เน้นการมีส่วนร่วมของภาคประชาชน รวมทั้งให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมคิด ตัดสินใจในกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น และการดูแลชุมชน

5.2 รัฐบาลจะยกระดับการบริการภาครัฐให้ตอบสนองความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น ปรับบทบาทภาครัฐเป็นการส่งเสริมสนับสนุน (Enable) การอำนวยความสะดวก (Facilitate) และการกำกับกฎกติกา (Regulate) เพื่อให้ประชาชน และเอกชนได้รับบริการที่สะดวก รวดเร็ว พร้อมทั้งจะลดกฎหมายและขั้นตอนที่ไม่จำเป็น (Ease of Doing Business) เพื่อไม่ให้ภาครัฐเป็นอุปสรรคของภาคธุรกิจ หรือขัดขวางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ

2.2.5 นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม

ประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่จุดเปลี่ยนผ่านของทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศที่สำคัญ ซึ่งโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการประกอบการอุตสาหกรรมของไทยในรูปแบบเดิมเริ่มแข่งขันได้ยากและกำลังเผชิญกับข้อจำกัดในหลากหลายด้าน ภาคอุตสาหกรรมจึงเผชิญกับความท้าทายอย่างยิ่งจากแนวโน้มของสถานการณ์ทั้งภายในประเทศและระดับโลก ทั้งที่เกิดจากปัจจัยของการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ความเปราะบางทางเศรษฐกิจของหลายประเทศจากสัดส่วนหนี้สินต่อ GDP สถานการณ์ปัจจัยการผลิตที่มีต้นทุนสูงขึ้น การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดด กฎกติกาทางการค้าใหม่ของโลก เช่น EU-CBAM, US-CBAM และความมุ่งมั่นสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) เป็นต้น ปัญหาด้านต้นทุนทางพลังงานและความมั่นคงทางอาหารของโลก ตลอดจนความขัดแย้งของภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลกที่ยังไม่มีทีท่าว่าจะจบลง ในขณะที่ประเทศไทยยังคงเผชิญกับปัญหาเชิงโครงสร้างเดิมของอุตสาหกรรมที่เริ่มแข่งขันได้ยาก เช่น ต้นทุนด้านแรงงาน การก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างชาติ การขาดแคลนทักษะแรงงานระดับสูง รวมทั้งความเชื่อมั่นและยอมรับต่อการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมของประชาชนในพื้นที่ที่ยังคงเป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืนในภาพรวมจากภาพลักษณ์และข่าวสารเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการประกอบการที่ไม่ดีหรืออุบัติเหตุจากการประกอบการที่มีต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ประกอบกับความเหลื่อมล้ำเชิงโครงสร้างเศรษฐกิจ รวมถึงปัญหาหนี้ครัวเรือนและภาคธุรกิจที่อยู่ในระดับสูง จึงมีความจำเป็นในการปฏิรูปอุตสาหกรรมไปสู่ยุคสมัยใหม่อย่างเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุนี้ จึงนำมาสู่นโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม “ปฏิรูปอุตสาหกรรม สู่เศรษฐกิจยุคใหม่ ทันสมัย สะอาด สะดวก โปร่งใส” ผ่าน “3 ปฏิรูป 3 แนวทาง” ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม (นายเอกนัฏ พร้อมพันธุ์) กล่าวคือ

“3 ปฏิรูป”

ปฏิรูป 1 : จัดการกาก สารพิษ ที่ทำร้ายชีวิตประชาชน ต่อสู้กับปัญหากากและสารพิษที่ทำร้ายชีวิตประชาชน คั้นน้ำสะอาด อากาศบริสุทธิ์ ให้กับประชาชน โดยดำเนินการปรับการบริหารจัดการกากอุตสาหกรรมทั้งระบบ อาทิ แก้ไขกฎหมายเพื่อส่งเสริมให้เกิดความยั่งยืน กำหนดอัตราเปรียบเทียบปรับให้สอดคล้องกับต้นทุนที่แท้จริง จัดการกากอุตสาหกรรมอย่างครบวงจร ผลักดันให้โรงงานอุตสาหกรรมเข้าประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม (Industrial Relocation) และใช้ระบบดิจิทัลในการกำกับติดตาม

ภาคอุตสาหกรรมทั้งระบบ ตลอดจนการแก้ปัญหาฝุ่น PM 2.5 จากการเผาอ้อยในอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย อย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ

ปฏิรูป 2 : สร้างความเท่าเทียมในการแข่งขันของ SME ไทย เดินหน้า Save (เซฟ) SME ไทยเป็นการเร่งด่วน ทั้งมาตรการเชิงรับปกป้องจากความถาโถมของคลื่นการลงทุนของของบริษัทข้ามชาติ และการนำเข้าของสินค้าราคาถูกจากต่างประเทศ ที่มาตรการ ภาษีเย็บ และสิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ยังไม่ครอบคลุมและสร้างการแข่งขันที่เท่าเทียมกัน ควบคู่กับมาตรการเชิงรุก มุ่งยกระดับขีดความสามารถ ให้แข่งขันได้และทันกับเศรษฐกิจยุคใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ด้วยกลไกการส่งเสริมของกระทรวง อุตสาหกรรมและหน่วยงานพันธมิตร การริเริ่มนิคมอุตสาหกรรม SME สร้างซัพพลายเชน ปฏิรูปอุตสาหกรรม รวมทั้งผลักดันมาตรการ “Made in Thailand” และ “SME GP” ประกอบกับดำเนินการจัดตั้งคณะทำงาน เพื่อเป็น SME War room ภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อให้ขับเคลื่อนกระบวนการยกระดับขีดความสามารถ แก้ไขปัญหา และสร้างความเท่าเทียมในการแข่งขันให้กับ SME ของไทยทั้งระบบ

ปฏิรูป 3 : สร้างอุตสาหกรรมเศรษฐกิจใหม่ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ปฏิรูปอุตสาหกรรม เพื่อรองรับการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ มุ่งเป้าพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพหรือมีความสำคัญ ต่อการพัฒนาประเทศ ประกอบด้วย อุตสาหกรรมยานยนต์แห่งอนาคต อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ (เซมิคอนดักเตอร์ Data Center และ HDD) อุตสาหกรรมแปรรูปเกษตรมูลค่าสูง อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์ อุตสาหกรรมป้องกันประเทศ รวมถึงอุตสาหกรรมเหล็กและเหล็กกล้า ด้วยการชะลอผลกระทบรักษาเงินบาท เพื่อการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรม ปรับสิทธิประโยชน์เป็นแบบ Whole Package เดิม “เงื่อนไขการลงทุน” ที่ตอบโจทย์การพัฒนาอุตสาหกรรมไทย เพื่อสร้างโอกาสในการเชื่อมโยงห่วงโซ่การผลิตของธุรกิจ ของไทยกับบริษัทข้ามชาติ และเพิ่มสัดส่วนการผลิตภายในประเทศ หรือ Local Content เพื่อสร้างมูลค่า ทางเศรษฐกิจและวางรากฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศสู่อนาคต

พร้อมกับการขับเคลื่อนและยกระดับการดำเนินการของกระทรวงอุตสาหกรรมด้วย “3 แนวทาง” กล่าวคือ การสร้างความร่วมมือพันธมิตรห่วงโซ่อุตสาหกรรมที่สมบูรณ์แบบ การปรับกฎหมาย และภารกิจเข้าสู่ภาครัฐดิจิทัล รวมถึงการจัดตั้งกองทุนเพื่อการปฏิรูประบบอุตสาหกรรม เพื่อเป็นเครื่องมือ ของกระทรวงอุตสาหกรรมในการปฏิรูปอุตสาหกรรมให้ทันกับเศรษฐกิจยุคใหม่ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับการปฏิรูปอุตสาหกรรม และมุ่งแก้ไขปัญหาให้ภาคอุตสาหกรรมได้รับการยอมรับและสร้างความเชื่อมั่นแก่ภาคประชาชน ต่อไป

2.3 แผนระดับที่ 3 ที่เกี่ยวข้อง

1. แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร ระยะที่ 1 (พ.ศ. 2562-2570) โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
2. มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพของไทย ปี พ.ศ. 2561-2570 โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
3. ยุทธศาสตร์การบริหารจัดการแร่ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) และแผนแม่บทการบริหารจัดการแร่ พ.ศ. 2560 – 2564 (ฉบับที่ 2) โดย คณะกรรมการนโยบายบริหารจัดการแร่แห่งชาติ (คนร.)
4. แผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศปี พ.ศ. 2564 - 2573 สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม โดย กรมโรงงานอุตสาหกรรม
5. มาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทย โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
6. มาตรการพัฒนาอุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ โดย สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
7. แผนปฏิบัติการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. 2564-2570 โดย กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
8. (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านสมุนไพรแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2566 – 2570 โดยกรมการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก

ส่วนที่ 3 ความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ

(1) เป้าหมายที่ (Goal)

เป้าหมายที่ 9 สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม

(2) เป้าหมายย่อย (Target)

9.2 ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และภายในปี พ.ศ. 2573 ให้เพิ่มส่วนแบ่งของภาคอุตสาหกรรมในการจ้างงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ โดยให้เป็นไปตามบริบทของประเทศ และให้เพิ่มส่วนแบ่งขึ้นเป็น 2 เท่า ในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

9.4 ยกระดับโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุงอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีและกระบวนการทางอุตสาหกรรมที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยทุกประเทศดำเนินการตามขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ภายในปี พ.ศ. 2573

กระทรวงอุตสาหกรรมมุ่งเน้นการสนับสนุน การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพของประเทศที่จะส่งผลต่อการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม และผลผลิตการผลิตของภาคอุตสาหกรรม ด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ลดความเหลื่อมล้ำ นำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลาง ด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรม รวมถึงนโยบาย 10 อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ โดยการส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ในสถานประกอบการ การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอาหารแห่งอนาคต อุตสาหกรรมยานยนต์ และเครื่องมือแพทย์ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดังกล่าว

ส่วนที่ 4 สารสำคัญแผนปฏิบัติการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม

4.1 ภาพรวม

4.1.1 วิสัยทัศน์ของส่วนราชการ

“ปฏิรูปอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน”

4.1.2 พันธกิจของส่วนราชการ

1. ขับเคลื่อนและพัฒนาอุตสาหกรรมเศรษฐกิจให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตามแนวอุตสาหกรรมวิถีใหม่ที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน
2. พัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรม (Ecosystem) เพื่อเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมไทยสู่ความยั่งยืน
3. ปฏิรูปและขับเคลื่อนองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ยกกระตือรือร้นให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส ตอบสนอง และเป็นมืออาชีพ

4.2 แผนปฏิบัติการ

4.2.1 แผนปฏิบัติการ เรื่อง การยกระดับขีดความสามารถธุรกิจอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีใหม่ที่เติบโตอย่างยั่งยืนคู่ชุมชน

1) เป้าหมาย

- 1.1) ภาคอุตสาหกรรมมีขีดความสามารถเพิ่มขึ้น
- 1.2) ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาด้วยเทคโนโลยี ดิจิทัล และนวัตกรรม
- 1.3) ภาคอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืนด้วย BCG Model

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูล ปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม ภาคอุตสาหกรรมและภาคเหมืองแร่	พันล้าน บาท	4,194.74 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 62 - 64) * เฉพาะ GDP ภาคอุตสาหกรรม	4,880	ทุกหน่วยงาน
2. ร้อยละของผลิตภาพการผลิตภาค อุตสาหกรรม (TFP) ที่เพิ่มขึ้น	ร้อยละ	- 0.10 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 61 - 63)	2.4	ทุกหน่วยงาน

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูล ปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
3. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชนที่ ได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพสามารถ สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจไม่น้อยกว่า	ล้านบาท	8,097 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 63 - 64)	7,000	กสอ./กรอ./ สมอ./สปอ.
4. ร้อยละของจำนวนผู้ประกอบการ ที่ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาด้าน เทคโนโลยี ดิจิทัล ระบบอัตโนมัติ และนวัตกรรม มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ตามเกณฑ์ที่กำหนด	ร้อยละ	-	80	ทุกหน่วยงาน
5. ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือน กระจกในภาคอุตสาหกรรม (ล้านตัน CO ₂ เทียบเท่า)	ร้อยละ	-	1.55	ทุกหน่วยงาน
6. ร้อยละของจำนวนสถาน ประกอบการที่เข้าสู่ระบบ อุตสาหกรรมสีเขียว	ร้อยละ	-	100	กรอ./ กพร./ สปอ.
7. ร้อยละของปริมาณกากอุตสาหกรรม ที่เป็นของเสียอันตรายได้รับการ จัดการแล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์	ร้อยละ	-	80	กรอ./ กพร./ สปอ.
8. มูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรม BCG ไม่น้อยกว่า	ล้านบาท	-	140,000	กรอ./สอณ./ สปอ.
9. จำนวนผู้ประกอบการหรือสถาน ประกอบการภาคอุตสาหกรรมได้รับ การส่งเสริม พัฒนา กำกับ ดูแลให้มี ความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสังคมและ สิ่งแวดล้อม	ราย	52,378 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 63 - 64)		สปอ./ กรอ./ กพร./ สมอ.

หมายเหตุ :

- ¹ ปี 2566 ค่าเป้าหมายรายหน่วยงาน คือ 43,000 ราย (สปอ.) 1,125 ราย (กพร.) 8,000 ราย (กรอ.) 4,400 ราย (สมอ.)
- ² ปี 2567 ค่าเป้าหมายรายหน่วยงาน คือ 43,900 ราย (สปอ.) 1,134 ราย (กพร.) 8,000 ราย (กรอ.) 4,500 ราย (สมอ.)
- ³ ปี 2568 ค่าเป้าหมายรายหน่วยงาน คือ 44,800 ราย (สปอ.) 1,133 ราย (กพร.) 8,000 ราย (กรอ.) 4,600 ราย (สมอ.)
- ⁴ ปี 2569 ค่าเป้าหมายรายหน่วยงาน คือ 45,700 ราย (สปอ.) 1,127 ราย (กพร.) 8,000 ราย (กรอ.) 4,700 ราย (สมอ.)
- ⁵ ปี 2570 ค่าเป้าหมายรายหน่วยงาน คือ 46,600 ราย (สปอ.) 1,132 ราย (กพร.) 8,000 ราย (กรอ.) 4,800 ราย (สมอ.)

3) แนวทางการพัฒนา

มิติที่ 1 : ความสำเร็จทางธุรกิจ

เปลี่ยนผ่านสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ ปรับเปลี่ยนธุรกิจและอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรมศักยภาพ หรือ S-curve อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ รวมถึงธุรกิจและการผลิตรูปแบบใหม่

มิติที่ 2 : ความอยู่ดีกับสังคมโดยรวม

พัฒนาอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับการดูแลสังคมโดยการส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชน สังคม และสถานประกอบการในพื้นที่สู่การอยู่ร่วมอย่างรับผิดชอบและเป็นมิตร

มิติที่ 3 : ความลงตัวกับกติกาสากล

ผลักดันการปฏิบัติด้านสิ่งแวดล้อมด้วยกลไกการกำกับดูแลที่ทรงประสิทธิภาพ และการส่งเสริมยกระดับสถานประกอบการด้วยแนวคิด BCG เพื่อโอกาสทางธุรกิจ มุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน ตอบโจทย์ไทยและประชาคมโลก

มิติที่ 4 : การกระจายรายได้สู่ชุมชนที่ตั้ง

กระจายรายได้ สร้างความเข้มแข็งให้ชุมชน พัฒนาระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน และส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากอย่างเป็นระบบ

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

4.1) แผนงาน การเพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมเป้าหมาย

4.2) แผนงาน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ดิจิทัลและระบบอัตโนมัติ นวัตกรรม งานวิจัย ในภาคอุตสาหกรรม

4.3) แผนงาน การพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน

4.4) แผนงาน การพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทาง BCG Model

4.5) แผนงาน การส่งเสริม พัฒนา กำกับดูแลให้มีความปลอดภัยเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

4.6) แผนงาน การพัฒนาและยกระดับเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ

4.2.2 แผนปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน

1) เป้าหมาย

1.1) การลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายเพิ่มขึ้น

1.2) ลดข้อจำกัด อุปสรรค และพัฒนาปัจจัยสนับสนุนและระบบนิเวศอุตสาหกรรมในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูล ปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. ร้อยละของมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า	ร้อยละ	-7.18 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 - 64)	5	ทุกหน่วยงาน
2. จำนวนนโยบาย มาตรการ และมาตรฐานสินค้าและบริการ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศ	เรื่อง	-	310	สมอ. / สศอ./ สปอ.
3. จำนวนห้องปฏิบัติการทดสอบ หน่วยตรวจสอบและรับรองและองค์กรกำหนดมาตรฐาน ได้รับการพัฒนา/ยกระดับ และเพิ่มขีดความสามารถในการทดสอบคุณภาพเพื่อรองรับมาตรฐาน 4.0	ห้อง/หน่วย	-	365	สมอ./สปอ.
4. จำนวน กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไขเพื่อลดปัญหาอุปสรรค หรือส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรม	เรื่อง	-	10	ทุกหน่วยงาน

3) แนวทางการพัฒนา

3.1) กำหนดทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อชั้นนำและเตือนภัยภาคอุตสาหกรรม

3.2) สนับสนุนการสร้างพันธมิตรทั้งในและต่างประเทศเพื่อยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรม

อย่างต่อเนื่อง

3.3) พัฒนาโครงสร้างสนับสนุนด้านการทดสอบ และรับรองมาตรฐานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถ

ให้กับอุตสาหกรรมเป้าหมายและเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค

3.4) ปรับปรุงกฎหมาย และกฎระเบียบให้เอื้อต่อการลงทุนและประกอบการ

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

4.1) แผนงาน การดำเนินงานด้านนโยบาย มาตรการ และการมาตรฐาน

4.2) แผนงาน การพัฒนาระบบนิเวศอุตสาหกรรม

4.3) แผนงาน การพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายหรือกฎ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้อง

4.2.3 แผนปฏิบัติการราชการ เรื่อง การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ

- 1.1) ปฏิรูปองค์กรไปสู่องค์กรดิจิทัลตามแนวทางรัฐบาลดิจิทัล
- 1.2) พัฒนาองค์กรให้มีการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส และมีธรรมาภิบาล

2) ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ข้อมูล ปีฐาน	ค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด	หน่วยงาน
1. จำนวนชุดข้อมูลที่นำเข้าระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เพื่อการบูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภายในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม	ชุดข้อมูล	-	2	ทุก หน่วยงาน
2. จำนวนกระบวนการทำงานที่มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Digitalization)	กระบวนการ งาน	-	7	ทุก หน่วยงาน
3. จำนวนรางวัลด้านการเป็นต้นแบบที่ดีที่ได้รับจากภายนอก	รางวัล	-	2	ทุก หน่วยงาน
4. ร้อยละของหน่วยงานกระทรวงอุตสาหกรรมมีผลการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (ITA) 85 คะแนนขึ้นไป	ร้อยละ	100 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 63 - 64)	100	ทุก หน่วยงาน
5. ร้อยละของความสำเร็จในการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรประจำปีงบประมาณ	ร้อยละ	97.57 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 62 - 64)	95	ทุก หน่วยงาน
6. ร้อยละของความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการของกระทรวงอุตสาหกรรม	ร้อยละ	91.59 (ข้อมูลเฉลี่ย ปี 63 - 64)	90	ทุก หน่วยงาน

3) แนวทางการพัฒนา

- 3.1) ปรับปรุงประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อรองรับการดำเนินงานภายใต้การเปลี่ยนแปลง
- 3.2) พัฒนาศักยภาพบุคลากร วัฒนธรรมองค์กรให้ทันสมัยเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและให้การบริการที่มีคุณภาพ
- 3.3) ส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาลและการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน

4) แผนงาน/โครงการสำคัญ

- 4.1) แผนงาน การพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล
- 4.2) แผนงาน การให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล
- 4.3) แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร

4.3 ประมาณการวงเงินงบประมาณรวมปี พ.ศ. 2568

(ฉบับทบทวนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 ของกระทรวงอุตสาหกรรม)

4.3.1 ประมาณการวงเงินงบประมาณทั้งหมด* 2,113.1081 ล้านบาท

แผนปฏิบัติการราชการ		วงเงิน	งบประมาณแผ่นดิน	รายได้หน่วยงาน	เงินกู้		อื่น ๆ
					ในประเทศ	ต่างประเทศ	
1. การยกระดับขีดความสามารถธุรกิจอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีนวัตกรรมสู่ความยั่งยืน	รวม	1,835.8235	1,835.8235	-	-	-	-
	แผนงาน การเพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมเป้าหมาย	398.4262	398.4262	-	-	-	-
	แผนงาน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ดิจิทัลและระบบอัตโนมัติ นวัตกรรม งานวิจัยในภาคอุตสาหกรรม	43.5994	43.5994	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน	1,143.9946	1,143.9946	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทาง BCG Model	119.0780	119.0780	-	-	-	-
	แผนงาน การส่งเสริม พัฒนา กำกับดูแลให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	130.7253	130.7253	-	-	-	-

แผนปฏิบัติการราชการ		วงเงิน	งบประมาณแผ่นดิน	รายได้หน่วยงาน	เงินกู้		อื่น ๆ
					ในประเทศ	ต่างประเทศ	
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	รวม	121.3852	121.3852	-	-	-	-
	แผนงาน การดำเนินงานด้านนโยบาย มาตรการและการมาตรฐาน	119.1764	119.1764	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายหรือกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง	2.2088	2.2088	-	-	-	-
แผนปฏิบัติการเรื่อง การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ	รวม	155.8994	155.8994	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล	133.1726	133.1726	-	-	-	-
	แผนงาน การให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล	17.2274	17.2274	-	-	-	-
	แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร	5.4994	5.4994	-	-	-	-

ภาคผนวก ก.

วิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง

แนวโน้มของเศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลก

ก 1. แนวโน้มสถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม

ก 1.1 แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี 2567

แนวโน้มเศรษฐกิจไทยในปี 2567 คาดว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 2.3 - 2.8 (ค่ากลางการประมาณการร้อยละ 2.5) โดยคาดว่าจะการอุปโภคบริโภคและการลงทุนภาคเอกชนจะขยายตัวในอัตราร้อยละ 4.5 และร้อยละ 0.3 ตามลำดับ มูลค่าการส่งออกในรูปดอลลาร์ สรอ. ขยายตัวร้อยละ 2.0 อัตราเงินเฟ้อเฉลี่ย อยู่ในช่วงร้อยละ 0.4 - 0.9 และดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลร้อยละ 2.3 ของ GDP ซึ่งเศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สองของปี 2567 ขยายตัวร้อยละ 2.3 เร่งขึ้นจากการขยายตัวร้อยละ 1.6 ในไตรมาสแรกของปี 2567 (YoY) และเมื่อปรับผลของฤดูกาลออกแล้ว เศรษฐกิจไทยในไตรมาสที่สองของปี 2567 ขยายตัวจากไตรมาสแรกของปี 2567 ร้อยละ 0.8 (QoQ_SA) รวมครึ่งแรกของปี 2567 เศรษฐกิจไทยขยายตัวร้อยละ 1.9

โดยเศรษฐกิจไทยในปี 2567 มีแนวโน้มที่จะขยายตัวดีขึ้นกว่าที่คาดการณ์ช่วงต้นปี โดยมีปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญจากการปรับตัวดีขึ้นของการฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องของภาคการท่องเที่ยว การอุปโภคภาครัฐบาล การส่งออกสินค้าและบริการที่กลับมาขยายตัวอย่างช้า ๆ และการขยายตัวในเกณฑ์ดีของการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ การเพิ่มขึ้นของแรงขับเคลื่อนจากการใช้จ่ายและการลงทุนภาครัฐ อย่างไรก็ตาม เศรษฐกิจในช่วงที่เหลือของปี 2567 ยังมีแนวโน้มที่จะเผชิญกับข้อจำกัดและปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญ ได้แก่ การปรับตัวลดลงของการลงทุนภาครัฐและภาคเอกชน ความผันผวนของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลก ท่ามกลางความยืดหยุ่นของความขัดแย้งเชิงภูมิรัฐศาสตร์ และความผันผวนในตลาดการเงินโลก ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการส่งออกและภาคการผลิต เงื่อนไขทางการเงินของภาครัฐครัวเรือนและธุรกิจที่ยังเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ โดยเฉพาะในช่วงที่อัตราดอกเบี้ยปรับตัวเพิ่มขึ้น หนี้สินครัวเรือนและภาคธุรกิจที่อยู่ในเกณฑ์สูงและมาตรฐานสินเชื่อที่มีความเข้มงวด รวมทั้งความเสี่ยงจากความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่อาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตภาคเกษตร

องค์ประกอบขยายตัวทางเศรษฐกิจ

1) **การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภค** ประกอบด้วย (1) การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคภาคเอกชน คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 4.5 ต่อเนื่องจากการขยายตัวในเกณฑ์สูงร้อยละ 7.1 ในปี 2566 เท่ากับประมาณการครั้งก่อน และ (2) การใช้จ่ายเพื่อการอุปโภคภาครัฐบาล คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 1.7 ปรับตัวดีขึ้นจากการลดลงร้อยละ 4.6 ในปี 2566 และเท่ากับการประมาณการครั้งก่อน สอดคล้องกับกรอบงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ 2567 ที่เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณก่อนหน้าร้อยละ 7.3 รวมทั้งการเพิ่มขึ้นของกรอบวงเงินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ 2568 ร้อยละ 4.7

2) **การลงทุนรวม** คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 0.1 ชะลอตัวลงจากร้อยละ 1.2 ในปี 2566 โดย (1) การลงทุนภาคเอกชน คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 0.3 ปรับลดลงจากร้อยละ 3.2 ในการประมาณการครั้งก่อน และชะลอตัวจากร้อยละ 3.2 ในปี 2566 สอดคล้องกับการลดลงของการลงทุนในไตรมาสที่ 2 ร้อยละ 6.8 ซึ่งทำให้การลงทุนภาคเอกชนในครั้งแรกของปีลดลงร้อยละ 0.9 และ (2) การลงทุนภาครัฐ คาดว่าจะลดลง

ร้อยละ 0.7 เทียบกับการลดลงร้อยละ 1.8 ในการประมาณการครั้งที่ผ่านมา ซึ่งเป็นการปรับให้สอดคล้องกับการเบิกจ่ายของรัฐวิสาหกิจที่สูงกว่าที่ได้คาดการณ์ไว้

3) มูลค่าการส่งออกสินค้าในรูปเงินดอลลาร์ สรอ. คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 2.0 เทียบกับการลดลงร้อยละ 1.5 ในปี 2566 เท่ากับการประมาณการครั้งที่ผ่านมา เมื่อรวมกับการส่งออกบริการซึ่งมีแนวโน้มขยายตัวสูงกว่าในการประมาณการครั้งที่ผ่านมาตามการปรับเพิ่มสมมติฐานรายรับจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ ส่งผลให้ปริมาณการส่งออกสินค้าและบริการในปี 2567 มีแนวโน้มที่จะขยายตัวร้อยละ 4.9 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 2.1 ในปี 2566 และเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 4.7 ในการประมาณการครั้งก่อน

4) มูลค่าการนำเข้าสินค้าในรูปเงินดอลลาร์ สรอ. คาดว่าจะขยายตัวร้อยละ 3.6 เทียบกับการลดลงร้อยละ 3.8 ในปี 2566 ซึ่งเป็นการปรับลดลงจากร้อยละ 4.6 ในการประมาณการครั้งที่ผ่านมา โดยเป็นผลจากการปรับลดประมาณการการขยายตัวของปริมาณการนำเข้าสินค้าจากร้อยละ 1.5 ในการประมาณการครั้งก่อน เป็นร้อยละ 1.2 ในการประมาณการครั้งนี้ สอดคล้องกับการปรับลดประมาณการการลงทุนภาคเอกชน เมื่อรวมกับการนำเข้าและบริการ คาดว่าปริมาณการนำเข้าสินค้าและบริการในปี 2567 จะขยายตัวร้อยละ 3.6 เทียบกับการลดลงร้อยละ 2.3 ในปี 2566 และลดลงจากร้อยละ 4.4 จากการประมาณการครั้งที่ผ่านมา

5) ดุลการค้า คาดว่าจะเกินดุล 1.55 หมื่นล้านดอลลาร์ สรอ. เทียบกับการเกินดุล 1.94 หมื่นล้านดอลลาร์ สรอ. ในปี 2566 และ 1.05 หมื่นล้านดอลลาร์ สรอ. ในการประมาณการครั้งก่อน เมื่อรวมกับดุลบริการคาดว่าดุลบัญชีเดินสะพัดในปี 2567 จะเกินดุล 1.21 หมื่นล้านดอลลาร์ สรอ. หรือคิดเป็นการเกินดุลร้อยละ 2.3 ของ GDP เทียบกับการเกินดุล 9.6 พันล้านดอลลาร์ สรอ. หรือร้อยละ 1.9 ของ GDP ในปี 2566 และการเกินดุล 6.0 พันล้านดอลลาร์ สรอ. หรือ ร้อยละ 1.2 ของ GDP จากการประมาณการครั้งก่อน

6) เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อทั่วไปเฉลี่ยในปี 2567 คาดว่าจะอยู่ในช่วงร้อยละ 0.4 - 0.9 (ค่ากลางการประมาณการร้อยละ 0.6) ชะลอลงจากร้อยละ 1.2 ในปี 2566 และเท่ากับการประมาณการครั้งก่อน

ประเด็นการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่ควรให้ความสำคัญ

1) การรักษาบรรยากาศทางเศรษฐกิจและการเมืองภายในประเทศ โดยเฉพาะการสร้างความต่อเนื่องของกระบวนการงบประมาณเพื่อให้การใช้จ่าย และการลงทุนภาครัฐเป็นแรงขับเคลื่อนเศรษฐกิจในช่วงที่เหลือของปีได้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งไม่ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นนักลงทุน

2) การขับเคลื่อนการลงทุนภาคเอกชน โดยให้ความสำคัญกับ (1) การเร่งสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนต่างชาติ โดยอาศัยประโยชน์จากการย้ายฐานการลงทุนเพื่อดึงดูดเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการเร่งรัดนักลงทุนที่ได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุนในช่วงปี 2565 - 2567 ให้เกิดการลงทุนจริงโดยเร็ว เพื่อช่วยขับเคลื่อนการขยายตัวของภาคการผลิตและภาคการส่งออกสินค้าที่มีศักยภาพและเป็นที่ต้องการของตลาดโลกเพิ่มขึ้น อาทิ สินค้าประเภทอาหารมูลค่าสูง สินค้าที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสินค้าที่คาดว่าจะได้รับประโยชน์ อันเนื่องมาจากความไม่แน่นอนจากความขัดแย้งเชิงภูมิรัฐศาสตร์ รวมทั้งสินค้าที่มีโอกาสได้รับประโยชน์จากมาตรการกีดกันทางการค้า (2) การพัฒนาระบบนิเวศที่เหมาะสมเพื่อดึงดูดอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมายให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยเฉพาะการปรับลดอุปสรรคด้านขั้นตอนกระบวนการและข้อบังคับ/กฎหมายที่เกี่ยวข้อง การแก้ปัญหาการขาดแคลน

แรงงานในภาคการผลิต และการพัฒนาผลิตภาพแรงงานเพื่อรองรับอุตสาหกรรมและภาคบริการเป้าหมาย (3) การเร่งรัดโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจที่สำคัญให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ และ (4) การเพิ่มผลิตภาพการผลิตผ่านการใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง เพื่อนำไปสู่การผลิตสินค้าไทยที่มีศักยภาพและมีมูลค่าสูงขึ้น ที่สามารถหลีกเลี่ยงการแข่งขันด้านราคาและมีมาตรฐานตรงตามความต้องการของตลาดและข้อกำหนดของประเทศผู้นำเข้า ควบคู่ไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิตวัตถุดิบและสินค้าขั้นกลางในประเทศให้มีความพร้อมและสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่การผลิตโลกมากขึ้น

3) การปกป้องภาคการผลิตจากการท่วมตลาดและการใช้นโยบายการค้าที่ไม่เป็นธรรม โดยมุ่งเน้น

(1) การตรวจสอบและเฝ้าระวังการท่วมตลาด รวมทั้งการใช้มาตรการและวิธีการทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมจากประเทศผู้ส่งออกสำคัญ และอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ประกอบการ ภาคธุรกิจ เข้าถึงการดำเนินมาตรการตอบโต้การท่วมตลาดและการอุดหนุน (AD/CVD/AC) (2) การปรับปรุงกระบวนการตรวจสอบคุณภาพสินค้านำเข้าให้มีความเข้มงวดรัดกุมมากขึ้น การเร่งออกมาตรฐานผลิตภัณฑ์ให้ครอบคลุมสินค้านำเข้า รวมทั้งส่งเสริมการสร้างความร่วมมือในการจัดทำความตกลงยอมรับร่วมด้านมาตรฐานระหว่างประเทศ และการเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้ผู้นำเข้าสินค้าไม่ได้มาตรฐาน และ (3) การดำเนินการอย่างเคร่งครัดกับผู้กระทำความผิดลักลอบนำเข้าสินค้าที่ผิดกฎหมายหลบเลี่ยงภาษี หรือใช้ช่องว่างทางกฎหมายต่าง ๆ เพื่อเอื้อประโยชน์ให้กับธุรกิจ

4) การดูแลสภาพคล่องให้เพียงพอสำหรับภาคธุรกิจโดยเฉพาะธุรกิจ SMEs ที่มีศักยภาพ

แต่ประสบปัญหาการเข้าถึงสภาพคล่อง ให้สามารถเข้าถึงสินเชื่อในระบบได้และลดการอาศัยแหล่งเงินกู้นอกระบบ ควบคู่ไปกับการยกระดับศักยภาพการผลิตและเพิ่มขีดความสามารถให้แก่ผู้ประกอบการ SMEs รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมาเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้ดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกันควรดำเนินการเพื่อแก้ปัญหาหนี้สินภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจอย่างต่อเนื่อง ทั้งการปรับโครงสร้างหนี้ การแก้ปัญหานี้เรื่องจริงให้แก่ลูกหนี้โดยเฉพาะกลุ่มเปราะบาง

5) การเร่งรัดการเบิกจ่ายงบประมาณเพื่อให้เม็ดเงินรายจ่ายภาครัฐเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโดยเร็ว

โดยมุ่งเน้นการเบิกจ่ายงบประมาณรายจ่ายลงทุนให้กระจายไปในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจฐานราก โดยเฉพาะการเร่งรัดงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ 2568 ไม่ให้เกิดความล่าช้า

6) การเตรียมการรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะปรากฏการณ์

ลานีญาอันอาจนำไปสู่ความเสี่ยงจากสถานการณ์น้ำท่วมในช่วงปลายปี และปรากฏการณ์เอลนีโญที่อาจนำไปสู่ความเสี่ยงจากภัยแล้งในช่วงปีหน้า โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ การยกระดับประสิทธิภาพโครงสร้างพื้นฐานและระบบการเตือนภัย การให้ความรู้แก่เกษตรกรเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ของความแปรปรวนด้านสภาพภูมิอากาศและเข้าถึงหลักการใช้น้ำในการเพาะปลูกอย่างถูกต้อง ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันแก่เกษตรกรผ่านการส่งเสริมรูปแบบและพัฒนาระบบประกันภัยพิบัตผลจากความเสียหายของสภาพอากาศ

7) การเร่งรัดแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ (PM 2.5) ยกระดับศักยภาพและฟื้นฟูภาคการท่องเที่ยวให้

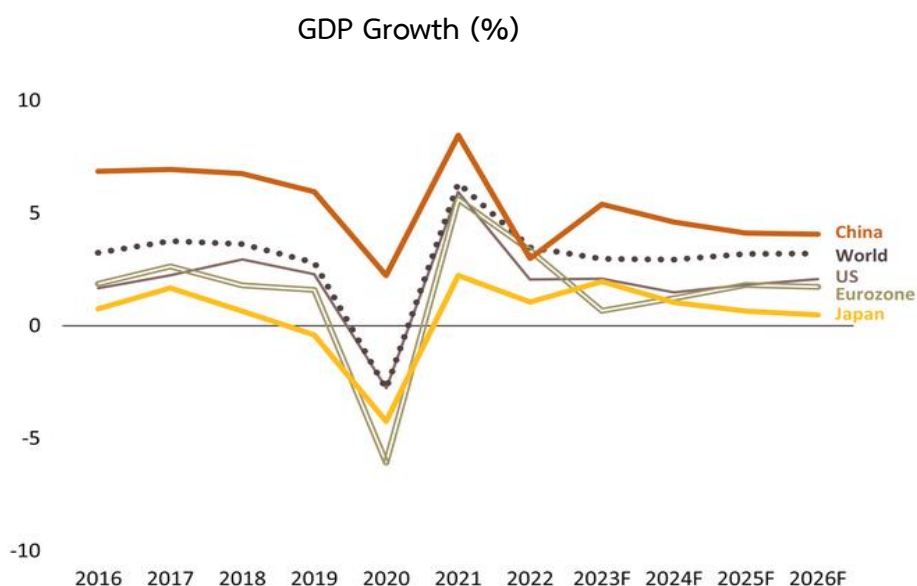
มีคุณภาพและยั่งยืน ขณะเดียวกันต้องให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหามลพิษทางอากาศ เพื่อไม่ให้ส่งผลเสียต่อสุขภาพของประชาชนและเศรษฐกิจในระยะยาวต่อไป

8) การเตรียมมาตรการเพื่อรองรับผลกระทบและใช้ประโยชน์จากความผันผวนของระบบเศรษฐกิจและการค้าโลก อาทิ ความรุนแรงของความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ การกีดกันทางการค้า การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ และความผันผวนในตลาดการเงินโลก

ที่มา : NESDC ECONOMIC REPORT (ภาวะเศรษฐกิจไทย ไตรมาสที่สองของปี 2567 และแนวโน้มปี 2567), สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 19 สิงหาคม 2567

ก 1.2 แนวโน้มเศรษฐกิจโลกปี 2567 – 2569

เศรษฐกิจโลกในระยะ 3 ปีข้างหน้ามีแนวโน้มเติบโตต่ำโดยมีอัตราเฉลี่ยเพียงร้อยละ 3.1 แม้ใกล้เคียงกับร้อยละ 3.0 ในปี 2566 แต่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย 10 ปีในช่วงก่อน COVID-19 ที่เติบโตราวร้อยละ 3.7 โดยผลเชิงบวกจากการเปิดประเทศและมาตรการกระตุ้นช่วง COVID-19 จะทยอยหมดลง ขณะที่ผลเชิงลบจากหลายปัจจัยอาจบั่นทอนการเติบโต ทั้งการชะลอตัวของเศรษฐกิจจีน ความเสี่ยงต่อภาวะถดถอยในยุโรป ภาวะภัยแล้งหรือปรากฏการณ์เอลนีโญ ความไม่สงบในหลายภูมิภาคซึ่งกระทบต่อภาคการค้าและวิกฤตพลังงาน การแบ่งขั้วทางเศรษฐกิจที่นำโดยสหรัฐอเมริกาและจีน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานโลกและอาจทำให้ความแตกแยกของกระแสโลกาภิวัตน์ (Fragmented Globalization) สร้างแรงกระตุ้นต่อการค้าและการลงทุนทั่วโลก นอกจากนี้ การใช้นโยบายอัตราดอกเบี้ยสูงในปี 2566 - 2567 จะกระทบต่อต้นทุนและภาระหนี้ของภาครัฐและเอกชน โดยภาพรวมแล้วเศรษฐกิจโลกยังเสี่ยงที่จะซบเซา อย่างไรก็ตาม แรงกดดันเงินเฟ้อที่มีแนวโน้มบรรเทาลงในปี 2567 จะช่วยเปิดทางให้ประเทศแกนหลักสามารถปรับลดดอกเบี้ยเพื่อประคองมิให้เศรษฐกิจอ่อนแอยาวนาน

ที่มา : IMF World Economic Outlook (Oct 2023)

รูปที่ 1 : แนวโน้มเศรษฐกิจโลกของประเทศชั้นนำปี 2567 – 2569

แนวโน้มเศรษฐกิจของประเทศที่สำคัญมีดังนี้

1) เศรษฐกิจสหรัฐฯ มีการคาดการณ์ว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจจะชะลอลงจากร้อยละ 2.1 ในปี 2566 เหลือร้อยละ 1.5 ในปี 2567 ก่อนจะกระเตื้องขึ้นสู่ร้อยละ 1.8 ในปี 2568 และร้อยละ 2.1 ในปี 2569 แต่ยังคงต่ำกว่าอัตราการเติบโตเฉลี่ยช่วงก่อน COVID-19 ในช่วงปี 2553 - 2562 ที่เติบโตร้อยละ 2.3

ขณะที่อัตราเงินเฟ้อคาดว่าจะชะลอลงสู่ระดับเป้าหมายที่ร้อยละ 2 ในปี 2568 ด้านธนาคารกลางสหรัฐอเมริกา (เฟด) อาจจำเป็นต้องคงอัตราดอกเบี้ยนโยบายในระดับสูงต่อเนื่องจนถึงช่วงกลางปี 2567 ซึ่งจะส่งผลให้การบริโภค และการลงทุนชะลอตัว รวมทั้งการว่างงานจะเพิ่มสูงขึ้นในช่วงปี 2567 สำหรับในปี 2568 - 2569 การเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มปรับดีขึ้น เนื่องจากอัตราเงินเฟ้อที่คลายลง นโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจ หลังการเลือกตั้งใหญ่ปี 2567 และการทยอยลดอัตราดอกเบี้ย โดยคาดว่าเฟดจะปรับลดอัตราดอกเบี้ยลงสู่ระดับร้อยละ 4.5 ในปี 2567 และร้อยละ 2.5 ในปี 2568 ซึ่งเป็นระดับที่เหมาะสมต่อการเติบโตของเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาในระยะยาว อย่างไรก็ตาม ระดับหนี้สาธารณะที่สูงมากหลัง COVID-19 รวมถึงประเด็น ความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ และการแบ่งขั้วทางเศรษฐกิจของโลก จะยังคงเป็นความเสี่ยงต่อเศรษฐกิจ สหรัฐอเมริกาในระยะกลาง - ยาว

2) เศรษฐกิจยูโรโซน มีการคาดการณ์ว่าในช่วงปี 2567 - 2569 เศรษฐกิจจะขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ 1.6 ต่อปี ชะลอลงแรงจากที่ขยายตัวร้อยละ 3.3 ในปี 2565 จากผลพวงของสงครามรัสเซีย - ยูเครน ที่กระทบต่อการค้าและแหล่งพลังงาน ประกอบกับอัตราดอกเบี้ยที่อยู่ในระดับสูง ส่งผลให้ภาคธุรกิจมีแนวโน้มชะลอแผนการลงทุนออกไป การบริโภคภาคครัวเรือนที่มีแนวโน้มอ่อนแอ ส่วนการส่งออกเผชิญแรงกดดันจากความอ่อนแอของอุปสงค์โลก โดยภาพรวมแล้วเศรษฐกิจยูโรโซนจึงมีแนวโน้มเข้าสู่ภาวะถดถอยอย่างไม่รุนแรง (Mild recession) ในครึ่งหลังปี 2566 ก่อนที่จะฟื้นตัวอย่างช้า ๆ ในช่วงปี 2567 - 2569 จากผลของฐานต่ำ (Low-base effect) ภาวะเงินเฟ้อที่บรรเทาลง รวมถึงทิศทางนโยบายการเงินที่อาจผ่อนคลายลงเพื่อพยุงเศรษฐกิจ โดยธนาคารกลางยุโรป (ECB) มีแนวโน้มที่จะปรับลดอัตราดอกเบี้ยนโยบายภายในช่วงกลางปี 2567

3) เศรษฐกิจญี่ปุ่น มีการคาดการณ์ว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มชะลอลงต่อเนื่องจากร้อยละ 2.0 ในปี 2566 สู่ร้อยละ 1.0 0.7 และ 0.5 ในช่วงปี 2567 - 2569 ตามลำดับ ท่ามกลางการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลกและความท้าทายจากอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า (EVs) ราคาถูกจากจีน ซึ่งจะกดดันต่อการส่งออกของญี่ปุ่นในระยะกลาง - ยาว อย่างไรก็ตาม การบริโภคภาคครัวเรือนในปี 2567 คาดว่าจะทยอยฟื้นตัวจากการเพิ่มขึ้นของอัตรารายได้ที่แท้จริง มาตรการช่วยเหลือจากรัฐบาล รวมถึงการฟื้นตัวที่มีความต่อเนื่องของภาคท่องเที่ยวจะเป็นปัจจัยที่ช่วยประคับประคองการเติบโตของเศรษฐกิจญี่ปุ่นในช่วง 3 ปีข้างหน้า ทั้งนี้ จากค่าจ้างแรงงานที่มีแนวโน้มปรับเพิ่มขึ้นและหนุนให้อัตราเงินเฟ้อระยะยาวบรรลุเป้าหมายที่ร้อยละ 2.00 ธนาคารกลางญี่ปุ่น (BOJ) มีแนวโน้มที่จะเริ่มทยอยลดระดับความผ่อนคลายทางการเงินลงในปี 2567 ทั้งการยกเลิกนโยบายอัตราดอกเบี้ยติดลบ (NIRP) รวมถึงการปรับเพิ่มเพดานกรอบบนของอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาลอายุ 10 ปี

4) เศรษฐกิจจีน มีการคาดการณ์ว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนจะชะลอลงจากร้อยละ 5.4 ในปี 2566 สู่ระดับร้อยละ 4.3 ต่อปีในช่วงปี 2567 - 2569 ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ 6.0 - 7.0 ในช่วงก่อนเกิดโรคระบาด โดยปัจจัยกดดันมาจากแนวโน้มการชะลอตัวของเศรษฐกิจและการค้าโลก วิกฤตในภาคอสังหาริมทรัพย์ของจีน กำลังการผลิตส่วนเกินในหลายอุตสาหกรรม ปัญหาหนี้ของรัฐบาลท้องถิ่นและภาคเอกชน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อภาคการเงิน ภาคธุรกิจและภาคครัวเรือน นอกจากนี้ โครงสร้างประชากร และการเข้าสู่สังคมสูงวัย ยังมีส่วนบั่นทอนการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีน อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยที่ช่วยประคับประคองมิให้เศรษฐกิจชะลอตัวแรง อาทิ แรงหนุนจากการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การสนับสนุน

ภาคการผลิตที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและการรักษาสิ่งแวดล้อม ตลอดจนนโยบายการเงินการคลังแบบเจาะจง เป้าหมาย ทั้งนี้ เงินยังต้องระวังปัจจัยเสี่ยงในระยะข้างหน้า ได้แก่ ความตึงเครียดระหว่างเงินกับไต้หวัน และเงินกับสหรัฐอเมริกา ที่อาจทวีความรุนแรงจนเกิดการแบ่งขั้วชัดเจน สร้างความเสี่ยงต่อเศรษฐกิจและการเงินโลก ตลอดจนภาวะชะงักงันของห่วงโซ่อุปทานโลกโดยเฉพาะสินค้าในกลุ่มเทคโนโลยี

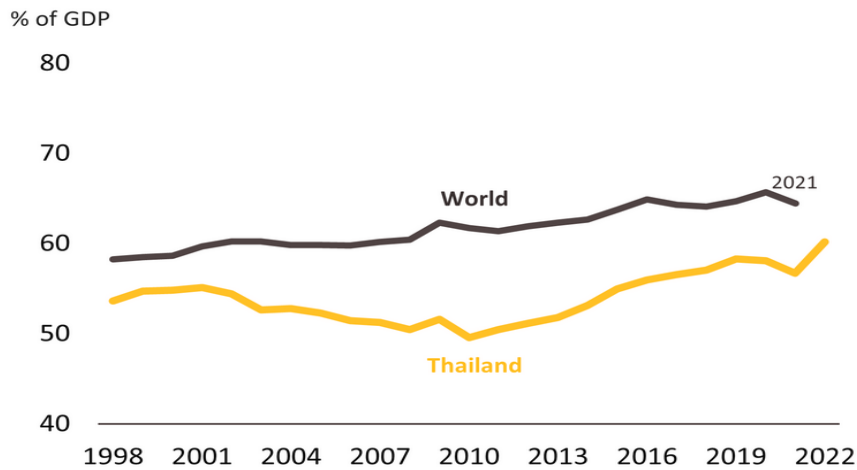
การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของเศรษฐกิจโลก มีผลต่อทิศทางธุรกิจ/อุตสาหกรรม ในระยะข้างหน้า

1) โครงสร้างเศรษฐกิจโลกปรับสู่ภาคบริการมากขึ้น ภาคบริการนับว่ามีบทบาทสำคัญทั้งด้านรายได้และการจ้างงาน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพแก่ภาคอุตสาหกรรมการผลิตและความสามารถในการแข่งขัน ทั้งยังช่วยขับเคลื่อนการเติบโตของระบบเศรษฐกิจ โดยบริการหลายด้าน เช่น บริการด้านการขนส่ง การเงิน และโทรคมนาคม จัดเป็นปัจจัยการผลิตขั้นกลางที่จำเป็นต่อภาคการผลิต สำหรับภาคบริการของไทยมีบทบาทเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง โดยมีมูลค่าอยู่ที่ร้อยละ 60.2 ของ GDP (ปี 2565) (รูปที่ 2) และมีสัดส่วนการจ้างงานอยู่ที่ร้อยละ 53 ของกำลังแรงงานทั้งหมด ซึ่งนับว่ายังห่างอยู่มากเมื่อเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว อาทิ สหรัฐอเมริกา และอังกฤษ ซึ่งมีสัดส่วนภาคบริการสูงเฉลี่ยร้อยละ 75 ของ GDP และมีสัดส่วนการจ้างงานเกินร้อยละ 70 ของการจ้างงานรวม นอกจากนี้ ภาคบริการของไทยยังอิงกับธุรกิจแบบดั้งเดิม (Traditional services) โดยเฉพาะธุรกิจบริการท่องเที่ยวและธุรกิจที่ใช้แรงงานทักษะต่ำเป็นหลัก อาทิ ภาคค้าส่ง - ค้าปลีก โรงแรมและร้านอาหาร ขณะที่ประเทศพัฒนาแล้วจะอิงกับธุรกิจบริการสมัยใหม่ (Modern services) อาทิ บริการด้าน IT ลิขสิทธิ์ทางปัญญาและการเงิน ซึ่งใช้เทคโนโลยีและทักษะแรงงานขั้นสูง จึงสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ระบบเศรษฐกิจได้มาก

หลังวิกฤต COVID-19 บรรเทาลง ภาคบริการนับว่ามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการเติบโตของเศรษฐกิจไทย ผ่านการฟื้นตัวของภาคท่องเที่ยวและธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้อง หากมองในระยะข้างหน้า ระบบเศรษฐกิจที่พึ่งพาธุรกิจบริการแบบดั้งเดิมจัดว่ามีความเสี่ยงสูง เนื่องจากมีความเปราะบางต่อปัจจัยแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกประเทศ (อาทิ การเมือง เศรษฐกิจโลก โรคระบาดและภัยธรรมชาติ) **ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องเร่งยกระดับสู่ธุรกิจบริการสมัยใหม่** โดยนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information Communication Technology) เข้ามาสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับ (1) ธุรกิจบริการแบบดั้งเดิมที่ไทยมีความสามารถในการแข่งขันสูง (อาทิ การท่องเที่ยวมูลค่าสูง และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ) ซึ่งเป็นภาคธุรกิจที่ต้องใช้สินค้าและบริการในสาขาอื่นเป็นปัจจัยการผลิต และ (2) ภาคอุตสาหกรรมการผลิตตั้งแต่ต้นน้ำ (อาทิ การวิจัยและพัฒนา การออกแบบ และการจัดหาวัตถุดิบ) จนถึงปลายน้ำ (อาทิ การขนส่งและกระจายสินค้า การสร้างแบรนด์สินค้า และการบริการหลังการขาย) เพื่อให้เศรษฐกิจไทยมีความยืดหยุ่นต่อปัจจัยเชิงลบที่มากกระทบ และสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืนมากขึ้น

การเพิ่มสัดส่วนภาคบริการต่อ GDP ของไทยอาจทำได้ช้า เนื่องจาก (1) **ไทยขาดความพร้อมด้านทักษะแรงงานที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี** จึงขาดแรงผลักดันในการพัฒนานวัตกรรมใหม่ และขาดสภาพแวดล้อม (Ecosystem) ที่เหมาะสม อาทิ การวิจัยและพัฒนา และโครงสร้างพื้นฐานเพื่ออำนวยความสะดวก (อาทิ กฎระเบียบ เทคโนโลยี เงินทุน มาตรการจูงใจ และข้อมูลเชิงลึก) และ (2) **ไทยมีกฎระเบียบและนโยบายที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนจากต่างชาติในภาคบริการค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับ**

ประเทศพัฒนาแล้ว สะท้อนจากค่าดัชนีข้อจำกัดการประกอบกิจการภาคบริการ (Services Trade Restrictiveness Index โดย OECD) ปี 2565 ซึ่งไทยอยู่อันดับที่ 50 จากกลุ่มตัวอย่าง 51 ประเทศ แสดงถึงข้อจำกัดในการเข้ามาดำเนินธุรกิจภาคบริการของไทยสูงกว่าคู่แข่งเกือบทุกสาขา ทำให้การเข้ามาของทุนและเทคโนโลยีทำได้จำกัดไม่เอื้อต่อการพัฒนานวัตกรรมในภาคบริการของไทย **ภาครัฐและภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมของไทยจึงต้องเร่งแก้ไขเพื่อปรับสู่เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยภาคบริการ (Service-based Economy)** ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจไทยเติบโตได้ต่อเนื่องในระยะข้างหน้า

ที่มา : World Bank, Office of the National Economic and Social Development Council (NESDC)

รูปที่ 2 : สัดส่วนภาคบริการในผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศไทยเทียบกับโลก

2) การกีดกันทางการค้าทวีความรุนแรงขึ้นเพื่อปกป้องตลาดในประเทศ นับจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 และภาวะสงครามรัสเซีย - ยูเครนที่เริ่มต้นช่วงไตรมาสแรกปี 2565 และมีแนวโน้มยืดเยื้อ ยิ่งทำให้มาตรการกีดกันทางการค้าถูกนำมาใช้ต่อเนื่อง ยังไม่นับรวมความตึงเครียดทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีนที่ดำเนินมาอย่างยาวนาน โดยองค์การการค้าโลก (WTO) พบว่า ประเทศสมาชิกใช้มาตรการจำกัดการค้าที่เกี่ยวกับ COVID-19 แล้ว 148 มาตรการ ซึ่งร้อยละ 82 เป็นมาตรการจำกัดการส่งออก ซึ่งมีส่วนทำให้เกิดปัญหาด้านการผลิตและการกระจายวัคซีนทั่วถึงได้ช้า รวมไปถึงการผลิตและส่งออกสินค้าสำคัญทางการแพทย์อื่น ๆ สำหรับมาตรการที่เกี่ยวข้องกับการ Sanctions รัสเซียมีจำนวน 71 มาตรการที่ออกโดยสมาชิก WTO 43 ประเทศ นอกจากนี้ มากกว่า 27 ประเทศทั่วโลกซึ่งรวมถึงจีน ฮังการี อาเจนตินา และอินโดนีเซีย ได้ออกมาตรการจำกัดการส่งออกเพื่อป้องกันการเกิดวิกฤติด้านอาหารภายในประเทศ นอกจากนี้ การนำสิ่งแวดล้อมมาเป็นเงื่อนไขหรือข้อกีดกันทางการค้าระหว่างประเทศจะมีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะการออกกฎควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Carbon barrier to trade) อาทิ European Green Deal ของสหภาพยุโรป ทำให้มีการประกาศใช้มาตรการปรับราคาคาร์บอนก่อนข้ามพรมแดน (Carbon Border Adjustment Mechanism: CBAM) สำหรับสินค้านำเข้าที่ถูกระบุ (ใช้เต็มรูปแบบปี 2570) จะกระทบต่อสินค้าส่งออกของไทย อาทิ เหล็ก อะลูมิเนียม และเม็ดพลาสติก เช่นเดียวกับสหรัฐอเมริกา

ร่างกฎหมาย Clean Competition Act (CCA) จะเก็บภาษีคาร์บอนสำหรับสินค้าที่มีการปล่อยคาร์บอนสูง ในกระบวนการผลิต อาทิ เชื้อเพลิงฟอสซิล ผลิตภัณฑ์จากการกลั่นปิโตรเลียม ปิโตรเคมี ปุ๋ย เหล็ก และเหล็กกล้า และถ่านหิน ซึ่งภาครัฐและผู้ประกอบการไทยต้องเร่งปรับตัวโดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยี เพื่อให้กระบวนการผลิตปล่อยคาร์บอนได้ตามเกณฑ์ และใช้ BCG model เพื่อมุ่งสู่ Net zero emissions ซึ่งจะช่วยให้ภาคอุตสาหกรรมของไทยเกาะกระแสไปในทิศทางเดียวกันกับภาคอุตสาหกรรมทั่วโลก

3) เทคโนโลยีสมัยใหม่ทวีความสำคัญมากขึ้น ในการปฏิรูปโครงสร้างภาคอุตสาหกรรมเพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขัน Digital technology นับเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการขับเคลื่อนการสร้างมูลค่าเพิ่มในภาคการผลิตและบริการภายใต้การแข่งขันในโลกวิถีใหม่ (New normal) ที่เน้นการเติบโตอย่างยั่งยืนบนฐานความมั่นคงในห่วงโซ่อุปทานโลกและการตอบรับกระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะด้านการประหยัดพลังงาน โดยเทคโนโลยีหลักที่จะมีบทบาทต่อภาคธุรกิจในช่วง 3 ปีหน้า ได้แก่

3.1) The Internet of Things (IoT): มีบทบาทเชื่อมโยงข้อมูลของอุปกรณ์ในชีวิตประจำวัน และเครื่องจักรในโรงงานอัจฉริยะโดยเฉพาะในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเครื่องมือแพทย์ ผ่านระบบ Sensors รวมถึงการใช้ในธุรกิจบริการ อาทิ ธุรกิจโรงแรม โรงพยาบาล และโลจิสติกส์ ซึ่งการพัฒนาเครือข่าย 5G ที่กว้างขวางขึ้น ช่วยให้ IoT สามารถประมวลผลข้อมูลด้าน Machine learning ผ่านระบบ sensor รวดเร็วขึ้นมาก

3.2) Robotics: การประยุกต์ใช้หุ่นยนต์เริ่มแพร่หลายในภาคการผลิตและบริการมากขึ้น โดยเฉพาะการผลิตยานยนต์ ธุรกิจให้บริการด้านสุขภาพ และโลจิสติกส์ โดยใช้ในงานประเภทอัตโนมัติที่ต้องการความแม่นยำสูง ซึ่งตอบโจทย์ด้านความปลอดภัย Fortune business insights คาดว่า ตลาดหุ่นยนต์ของโลกจะเติบโตในอัตราร้อยละ 10 ต่อปีในช่วงปี 2563 - 2571 อย่างไรก็ตาม การลงทุนใช้หุ่นยนต์เต็มรูปแบบในภาคการผลิตยังมีต้นทุนสูง โรงงานส่วนใหญ่จึงยังคงเป็นการประยุกต์ใช้ในรูปแบบ Cobots (Collaborative robots) ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกับคน

3.3) Artificial intelligence (AI): การใช้ปัญญาประดิษฐ์ในภาคอุตสาหกรรมมักใช้ร่วมกับเทคโนโลยีอื่น เช่น Cloud และ IoT เพื่อประมวลผล Big data เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ ใช้ AI เพื่อลดต้นทุนสูญเสียจากการผลิต กลุ่มธุรกิจการแพทย์ใช้เพื่อติดตามการระบาดของโรค ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ใช้เพื่อออกแบบโครงสร้างอาคาร รวมถึงกลุ่มธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ใช้เพื่อประเมินทิศทางความต้องการของลูกค้า เป็นต้น

3.4) 5G technology: เครือข่าย 5G กำลังถูกประยุกต์ใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์มากขึ้น โดยเฉพาะการควบคุมกลไกการทำงานของหุ่นยนต์และโดรนในภาคการผลิต ภาคเกษตร และก่อสร้าง รวมถึงระบบให้บริการรักษาทางไกล โดย Next Move Strategy Consulting คาดว่าตลาดโครงสร้างพื้นฐาน 5G ทั่วโลกจะเติบโตในอัตราร้อยละ 66.0 ต่อปี ในช่วงปี 2563 - 2573 กรณีของไทย รัฐบาลได้ผลักดันการพัฒนาเครือข่าย 5G สู่โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลโดยเชื่อมต่อระบบคลาวด์ AI และแพลตฟอร์ม Metaverse รองรับแผนลงทุนอุตสาหกรรมใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงกลุ่ม S-curve ทั้งในภาคการผลิตและบริการ

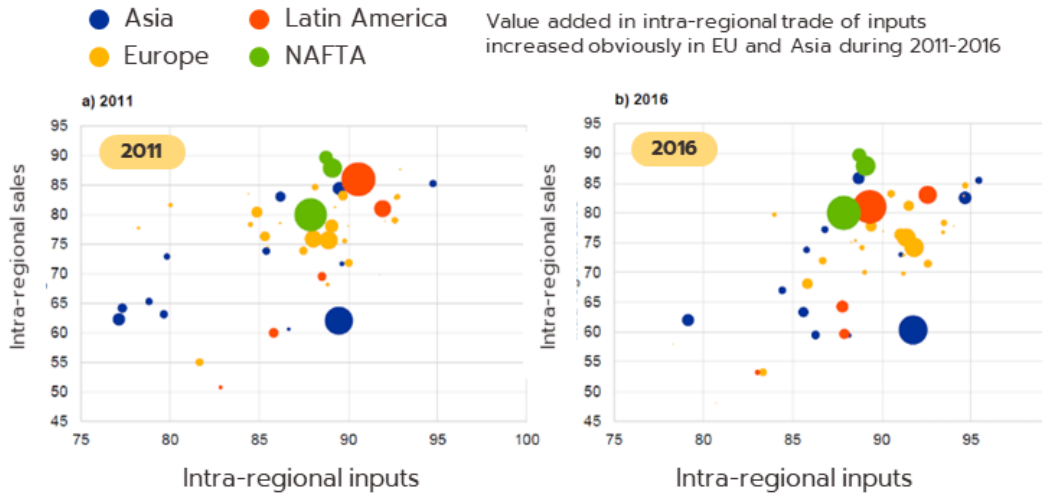
3.5) Drone: อากาศยานไร้คนขับที่ควบคุมได้จากระยะไกล ช่วยลดการพึ่งพาแรงงาน ลดเวลาในการเข้าสำรวจพื้นที่จริง โดยเฉพาะในภาคเกษตร และก่อสร้างในพื้นที่อันตราย รวมทั้งใช้ในธุรกิจโลจิสติกส์

มากขึ้นเพื่อขนส่งสินค้าแบบบินขึ้น - ลงจอดในแนวตั้งโดยขับเคลื่อนด้วยระบบไฟฟ้า ปัจจุบันเทคโนโลยี Drone กำลังถูกนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนายานยนต์บินได้แบบไร้คนขับอย่างกว้างขวางในประเทศญี่ปุ่น จีน และยุโรป

3.6) Blockchain: เทคโนโลยีด้านการบันทึกข้อมูลที่มีระบบการเชื่อมโยงภายในเครือข่ายเพื่อรองรับธุรกรรมที่เน้นความปลอดภัยสูง ปัจจุบันถูกนำมาประยุกต์ใช้ในหลายอุตสาหกรรมมากกว่าเพียงด้านธุรกิจการเงิน โดยเฉพาะธุรกิจค้าปลีก การขนส่ง และการผลิต โดย National Digital Identity คาดการณ์ว่า ธุรกิจ Blockchain ทั่วโลกมีมูลค่าถึง 11.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2565 และจะเพิ่มขึ้นเป็น 20.0 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 2567

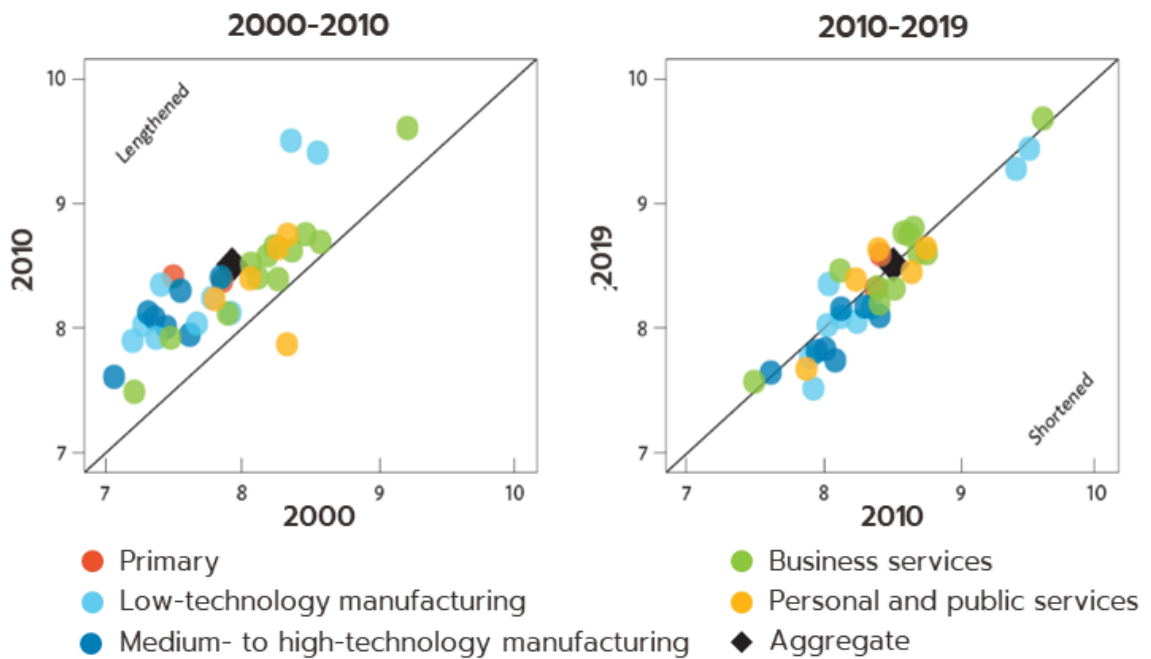
3.7) 3D printing: เทคโนโลยีเพื่อใช้ในการควบคุมการออกแบบและผลิตสินค้าด้วยความเร็วและมีต้นทุนต่อหน่วยต่ำลง จึงช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันรองรับตลาดที่เน้นการผลิตสินค้าตามความหลากหลายของผู้บริโภคในปริมาณมากด้วยราคาที่จูงใจ (Mass customization) นอกจากนี้ ยังมีบทบาทมากขึ้นในห่วงโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรม อาทิ การผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์เครื่องมือแพทย์ รวมถึงธุรกิจก่อสร้าง เช่น การพิมพ์ชิ้นส่วนพื้น ผนัง และหลังคา เป็นต้น

4) ห่วงโซ่มูลค่าโลกหดสั้นลง จากพัฒนาการด้านเทคโนโลยีและนโยบายพึ่งพาตนเองมากขึ้นของหลายประเทศ การมีส่วนร่วมของประเทศต่าง ๆ ในห่วงโซ่มูลค่าโลก (Global Value Chain: GVC) มีทิศทางลดลง โดยประเทศพัฒนาแล้วส่วนใหญ่หันมาผลิตสินค้าชั้นกลางที่เน้นการใช้เทคโนโลยีมากขึ้นแทนการนำเข้า ขณะที่ประเทศจีนก็หันมาพึ่งพาตนเองมากขึ้น โดยเร่งลงทุนวิจัยพัฒนาเพื่อสนับสนุนการสร้างห่วงโซ่การผลิตภายในประเทศให้ครบวงจรมากขึ้น เมื่อประกอบกับเกิดการแพร่ระบาดของ COVID-19 รวมถึงสถานการณ์ตึงเครียดทางภูมิรัฐศาสตร์ ทั้งกรณีสงครามรัสเซีย - ยูเครน และความขัดแย้งของสหรัฐอเมริกา - จีน - ไต้หวัน ได้เข้ามาเพิ่มแรงกดดันให้ประเทศมหาอำนาจหันมาแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะการผลิตชิปซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำสำคัญในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล โดยปี 2565 หลายประเทศได้ออกกฎหมายสนับสนุนการผลิตชิปในประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา เยอรมนี และญี่ปุ่น ได้ตั้งกองทุนสนับสนุนมูลค่า 52 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ, 10 พันล้านยูโร และ 6.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ตามลำดับ เพื่อดึงดูดบริษัทผู้ผลิตชิปรายใหญ่ให้เข้าไปลงทุนยังประเทศของตน นอกจากนี้สหรัฐอเมริกายังจำกัดการส่งออกอุปกรณ์ซอฟต์แวร์ EDA (Electronic Design Automation) ที่ใช้ในการผลิตชิปเทคโนโลยีขั้นสูงไปยังจีน การแข่งขันระหว่างหัวอำนาจทางการค้ายิ่งทำให้การพึ่งพาวัตถุดิบจำกัดอยู่ในภูมิภาคเดียวกันมากขึ้น (Intra-regional inputs) ดังที่ได้ปรากฏชัดเจนในภูมิภาคยุโรปและเอเชียในช่วงปี 2554 - 2559 (รูปที่ 3) ปัจจัยดังกล่าวยิ่งทำให้ห่วงโซ่มูลค่าของโลกหดสั้นลง โดยเฉพาะการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีชั้นกลาง - สูง (รูปที่ 4) ซึ่งเป็นกลุ่มสินค้าที่ผู้ผลิตในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนารวมถึงไทยส่วนใหญ่ยังเน้นรับจ้างประกอบ เช่น อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ และรถยนต์ ผู้ประกอบการไทยจึงต้องเร่งปรับตัวเพื่อให้สามารถอยู่บนตำแหน่งที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงขึ้นบนห่วงโซ่อุปทานโลก (รูปที่ 5)

Source: European Central Bank, 2022

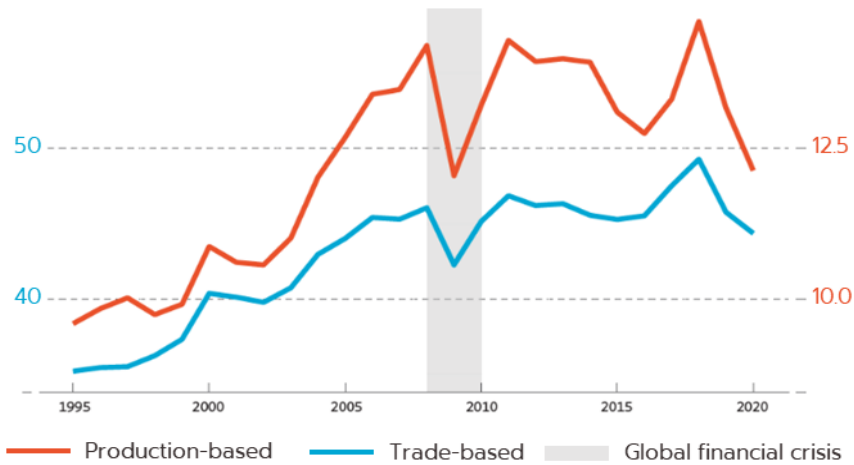
รูปที่ 3 : สัดส่วนการเพิ่มมูลค่าการค้าภูมิภาคเดียวกัน

Note: Global value chain production lengths are the indices representing the sum of backward and forward lengths

Source: ADB, Nov.2021

รูปที่ 4 : ห่วงโซ่มูลค่าโลกแบ่งตามประเภท

Source: ADB, Nov.2021

ที่มา : แนวโน้มธุรกิจและอุตสาหกรรมไทย ปี 2566 – 2568* (13 มกราคม 2566, วิจัยกรุงศรี)

รูปที่ 5 : อัตราส่วนการมีส่วนร่วมกับห่วงโซ่มูลค่าโลก

ก 1.3 ภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย

สำหรับประเทศไทย ในช่วงที่ผ่านมาต้องพบกับสถานการณ์ทั้งโรคระบาด รวมถึงผลกระทบจากสงครามระหว่างรัสเซีย - ยูเครน ภาวะเศรษฐกิจที่ชะลอตัว ทั้งปัญหาเงินเฟ้อ การปรับขึ้นของอัตราดอกเบี้ยนโยบายอย่างรวดเร็วของธนาคารกลางหลายประเทศทั่วโลก รวมทั้งปัญหาด้านทุนราคาลงงานที่สูงขึ้น และความผันผวนของราคาน้ำมัน โดยเมื่อเข้าสู่ปี 2566 เศรษฐกิจไทยมีแนวโน้มฟื้นตัวจากการกลับมาของนักท่องเที่ยวและการบริโภคภาคเอกชน ซึ่งหลายหน่วยงาน อาทิ IMF ธนาคารแห่งประเทศไทย ศูนย์วิจัยของธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ กระทรวงการคลัง และหน่วยงานภาครัฐด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น ต่างคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจของไทย ในปี 2566 จะขยายตัวเพิ่มขึ้นอยู่ที่ร้อยละ 3.7 - 3.8 รวมทั้ง สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้วิเคราะห์แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี 2566 โดยคาดว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 3.0 - 4.0 ท่ามกลางการชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก และอาจยังคงได้รับผลกระทบจากความผันผวนของราคาลงงาน เนื่องจากต้องพึ่งพาการนำเข้าพลังงานเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะน้ำมันดิบ แต่ขณะเดียวกันก็ได้รับแรงสนับสนุนจากการฟื้นตัวจากภาคการท่องเที่ยวและอุปสงค์ภายในประเทศที่ฟื้นตัวต่อเนื่อง โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคเอเชียที่จะเดินทางเข้ามาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งคาดว่าในปี 2566 จะมีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาในประเทศไทยมากถึง 27.5 ล้านคน หรือขยายตัวที่ร้อยละ 147 ต่อปี ส่งผลให้รายได้จากภาคการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการที่เกี่ยวข้องเพิ่มสูงขึ้น การขยายตัวของการลงทุนทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ การขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ ขณะที่ปริมาณการส่งออกสินค้าจะชะลอตามการชะลอของอุปสงค์ประเทศคู่ค้าสำคัญ โดยคาดว่าจะการส่งออกสินค้าในรูปเงินสกุลดอลลาร์สหรัฐจะขยายตัวที่ร้อยละ 0.4

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยที่ต้องติดตามอย่างใกล้ชิดทั้งปัจจัยสนับสนุน อาทิ ภาคการท่องเที่ยวที่มีโอกาสที่จะฟื้นตัวได้มากกว่าที่คาดการณ์ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีน ตามแนวทางการเปิดประเทศและผ่อนคลายนโยบายการจำกัดการเดินทางของรัฐบาลจีน และปัจจัยเสี่ยง อาทิ 1) ทิศทางเศรษฐกิจโลก

ที่ชะลอตัวและความผันผวนของตลาดการเงินโลกจากการดำเนินนโยบายการเงินที่เข้มงวดของประเทศคู่ค้าหลัก โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป 2) ความเสี่ยงทางภูมิรัฐศาสตร์โลกในภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงระหว่างประเทศและปัจจัยการผลิตต่าง ๆ และ 3) การฟื้นตัวของเศรษฐกิจประเทศจีนภายหลังการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19

ขณะที่สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้ประมาณการอัตราการขยายตัวของดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม (MPI) ปี 2566 ว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ 2.5 - 3.5 โดยมีแรงสนับสนุนจากแนวโน้มเศรษฐกิจในประเทศที่มีทิศทางที่ดีขึ้น การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยวและการบริโภคในประเทศ มาตรการช่วยเหลือของภาครัฐ ปัญหาข้อจำกัดในการผลิตได้คลี่คลายลง แต่อย่างไรก็ตาม อุปสงค์สินค้าในตลาดโลกเป็นปัจจัยที่ต้องติดตามใกล้ชิดด้วยตลาดส่งออกสำคัญมีแนวโน้มจะเข้าสู่เศรษฐกิจถดถอยจากภาวะเงินเฟ้อและราคาพลังงาน สำหรับแนวโน้มเศรษฐกิจอุตสาหกรรมไทยรายสาขาในปี 2566 มีรายละเอียด ดังนี้

เหล็กและเหล็กกล้า คาดการณ์ว่าการผลิตจะปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อยประมาณร้อยละ 0.5 เมื่อเทียบกับปีก่อน สำหรับการบริโภคเหล็กปี 2566 คาดว่าจะมีปริมาณ 17.5 ล้านตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.0 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากการขยายตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น อุตสาหกรรมก่อสร้าง ซึ่งคาดว่าจะส่งผลให้ปริมาณการผลิตและการบริโภคผลิตภัณฑ์เหล็กในประเทศเพิ่มขึ้น

เครื่องใช้ไฟฟ้า คาดว่าจะมีการผลิตและการส่งออกเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5.0 - 10.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน จากเศรษฐกิจโลกและตลาดส่งออกหลักของประเทศไทยที่ฟื้นตัวจากสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 และการพัฒนานวัตกรรม การปรับปรุงเทคโนโลยีสมัยใหม่ โดยเฉพาะเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้ความสำคัญด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งความขัดแย้งทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน น่าจะเอื้อโอกาสให้ไทยสามารถส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้าบางประเภท เช่น เครื่องปรับอากาศ และตู้เย็น ไปยังตลาดสหรัฐอเมริกาได้เพิ่มขึ้น

อิเล็กทรอนิกส์ คาดว่าจะมีการผลิตและการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 5.0 - 10.0 เมื่อเทียบกับปีก่อน เนื่องจากเศรษฐกิจโลกฟื้นตัวจากสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 และการปรับตัวของผู้ผลิตสินค้ากลุ่มเซมิคอนดักเตอร์จากสถานการณ์การขาดแคลนชิป ส่งผลให้มีความต้องการสินค้าอิเล็กทรอนิกส์อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการเพิ่มขึ้นของการทำงานและการศึกษาระยะไกล ทำให้เกิดความต้องการใช้สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ทั้งในและต่างประเทศเพิ่มขึ้น

รถยนต์ คาดว่าจะมีการผลิตรถยนต์ประมาณ 1,800,000 คัน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 2.86 โดยแบ่งเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ ประมาณร้อยละ 50 - 55 และการผลิตเพื่อการส่งออก ประมาณร้อยละ 45-50

รถจักรยานยนต์ คาดว่าการผลิตจะขยายตัว คิดเป็นปริมาณการผลิตรถจักรยานยนต์ประมาณ 2,000,000 คัน ทั้งนี้ จากปริมาณการผลิตที่คาดการณ์ไว้ข้างต้นจะเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศประมาณร้อยละ 85 - 90 และการผลิตเพื่อการส่งออก ร้อยละ 10 - 15

เยื่อกระดาษ กระดาษ และสิ่งพิมพ์ คาดว่าผลิตภัณฑ์กระดาษที่ใช้ผลิตกล่องบรรจุภัณฑ์จะขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการบริโภคในประเทศ ขณะเดียวกันบรรจุภัณฑ์กระดาษจะได้านิสงค์ตามการใช้งานสำหรับซื้อขายสินค้าทางออนไลน์ สำหรับการส่งออกคาดว่าเยื่อกระดาษจะกลับมาขยายตัวได้อีกครั้ง

สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม การผลิตมีแนวโน้มชะลอตัวตามอุปสงค์ของตลาดโลกและเศรษฐกิจประเทศคู่ค้า ส่วนการส่งออกและจำหน่ายในประเทศ คาดว่าจะขยายตัวเล็กน้อยจากการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว การผ่อนคลายมาตรการควบคุมเดินทางระหว่างประเทศ ประกอบกับมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐ ส่งผลให้การบริโภคภายในประเทศ รวมทั้งการส่งออกสินค้าเสื้อผ้าสำเร็จรูปยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่อง แต่ทั้งนี้อาจจะมีปัจจัยเสี่ยง เช่น ปัญหาเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ การขาดแคลนพลังงานในทวีปยุโรป รวมทั้งการปรับขึ้นค่าไฟฟ้าและค่าจ้างแรงงาน ซึ่งกระทบต่อต้นทุนการผลิตของกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเช่นกัน

ยา คาดว่าจะหดตัวร้อยละ 4.00 - 6.00 เนื่องจากฐานตัวเลขของปี 2565 ที่ค่อนข้างสูง แต่อุตสาหกรรมยังจะอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยที่ดี ตามทิศทางความต้องการใช้ยาที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่การส่งออกคาดว่าจะมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะตลาดอาเซียน

ยาง และผลิตภัณฑ์ยาง คาดการณ์ว่าปริมาณการผลิตยางแปรรูปขึ้นปทุมและยางรถยนต์จะขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากการผลิตเพื่อตอบสนองอุปสงค์ความต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในขณะที่ปริมาณการผลิตยางมียางคาดการณ์ว่าจะยังคงชะลอตัวจากแนวโน้มความต้องการใช้ยางมียางในประเทศและต่างประเทศที่ปรับลดลง

อาหาร ภาพรวมของดัชนีผลผลิตอาหารในปี 2566 จะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จากการที่ประเทศไทยเปิดรับนักท่องเที่ยวและการผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ในประเทศ ในส่วนของกลุ่มที่คาดว่าจะขยายตัวได้ดีในปี 2566 ได้แก่ กลุ่มผลไม้แช่เย็น แช่แข็ง ที่จีนยังคงมีความนิยมในการบริโภค และไทยได้รับการยกเว้นการเก็บภาษีนำเข้าในสินค้าดังกล่าว กลุ่มสินค้ามันสำปะหลัง เช่น แป้งมันสำปะหลัง เพื่อทดแทนแป้งข้าวโพดที่ยังคงราคาสูง ไก่สดแช่เย็นแช่แข็งที่มีทิศทางดีขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการขยายตลาดใหม่ และกลุ่มน้ำตาลที่ทิศทางราคาสูงขึ้น รวมถึงตลาดอาหารแปรรูปและอาหารสัตว์ที่มีโอกาสเติบโตจากการที่ไทยกำลังขยายตลาดใหม่ไปยังกลุ่มประเทศอาหรับ อย่างไรก็ตาม แม้ภาพรวมจะมีการขยายตัวแต่ยังต้องเฝ้าระวังภาวะเศรษฐกิจโลกถดถอย โดยเฉพาะประเทศคู่ค้าหลักของไทย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อสินค้าเกษตรบางชนิดที่เติบโตได้ดีในปีที่ผ่านมา รวมถึงต้นทุนด้านวัตถุดิบและพลังงานที่ยังคงผันผวนอยู่ จึงอาจทำให้ปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ยเคมี มีราคาสูงขึ้น เป็นต้น

นอกจากนี้ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ยังได้เปิดเผยว่าสถานการณ์ภาคอุตสาหกรรมไทยในปี 2566 มีแนวโน้มการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปีก่อนหน้า โดยคาดว่าอุตสาหกรรมที่มีการเติบโตโดดเด่นในปี 2566 มี 8 อุตสาหกรรม ประกอบด้วย

ยานยนต์ โดยเฉพาะยานยนต์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม จากกระแสการรักษาสิ่งแวดล้อมและลดมลพิษที่มาแรงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้บริโภคมีความต้องการรถยนต์ไฮบริดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทำให้บริษัทรถยนต์ที่ผลิตรถยนต์ประเภทดังกล่าวเติบโตตามความต้องการที่มากขึ้น และสะท้อนได้จากยอดจดทะเบียนรถยนต์ xEV ที่เติบโตอย่างก้าวกระโดดทุกประเภท

ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ มีความต้องการใช้ที่สูงขึ้นอย่างมาก จากการเติบโตของอุตสาหกรรมดิจิทัลในทุกอุตสาหกรรม ซึ่งมีความสำคัญและเป็นที่ต้องการจากตลาดโลกสูงมาก รวมถึงการเชื่อมโยงกิจกรรมการผลิตเข้ากับระบบอัตโนมัติหลากหลายประเภท ช่วยผลักดันให้การผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์โดยเฉพาะแผงวงจรรวม (IC) และแผงวงจรอิเล็กทรอนิกส์ (PCBA)

อาหารและเครื่องดื่มที่เกี่ยวกับสุขภาพ ผลิตภัณฑ์อาหารเสริม อาหารทางการแพทย์ และอาหารสำหรับผู้สูงอายุ รวมทั้งเครื่องดื่มสมุนไพร เติบโตจากกระแสรักษ์และดูแลสุขภาพที่ยังคงมีอย่างต่อเนื่อง

เครื่องปรับอากาศอัจฉริยะ ได้แก่ เครื่องปรับอากาศที่มีการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ เช่น สามารถดักจับฝุ่น PM 2.5 ละอองสารพิษ ควบคุมการประหยัดพลังงาน การนำ AI เข้ามาใช้ในการควบคุมอุณหภูมิห้องหรือรับคำสั่งผ่านระบบอัจฉริยะ และการมีเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ

พลาสติกชีวภาพ กลุ่มพลาสติกปลอดสารพิษและย่อยสลายได้ที่ใช้เป็นส่วนประกอบสำหรับทำบรรจุภัณฑ์อาหารและเครื่องดื่มรองรับเทรนด์รักษาสุขภาพและการบริโภคที่เพิ่มสูงขึ้น

เภสัชภัณฑ์ กลุ่มผลิตภัณฑ์บำรุงสุขภาพ โดยเฉพาะยาเม็ดสกัดจากสมุนไพรได้รับการตอบรับที่ดี เช่น ฟ้าทะลายโจร แคปซูลขมิ้นชัน น้ำมันหอมระเหยผ่อนคลายความตึงเครียด ลูกประคบสมุนไพร ส่งผลให้การผลิตเพิ่มมากขึ้นรองรับความต้องการของผู้บริโภคทั้งภายในและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้ามาในประเทศไทย และมีความต้องการสินค้ากลุ่มนี้เป็นอย่างมาก

สิ่งทอเทคนิค จากเป็นเส้นใยประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่ผลิตขึ้นให้มีคุณสมบัติตามการใช้งานย่อยสลายเองได้มีมูลค่าเพิ่มสูง เช่น ผ้าทอกันน้ำ ผ้ากันไฟ จึงนิยมนำมาใช้ทั้งในผลิตภัณฑ์ที่เน้นจุดขายด้านนวัตกรรมใหม่ในภาคอุตสาหกรรม เพื่อให้เกิดความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น

ยางล้อรถประหยัดพลังงาน ได้แก่ ยางรถยนต์นวัตกรรมใหม่ประหยัดน้ำมันซึ่งเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สามารถยึดเกาะถนนได้ดี และมีอายุการใช้งานที่ยาวนาน ทำให้มีความต้องการเพิ่มมากขึ้น

ก 2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์สถานการณ์และบริบทที่มีผลต่อการดำเนินงานของกระทรวงอุตสาหกรรม

ประเทศไทยได้ก้าวมาสู่จุดเปลี่ยนที่สำคัญทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมในระดับโลก ประกอบกับรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจเดิมของไทยที่มุ่งสร้างเติบโตอย่างรวดเร็ว (Aggressive Growth) และข้อจำกัดที่ปัจจัยการแข่งขันเดิม ๆ อาทิ ค่าแรง กำลังคนวัยแรงงาน และการพึ่งพิงเทคโนโลยีจากต่างชาติที่เริ่มถึงขีดจำกัดและขาดความยั่งยืน ซึ่งก่อให้เกิดสถานการณ์ของประเทศที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์การติดกับดักรายได้ปานกลาง (Middle Income Trap) ที่ “ประชาชน (แรงงาน) รายได้ต่ำ ประเทศรายได้ปานกลาง” เกิดปัญหาความไว้วางใจและผลกระทบเชิงลบของการประกอบอุตสาหกรรมที่นำมาสู่ปัญหาและข้อขัดแย้งของ “การอยู่ร่วมกันระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชน” และความเปราะบางของเศรษฐกิจและสังคมจากปัญหา “แก่ก่อนรวย” และ “ความเหลื่อมล้ำและกระจายรายได้” ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่กำกับดูแลและส่งเสริมการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ที่เป็นภาคเศรษฐกิจหลักของประเทศ จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงสถานการณ์และบริบทที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมข้างต้นอย่างรอบด้านเพื่อปรับทิศทางการทำงานหรือบทบาทให้สอดคล้องกับสถานการณ์ และดำเนินงานอย่างมีกลยุทธ์ที่จะสร้างความยั่งยืนและสมดุลให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ โดยจากการวิเคราะห์ สามารถสรุปปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

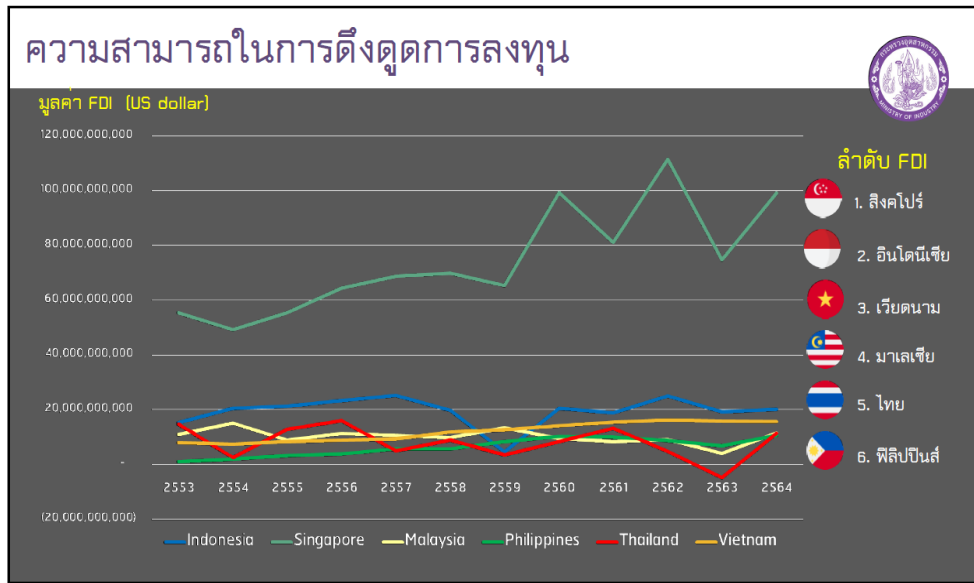
1. ปัจจัยด้านการแข่งขันทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ

มูลค่าการลงทุนและการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทยในช่วง 10 - 20 ปี ที่ผ่านมา มีแนวโน้มคงที่ และมีความเสี่ยงที่จะลดลง โดยในสถานการณ์ปกติ ประเทศไทยมีอัตราการเติบโตของ GDP อยู่ที่ร้อยละ 3 - 4 และมีอัตราการขยายตัวของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศเฉลี่ย (FDI) เหลือเพียงร้อยละ 2 ต่อปี ส่งผลให้รายได้ต่อหัวของไทย (GNI per capita) ในปี พ.ศ. 2565 ยังอยู่ที่ 7,090 ดอลลาร์สหรัฐ กล่าวคือ ไทยติดอยู่ในฐานะประเทศรายได้ปานกลางมาแล้วถึง 46 ปี (ไทยเลื่อนฐานะเป็นประเทศรายได้ปานกลางตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519) และมีการคาดการณ์ว่าหากไม่มีการดำเนินการใด ๆ เพื่อปรับเปลี่ยนทางยุทธศาสตร์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ ประเทศไทยจะต้องอยู่ในฐานะประเทศรายได้ปานกลาง หรือ “ประชาชน (แรงงาน) รายได้ต่ำ ประเทศรายได้ปานกลาง” ไปอีกกว่า 10 - 30 ปี ซ้ำยังต้องเผชิญกับการเป็นสังคมผู้สูงอายุแบบสมบูรณ์ ที่นำมาสู่การขาดแคลนกำลังคนในวัยทำงาน การติดกับดักประเทศรายได้ปานกลางที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์ “แก๊งค์ก่อนรวย” ซึ่งหากประเทศมีการเติบโตของ GDP ประมาณร้อยละ 3 - 4 ดังเช่นปัจจุบัน อย่างเร็วไทยจะสามารถก้าวข้ามการเป็นประเทศรายได้ปานกลางได้ในปี พ.ศ. 2579 หรือคิดเป็นเวลาอีกกว่า 15 ปี หลังจากไทยได้เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุแบบสมบูรณ์ หรือคิดเป็นเวลากว่า 5 ปี หลังจากไทยได้เข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัยระดับสุดยอด ส่งผลถึงปัจจัยขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่จะก่อให้เกิดการขาดแคลนกำลังแรงงานอย่างมีนัยสำคัญ ความต้องการแรงงานข้ามชาติจะเติบโตสูงขึ้นไปอีก และเกิดการหดตัวของรายได้ของประเทศอันจะส่งผลโดยตรงต่อการจัดหาสวัสดิการสังคมแก่ประชากรอย่างเพียงพออีกด้วย

สถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต โดยประเทศไทยมีความสามารถในการดึงดูดการลงทุนเชิงเปรียบเทียบที่ลดต่ำลงจากประเทศคู่แข่งด้านการค้าและการลงทุนในภูมิภาครายใหม่ อาทิ เวียดนาม ในขณะที่ประเทศคู่แข่งรายเดิมมีการปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมที่รวดเร็วกว่าและมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีซึ่งสร้างความได้เปรียบมากกว่าไทย โดยเฉพาะสิงคโปร์และมาเลเซีย นอกจากนี้ ยังมีปัญหาเชิงโครงสร้างที่แฝงตัวอยู่ในภาคอุตสาหกรรมไทยจากการเป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมเก่าที่มุ่งเน้นการนำเข้าเทคโนโลยีจากต่างประเทศและขาดเทคโนโลยีของตนเอง ในขณะที่โลกกำลังปรับเปลี่ยนสู่ยุค Industry 4.0 ความก้าวหน้าของบริการวิวัฒน์ (Servitization) รวมถึงการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยีใหม่ที่มีบทบาทต่อภาคอุตสาหกรรม อาทิ เทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้า ความก้าวหน้าของเทคโนโลยียานยนต์ไร้คนขับ (Autonomous Vehicle) เทคโนโลยีการจัดเก็บข้อมูลแบบ SSD (Solid State Drive) หรือหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ ซึ่งนำมาสู่ความจำเป็นที่ต้องปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรม (Industry transition) ให้ประเทศไทยยังคงรักษาคุณภาพทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่เหมาะสมกับยุคสมัยใหม่

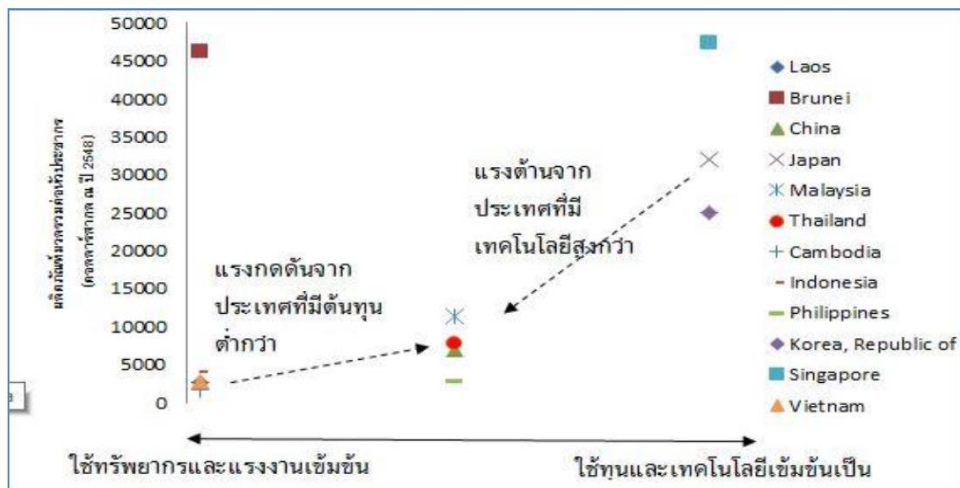
ยิ่งไปกว่านั้นปัญหา "ภูมิรัฐศาสตร์" หรือ "Geopolitics Storm" ที่เริ่มก่อตัวขึ้นมาตั้งแต่ปี 2562 ยังไม่มีท่าทีที่จะคลี่คลายลง แต่กลับมีแนวโน้มว่าจะรุนแรงมากขึ้นไปอีกในปี 2566 แม้ไทยจะไม่ได้เข้าไปเป็นคู่ขัดแย้งโดยตรง แต่สถานการณ์ต่าง ๆ กำลังบีบให้หลายประเทศต้องเลือกข้าง อีกทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นยังส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมไทยผ่านราคาสินค้าบางชนิด เช่น น้ำมันที่เป็นต้นทุนสำคัญในภาคการผลิต รวมไปถึงการกีดกันทางการค้าที่ส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อุปทาน และเงินเฟ้อที่สูงขึ้นตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม ในมุมมอง ก็จะถือเป็นโอกาสของภาคอุตสาหกรรมไทย เพราะเป็นที่เห็นเด่นชัดว่าปัจจุบันในภูมิภาคสหรัฐและยุโรป กำลังเผชิญกับปัญหาการชะลอตัวหรือการถดถอยทางเศรษฐกิจ สถาบันการเงินที่สำคัญหลายแห่งเริ่มสั่นคลอน

ในขณะที่เศรษฐกิจของเอเชียโดยเฉพาะภูมิภาคอาเซียนจะยังเติบโตได้ดี ที่สำคัญคือ ปัญหาภูมิรัฐศาสตร์เป็นตัวเร่งให้เกิดการเคลื่อนย้ายทุน หรือ การย้ายฐานการลงทุน ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมจึงต้องเร่งปรับยุทธศาสตร์ การพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างเป็นระบบเพื่อให้สามารถรองรับและตอบสนองต่อปัจจัยทางเศรษฐกิจ และอุตสาหกรรมที่กำลังข้างต้น

ที่มา : กระทรวงอุตสาหกรรม, 2565.

รูปที่ 7 : ความสามารถในการดึงดูดการลงทุน

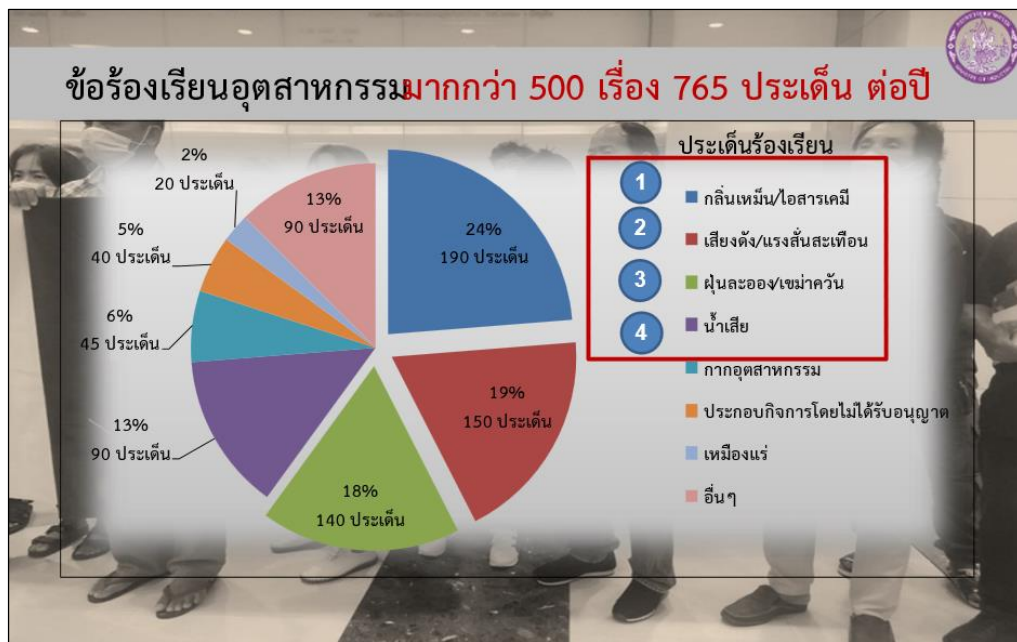
ที่มา : สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI), 2557.

รูปที่ 8 : ความสัมพันธ์ระหว่างผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัวประชากรและรูปแบบการพัฒนาของกลุ่มประเทศ ASEAN+3

2. ปัจจัยด้านการอยู่ร่วมระหว่างอุตสาหกรรมกับสังคมและชุมชนโดยรอบ

ในปัจจุบัน สังคมและชุมชนโดยรอบเริ่มมีความไม่ไว้วางใจและขาดความเชื่อมั่นกับภาคอุตสาหกรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากข่าวสารด้านลบและผลกระทบเชิงลบของการประกอบอุตสาหกรรมในพื้นที่หรือเหตุการณ์ อุกฉุณที่เกิดจากการประพตติที่ขาดความรับผิดชอบและความระมัดระวังของผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม ซึ่งนำมาสู่ปัญหาและข้อขัดแย้งระหว่างภาคอุตสาหกรรมและชุมชนอยู่บ่อยครั้ง โดยที่ผ่านมามีสถิติข้อร้องเรียน

และประเด็นร้องเรียนที่สะท้อนมายังกระทรวงอุตสาหกรรม เฉลี่ย 3 ปีย้อนหลัง (พ.ศ. 2563 -2565) มากกว่า 500 เรื่อง 765 ประเด็น โดยส่วนใหญ่เป็นการร้องเรียนเกี่ยวกับประเด็นด้านกลิ่น เสียง ฝุ่น เขม่าควัน และน้ำเสีย ตามลำดับ ซึ่งส่งผลให้การประกอบการอุตสาหกรรมกับสังคมและชุมชนโดยรอบไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นมิตรและไว้วางใจซึ่งกันและกัน จึงมีความจำเป็นที่กระทรวงอุตสาหกรรมต้องมีการกระตุ้นให้เกิดการประกอบกิจการที่ดี มีความรับผิดชอบต่อ ปลอดภัย และเป็นไปตามกฎหมาย ร่วมกับการสร้างความมั่นใจแก่ประชาชนและชุมชนโดยรอบโรงงาน เพื่อให้อุตสาหกรรมอยู่คู่กับสังคมอย่างเป็นมิตรและยั่งยืน ด้วยเหตุนี้ กระทรวงอุตสาหกรรม จึงต้องเร่งกำหนดแนวทางในการยกระดับการประกอบการอุตสาหกรรมเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมได้รับการยอมรับ และสามารถอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนโดยรอบได้

ที่มา : กระทรวงอุตสาหกรรม, 2565

รูปที่ 9 : สถิติข้อร้องเรียนและประเด็นร้องเรียนเฉลี่ย 3 ปีย้อนหลัง

3. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและกฎกติกาของโลก

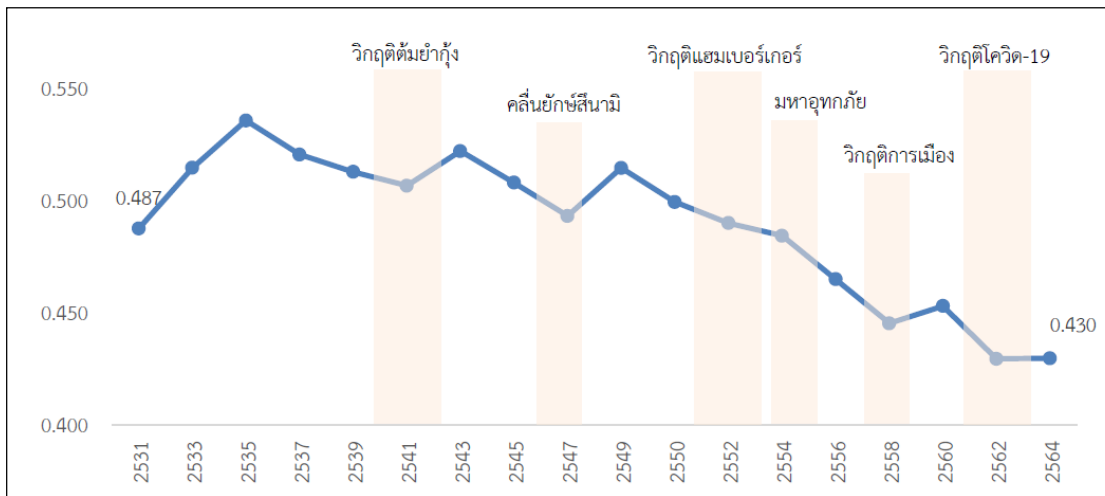
ภาคอุตสาหกรรมของไทยจำเป็นต้องขับเคลื่อนไปสู่การประกอบการที่มีความยั่งยืนมากขึ้นจากแรงกดดันทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ โดยจำเป็นต้องยกระดับการประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมสู่การประกอบการที่ดี เพื่อบริหารจัดการความเสี่ยงและลดผลกระทบจากการประกอบการที่อาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และชุมชน อย่างรอบด้าน โดยปัญหาของการประกอบกิจการของโรงงานในปัจจุบันยังมีบางส่วนที่ไม่สามารถปฏิบัติหรือควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ อันจะก่อให้เกิดปัญหาการร้องเรียนซ้ำซาก หรือผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนในวงกว้าง ตามที่มักปรากฏในหน้าข่าวหรือสื่อสารมวลชน อาทิ การลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมอย่างผิดกฎหมาย หรือการลักลอบการเผาอ้อยที่นำมาสู่ปัญหา PM 2.5 เป็นต้น ซึ่งอาจนำมาสู่ผลกระทบในภาพรวมของการพัฒนาอุตสาหกรรมที่พื้นที่จะตอบรับการลงทุนทางอุตสาหกรรมใหม่ ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจได้มากขึ้น นอกจากนี้ ด้วยกติกาการค้าและกฎระเบียบใหม่ในระดับโลกและระดับประเทศ

ที่ประเทศคู่ค้ามีแนวโน้มที่จะต้องการเฉพาะสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จากความเสี่ยงของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจากปัญหาก๊าซเรือนกระจกที่ทำให้อุณหภูมิโลกมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งนำมาสู่ผลกระทบและภัยธรรมชาติ อาทิ ภัยแล้ง น้ำท่วม และระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้น โดยประเทศต่าง ๆ มีการตั้งเป้าหมายไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) ภายใต้การขับเคลื่อนขององค์การสหประชาชาติ รวมถึงความมุ่งมั่นในระดับโลกและของประเทศไทยในการก้าวไปสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ในปี ค.ศ. 2050 และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ภายในปี ค.ศ. 2065 ซึ่งก่อให้เกิดกฎกติกาหรือระเบียบทางการค้าใหม่ เช่น มาตรการปรับราคาคาร์บอนก่อนข้ามพรมแดนของสหภาพยุโรป (Carbon Border Adjustment Mechanism: CBAM) เป็นต้น ที่ต่างเป็นปัจจัยเร่งเร้าให้ประเทศไทยและภาคอุตสาหกรรมของไทยจำเป็นต้องมีการปรับตัวให้ทันกับวิถีใหม่ของโลกอย่างเร่งด่วน ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรม จึงต้องมีการกำหนดให้ภาคอุตสาหกรรมมีการตระหนักถึงผลกระทบของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับกติกาสากลเพื่อความยั่งยืนของการประกอบการอุตสาหกรรมในอนาคต

4. ปัจจัยด้านความเหลื่อมล้ำทางด้านโอกาสและความเสมอภาค

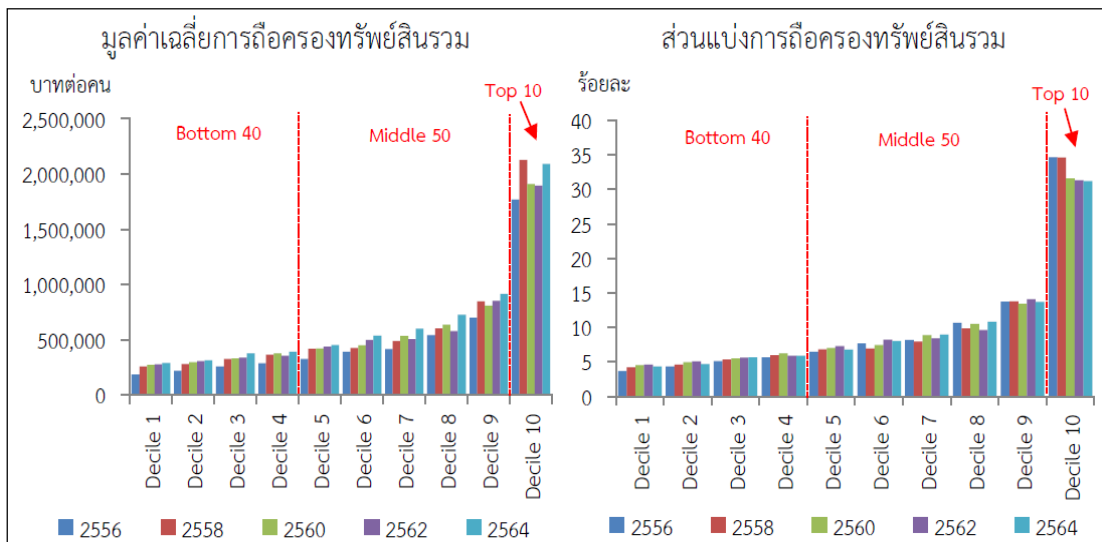
ด้วยรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่ขาดความสมดุลและไม่สามารถกระจายความมั่งคั่งและองค์ความรู้จากบริษัทข้ามชาติไปสู่สถานประกอบการของไทย รวมถึงภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมของไทยไปสู่ภาคส่วนสังคมและประชาชนส่วนใหญ่อย่างเหมาะสม ทำให้เกิดการพัฒนามีลักษณะไม่สมดุลหรือกระจุกตัวในบางพื้นที่หรือบางสาขาการผลิต ส่งผลให้ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนากระจายไปไม่ถึงถึงทั้งในเชิงพื้นที่และกลุ่มบุคคล โดยจากรายงานวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำของประเทศไทย ปี 2564 ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) บ่งชี้ว่า กลุ่มคนที่มีเศรษฐกิจระดับดีที่สุด (Top 10) มีความเหลื่อมล้ำด้านรายได้และการถือครองทรัพย์สินที่มีความแตกต่างที่ค่อนข้างสูงจากกลุ่มที่มีเศรษฐกิจระดับต่ำที่สุด (Bottom 40) กล่าวคือ ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ในปี 2564 ปรับตัวเพิ่มขึ้น โดยกลุ่มคนที่มีเศรษฐกิจระดับดีที่สุด (Top 10) มีส่วนแบ่งรายได้มากถึงร้อยละ 33.43 หรือคิดเป็นส่วนแบ่งรายได้สูงกว่ากลุ่มที่มีเศรษฐกิจระดับต่ำที่สุด (Bottom 40) ถึง 16.4 เท่า ในขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของการถือครองทรัพย์สิน ในปี 2564 อยู่ที่ 0.620 ซึ่งแสดงให้เห็นภาพรวมของความเหลื่อมล้ำของการถือครองทรัพย์สินของไทย นอกจากนี้ หากพิจารณาจากมูลค่าทรัพย์สินรวมเฉลี่ยของกลุ่มคนที่มีเศรษฐกิจระดับดีที่สุด (Top 10) ได้แสดงให้เห็นถึงระดับความแตกต่างที่ค่อนข้างสูง โดยมูลค่าทรัพย์สินรวมเฉลี่ยของกลุ่มคนที่มีเศรษฐกิจระดับดีที่สุด (Top 10) อยู่ที่ 2,093,063 บาทต่อคน ในขณะที่กลุ่มที่มีเศรษฐกิจระดับต่ำที่สุด (Bottom 40) และกลุ่มที่มีเศรษฐกิจระดับกลาง (Middle 50) อยู่ที่ 344,354 บาทต่อคน และ 646,755 บาทต่อคน หรือสูงกว่า 6.1 เท่า และ 3.2 เท่า ตามลำดับ โดยความเหลื่อมล้ำในการถือครองสิ่งปลูกสร้างเพื่อธุรกิจ/เกษตร และทรัพย์สินทางการเงินยังคงสูงกว่าทรัพย์สินประเภทอื่นอย่างมีนัยสำคัญและอาจส่งผลกระทบต่อความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ เนื่องจากทรัพย์สินทั้งสองประเภท เป็นปัจจัยการผลิตสำคัญที่สามารถสร้างผลตอบแทนที่มีอัตราการตอบแทนสูง และเชื่อมโยงกับกระบวนการสะสมความมั่งคั่งและเอื้อให้ความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้เพิ่มขึ้นต่อไป ดังนั้น ภาคอุตสาหกรรมที่เป็นภาคส่วนที่สำคัญของเศรษฐกิจจึงควรยกระดับบทบาทในการส่งเสริมและสร้างความมั่งคั่งให้กับพื้นที่มากยิ่งขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความสมดุล

ในการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ จากที่กล่าวมาข้างต้น กระทรวงอุตสาหกรรมจึงควรกำหนดแนวทางในการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านโอกาสและตระหนักถึงความเสมอภาคในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ โดยแนวทางการกระจายรายได้ของภาคอุตสาหกรรมสู่ชุมชนรอบสถานประกอบการ

ที่มา : สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565.

รูปที่ 10 : ค่าประสิทธิผลความไม่เสมอภาคด้านรายได้ ปี 2531 - 2564

ที่มา : สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2565.

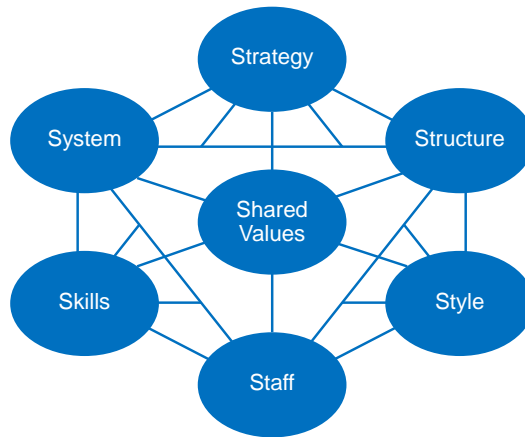
รูปที่ 11 : การกระจายตัวของการถือครองทรัพย์สินรวม จำแนกตามกลุ่มรายได้ ปี 2556 - 2564

ก 3. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม

การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม (SWOT Analysis) เป็นการประเมินจากจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (Internal Factors) และการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรค ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอก (External Factors) ที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรม โดยจากผลการวิเคราะห์นี้จะนำไปจัดทำ TOWS Matrix เพื่อหามาตรการที่เกี่ยวข้องและแนวทางการดำเนินงานต่อไป

1. การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors)

การวิเคราะห์ปัจจัยภายในองค์กร (Internal Factors) โดยใช้หลักการ The McKinsey 7S Framework ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์กร (กระทรวงอุตสาหกรรม) ใน 7 มิติ ได้แก่ โครงสร้างองค์กร กลยุทธ์ การบริหารจัดการ บุคลากร ทักษะ ระบบการทำงาน และค่านิยมร่วม ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

รูปที่ 12 : The McKinsey 7S Framework

ตารางที่ 1 : การวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factor) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

จุดแข็ง (Strength : S)	จุดอ่อน (Weakness : W)
1. Structure (โครงสร้างองค์กร)	
<ol style="list-style-type: none"> มีหน่วยงานรองรับภารกิจที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมที่ครอบคลุม ทั้งกลุ่มภารกิจด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรม กลุ่มภารกิจด้านกำกับตรวจสอบกระบวนการผลิต กลุ่มภารกิจด้านส่งเสริมอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการ มีหน่วยงานรัฐวิสาหกิจที่ส่งเสริมและสนับสนุนด้านการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม และหน่วยงานพันธมิตรที่อำนวยความสะดวกด้านการประกอบการอุตสาหกรรม มีสถาบันเครือข่ายภายใต้กระทรวงที่มีบทบาทในการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมรายสาขา ทำให้มีความคล่องตัวและมีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน มีหน่วยงานครอบคลุมทั้ง 76 จังหวัด ทำให้สามารถให้บริการและดำเนินการตามภารกิจได้ครอบคลุมทั่วประเทศ มีโครงสร้าง กระบวนการทำงาน และกลไกการบริหารงานชัดเจน โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ โดยยึดหลักส่งเสริมจริยธรรมธรรมาภิบาลและการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ 	<ol style="list-style-type: none"> มีโครงสร้างการกระจายอำนาจและอัตรากำลังคนระหว่างส่วนกลางกับในพื้นที่ต่างจังหวัด ไม่สมดุลกับภาระงาน มีความแตกต่างของความก้าวหน้าในสายงานระหว่างส่วนกลางกับในพื้นที่ต่างจังหวัด ทำให้บุคลากรกระจุกตัวในส่วนกลางมากกว่า มีความซ้ำซ้อนของงานและโครงสร้างการทำงานที่บางส่วนแยกขาดจากกันไม่ชัดเจน ทำให้ผู้รับบริการต้องติดต่อหลายฝ่าย มีข้อจำกัดด้านกระบวนการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารจัดการหน่วยงานภายในกระทรวง
2. Strategy (กลยุทธ์)	
<ol style="list-style-type: none"> มีนโยบายในการดำเนินงานที่ชัดเจนและครอบคลุม และมีกลยุทธ์ด้านการส่งเสริมพัฒนาที่หลากหลาย และมีโครงการในการพัฒนาเพื่อต่อยอดนโยบายและกลยุทธ์จำนวนมาก 	<ol style="list-style-type: none"> มีข้อจำกัดด้านการแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่ยังไม่เป็นรูปธรรมและไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ยังมีช่องว่างและการขาดประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์และตัวชี้วัดของกระทรวงอุตสาหกรรมเชื่อมโยงสู่การแก้ไขปัญหาในระดับพื้นที่อย่างบูรณาการ

จุดแข็ง (Strength : S)	จุดอ่อน (Weakness : W)
3. Style (รูปแบบการบริหารจัดการ)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความคล่องตัวในการปรับเปลี่ยนโยกย้ายงบประมาณไปดำเนินการโครงการสำคัญเร่งด่วน 2. มีการปรับรูปแบบการดำเนินงานให้เหมาะสมกับผู้รับบริการแต่ละกลุ่มเป้าหมาย 3. มีรูปแบบการทำงานที่คล่องตัวและรวดเร็ว เนื่องจากเกี่ยวข้องกับภาคเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประกอบการอุตสาหกรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ข้อมูลการจัดกระจายตามหน่วยงานต่าง ๆ และขาดการบูรณาการข้อมูล 2. ยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสถาบันเครือข่ายภายใต้กระทรวงได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3. มีปัญหาการบริหารจัดการเชิงระบบในเรื่องการเงิน (การเบิกจ่ายงบประมาณล่าช้า) และงบประมาณไม่ได้มีการพิจารณากันสัดส่วนไว้ตามภูมิภาค ทำให้ขาดความคล่องตัวในด้านการเงิน และทำให้มีผลกระทบกับการดำเนินงาน 4. มีความสับสนเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่องค์กรที่ทับซ้อนกัน ซึ่งอาจทำให้การบริหารงบประมาณไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร 5. มีข้อจำกัดด้านการประชาสัมพันธ์ให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมาย/ผู้รับบริการทั่วประเทศ ทำให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ตกอยู่ในวงจำกัด และขาดการประชาสัมพันธ์การให้บริการของกระทรวงอุตสาหกรรมให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ 6. ขาดการจัดการองค์ความรู้เพื่อเชื่อมโยงระหว่างส่วนกลาง ผู้วางแผนนโยบาย กับผู้ปฏิบัติงานในการนำแผนต่าง ๆ ไปใช้
4. Staff (บุคลากร)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. บุคลากรมีพื้นฐานการศึกษาดี และส่วนใหญ่มีพื้นฐานและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจที่รับผิดชอบ 2. มีการพัฒนาองค์ความรู้ขึ้นพื้นฐานที่จำเป็นให้บุคลากรอย่างต่อเนื่อง 3. มีบุคลากรรุ่นใหม่ที่มีความรู้และทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และสามารถปรับตัวเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. บุคลากรส่วนหนึ่งมีการจัดจ้างแบบอัตราจ้างชั่วคราว ซึ่งอาจมีความเสี่ยงในการโอนย้ายหรือเปลี่ยนแปลงของบุคลากร และการสั่งสมประสบการณ์ในอาชีพ 2. ระบบถ่ายทอดองค์ความรู้ที่เป็นมาตรฐานของแนวปฏิบัติที่ดี และประสบการณ์จากรุ่นสู่รุ่นยังไม่มีประสิทธิภาพ 3. บุคลากรส่วนหนึ่งยังขาดขวัญและกำลังใจ

จุดแข็ง (Strength : S)	จุดอ่อน (Weakness : W)
	4. บุคลากรบางส่วนมีการโยกย้าย ทำให้ขาดการสั่งสมองค์ความรู้และประสบการณ์
5. Skills (ทักษะ)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมและความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านรายสาขา เนื่องจากการสั่งสมองค์ความรู้มาอย่างต่อเนื่อง 2. มีความเข้าใจความต้องการของผู้ประกอบการได้ดีโดยเฉพาะปัญหาด้านเทคนิค/วิศวกรรม 3. มีการพัฒนาความรู้และประสบการณ์ที่หลากหลายเนื่องจากระบบหมุนเวียนงาน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. บุคลากรบางส่วนขาดทักษะทางด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ 2. บุคลากรจำนวนมากขาดทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน 3. บุคลากรยังปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของการแข่งขันในตลาดโลก ขาดความรู้ความเข้าใจในอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่ใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีอย่างเข้มข้น และปรับตัวต่อเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้ช้า 4. บุคลากรขาดความสามารถในการวิเคราะห์และการใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analytic Tool)
6. System (ระบบการทำงาน)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. มีกฎระเบียบควบคุมและกำกับดูแลที่ครอบคลุมหลายภาคการผลิต 2. มีการอำนวยความสะดวกในการลงทุนและการพัฒนาระบบอนุมัติ อนุญาต 3. มีความพร้อมด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อรองรับการปฏิบัติงาน ทั้งระบบฐานข้อมูลทางด้านอุตสาหกรรม อุปกรณ์ฮาร์ดแวร์และระบบซอฟต์แวร์ต่าง ๆ Portal Website ที่ให้บริการทุกกลุ่มเป้าหมาย ทั้งผู้ประกอบการ นักวิชาการ และบุคลากรในหน่วยงาน 4. มีการตั้งงบประมาณและจัดทำแผนการใช้งบประมาณล่วงหน้า 5. มีการจัดจ้างผู้เชี่ยวชาญร่วมดำเนินโครงการเพื่อความทั่วถึงของการให้บริการ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การจัดการทรัพยากรมนุษย์ส่วนภูมิภาคยังไม่ดีพอ 2. ไม่มีอำนาจใช้เครื่องมือทางภาษีโดยตรงในการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม 3. งบประมาณประจำปีมีลักษณะการขยายตัวแบบเส้นตรงเป็นสัดส่วนกับงบประมาณของหน่วยงาน ไม่สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายที่กระทรวงอุตสาหกรรมจะต้องรับผิดชอบ 4. กฎระเบียบมีความซ้ำซ้อน เป็นภาระให้แก่ผู้ประกอบการ ก่อให้เกิดความขัดแย้งในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเปิดช่องว่างให้เกิดการใช้อำนาจในทางมิชอบ 5. มีการพึ่งพาความเชี่ยวชาญจากบุคลากรภายนอกและขาดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญนั้นแบบเป็นระบบ 6. โครงข่ายเชื่อมโยงระบบงาน และฐานข้อมูลยังไม่ได้เชื่อมโยงข้อมูลให้เป็นระบบเดียวกันระหว่างหน่วยงานภายในกระทรวง และสถาบันเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง

จุดแข็ง (Strength : S)	จุดอ่อน (Weakness : W)
	7. ขาดระบบและเครื่องมือในการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล (Data Analytic Tool) ทำให้ไม่สามารถใช้ข้อมูลที่มีอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. Shared Value (ค่านิยมร่วม)	
1. มีการกำหนดค่านิยมของกระทรวงอุตสาหกรรมที่ชัดเจนมากขึ้น	1. ยังไม่สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้บริหารให้ความสำคัญกับการกำหนดค่านิยมร่วมและสื่อสารไปยังบุคลากรทุกระดับ	2. เกิดความคลาดเคลื่อนด้านการสื่อสารและการตีความค่านิยมร่วม

2. การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors)

สำหรับปัจจัยภายนอกนั้น เป็นการวิเคราะห์ถึงโอกาสและอุปสรรคที่มีผลต่อด้านอุตสาหกรรม โดยพิจารณาใน 6 มิติหลัก ได้แก่ ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีและนวัตกรรม สิ่งแวดล้อม และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

รูปที่ 13 : มิติการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก

ตารางที่ 2 : การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factor) ของกระทรวงอุตสาหกรรม

โอกาส (Opportunity : O)	ภัยคุกคาม (Threat : T)
1. Politics (การเมือง / นโยบาย / กฎเกณฑ์ / กฎหมาย)	
<p>1. รัฐบาลมีนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ รวมทั้งการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมในประเทศ รวมไปถึงการพัฒนา Start-up ที่มีศักยภาพ และสนับสนุนการสร้างพลังสร้างสรรค์หรือ Soft Power</p> <p>2. รัฐบาลให้ความสำคัญกับการจัดทำ Matching Fund การลงทุนร่วมกันระหว่างรัฐบาลและเอกชน และรัฐบาลจะสนับสนุนตลาดทุนเพื่อสร้างความมั่นใจให้แก่นักลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>3. รัฐบาลมีนโยบายสร้างรายได้ในภาคการเกษตรโดยใช้หลักการ ตลาดนำ นวัตกรรมเสริม เพิ่มรายได้ โดยการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพของภาคการเกษตร และการแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรให้มีมูลค่าสูงขึ้น</p> <p>4. รัฐบาลมีนโยบายการแก้ปัญหาหนี้สินทั้งในภาคเกษตร ภาคธุรกิจ และภาคประชาชน ด้วยการพักหนี้เกษตรกร และมาตรการช่วยประคองภาระหนี้สินและต้นทุนทางการเงินสำหรับภาคประชาชนที่ครอบคลุม รวมถึงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)</p> <p>5. รัฐบาลให้ความสำคัญกับการเสริมขีดความสามารถให้กับประชาชนผ่านการสร้างรายได้ ลดรายจ่าย สร้างโอกาส ลดความเหลื่อมล้ำ และสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้กับประชาชนทุกคน</p> <p>6. รัฐบาลมีนโยบายแก้ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นวาระแห่งชาติ โดยเฉพาะเรื่องฝุ่นควัน PM 2.5 ด้วยการสร้างแรงจูงใจทางเศรษฐกิจทั้งทางบวกและทางลบในภาคเกษตรกรรม รวมถึงการสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน</p>	<p>1. ข้อจำกัดบางประการด้านกฎระเบียบ ขั้นตอนที่ยุงยากซับซ้อน ค่าเช่า และใช้เวลานานส่งผลต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม</p> <p>2. ข้อจำกัดด้านกฎหมายและกฎระเบียบบางฉบับที่อาจล้าสมัยไม่ได้รับการปรับปรุง เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม</p> <p>3. สถานการณ์ความรุนแรงและความขัดแย้งทางการเมืองของเมียนมาอาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในพื้นที่ติดกับเมียนมา และส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว</p> <p>4. เสถียรภาพทางการเมืองของไทยส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของผู้ประกอบการและนักลงทุน และส่งผลกระทบต่อความต่อเนื่องของการดำเนินนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม</p> <p>5. ปัญหา "ภูมิรัฐศาสตร์" หรือ "Geopolitics Storm" ที่ยังไม่มีท่าทีที่จะคลี่คลายลง แต่กลับมีแนวโน้มว่าจะรุนแรงมากขึ้นไปอีกเรื่อย ๆ แม้ไทยจะไม่ได้เข้าไปเป็นคู่ขัดแย้งโดยตรง แต่สถานการณ์ต่าง ๆ กำลังบีบบังคับให้หลายประเทศต้องเลือกข้างและบริหารจัดการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างระมัดระวัง</p>

โอกาส (Opportunity : O)	ภัยคุกคาม (Threat : T)
<p>7. รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยสานต่อนโยบาย Carbon Neutrality เพื่อให้ประเทศไทยเป็นผู้นำของอาเซียนในด้านการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศ เพื่อเป็นพลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศทั้งในภาคการผลิต ภาคบริการ และภาคการเงิน</p> <p>8. รัฐบาลมีนโยบายการทำงานโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการให้บริการมาเพิ่มประสิทธิภาพ สร้างความโปร่งใส ขจัดช่องโหว่ในการทุจริต ลดค่าใช้จ่าย และปรับปรุงการทำงานของภาครัฐ ให้เป็นรัฐบาลดิจิทัล</p>	
2. Economic (เศรษฐกิจ)	
<p>1. มีความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างเข้มแข็งกับกลุ่มประเทศในภูมิภาค และการแยกค่ายของห่วงโซ่การผลิตของประเทศชั้นนำ ซึ่งจะเอื้อประโยชน์ต่อการค้าการลงทุน และเป็นโอกาสของประเทศไทยที่มีความเป็นกลางและมีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่เป็นมิตรกับทุกฝ่าย</p> <p>2. นโยบายการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษของรัฐบาลจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ และกระจายความเจริญทางเศรษฐกิจแก่ภูมิภาค</p> <p>3. นโยบายการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ช่วยพัฒนา Ecosystem ในการสนับสนุนการลงทุนภาคอุตสาหกรรม</p>	<p>1. แนวโน้มโลกท่ามกลางความปั่นป่วนและเปลี่ยนแปลง (VUCA World) ที่มีความผันผวน (Volatility) ความไม่แน่นอน (Uncertainty) ความซับซ้อน (Complexity) ความคลุมเครือ (Ambiguity) ทำให้สถานการณ์ด้านเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง</p> <p>2. สถานการณ์ความขัดแย้งในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วโลก และสงครามการค้าระหว่างจีน-สหรัฐอเมริกา เป็นปัจจัยที่ทำให้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจมีความผันผวนได้มาก ยากต่อการคาดการณ์ ต้องติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิด</p> <p>3. จากผลกระทบทางเศรษฐกิจ ทำให้นักลงทุนพร้อมจะย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีความปลอดภัย และมีต้นทุนต่ำได้ง่าย</p> <p>4. การเชื่อมโยงเศรษฐกิจอย่างเสรี ส่งผลให้การค้าโลกมีการแข่งขันรุนแรงขึ้น มีกติกาใหม่ ๆ ธุรกิจเปลี่ยนแปลงเร็ว ทำให้พยากรณ์ยาก</p> <p>5. ต้นทุนแรงงาน พลังงาน และโลจิสติกส์ มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่งผลต่อต้นทุนการผลิต</p>

โอกาส (Opportunity : O)	ภัยคุกคาม (Threat : T)
3. Social (สังคมและวัฒนธรรม)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. ประชาชนเริ่มคุ้นเคยกับระบบการให้บริการผ่านเทคโนโลยีสมัยใหม่ ช่วยให้การเข้าถึงผู้รับบริการมีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีต้นทุนต่ำลง 2. ปัญหาความมั่นคงทางอาหารของโลก เป็นโอกาสของประเทศไทยที่มีความได้เปรียบด้านทรัพยากรและอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารแปรรูป ซึ่งจำเป็นต้องมีการต่อยอดสู่นานาชาติ 3. จากการศึกษาที่ประเทศไทยกำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เป็นโอกาสในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการสำหรับผู้สูงอายุมากขึ้น 4. กระแสพลวัตทางวัฒนธรรม ทำให้เกิดการรับรู้และผสมผสานทางวัฒนธรรม เกิดเป็นความหลากหลายในการพัฒนาอุตสาหกรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 1. สังคมยังมองภาคอุตสาหกรรมเป็นภาพลบ ทำให้เกิดการต่อต้าน/ไม่ให้ความร่วมมือ 2. โครงสร้างแรงงานและการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรมไม่สามารถสนองความต้องการของภาคอุตสาหกรรม และมีอัตราการเข้าออกสูง 3. ปัญหาสังคมผู้สูงอายุส่งผลกระทบต่อแรงงานและโครงสร้างอุตสาหกรรมต่อไปในอนาคต 4. ค่านิยมการศึกษาของคนไทยเน้นการศึกษาในสายสามัญมากกว่าสายอาชีพ ส่งผลให้โครงสร้างแรงงานไม่ตอบสนองต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม 5. ปัญหาการพึ่งพาแรงงานต่างด้าวสำหรับการผลิต อาจมีความเสี่ยงของการไหลกลับของแรงงานสู่ประเทศบ้านเกิด
4. Environment (สิ่งแวดล้อม)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. จากวิกฤติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลก ทำให้หลายประเทศหันมาสนใจด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เป็นโอกาสในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการสำหรับผู้สูงอายุมากขึ้น สร้างโอกาสในการพัฒนาสินค้า/บริการ และการสร้างงานใหม่ ๆ 2. กระแสการปฏิวัติและให้ความสำคัญกับวิกฤติพลังงานสะอาด ส่งผลให้ความต้องการน้ำมันจะลดลง ความต้องการรถยนต์ไฟฟ้าจะมากขึ้น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับพลังงานสะอาดจะเติบโต 3. การเพิ่มบทบาทของกระทรวงอุตสาหกรรม ในการรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม และการสร้างภาพลักษณ์องค์กร (Brand Image) 4. เกิดวิกฤติการณ์อาหารแพงและความขาดแคลนอาหารจากสภาพอากาศที่แปรปรวนรุนแรง เป็นโอกาสดีของการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของไทย (Resource Scarcity) 	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิกฤติด้านสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศนำไปสู่ภัยธรรมชาติที่รุนแรงส่งผลให้เกิดการขาดแคลนวัตถุดิบการเกษตร ที่ส่งผลกระทบต่อหลายอุตสาหกรรม เช่น อุตสาหกรรมอาหารแปรรูป อุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร 2. หลายประเทศที่เริ่มให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน มีมาตรการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษี (Non – Tariff Barriers : NTBs) ที่เกี่ยวข้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อมส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการค้าและการลงทุน 3. ภัยธรรมชาติที่เกิดจากวิกฤติด้านสิ่งแวดล้อม อาจส่งผลให้ห่วงโซ่อุปทานหยุดชะงัก 4. ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมของภาคอุตสาหกรรม กระทบความเชื่อมั่นของประชาชน

โอกาส (Opportunity : O)	ภัยคุกคาม (Threat : T)
5. Technology (เทคโนโลยี)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. ภาคธุรกิจมีการพัฒนาและนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Technological Adoption) รวดเร็วย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน 2. การพัฒนาด้าน Bio - Technology และ Material - Technology เปิดโอกาสให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ 3. เทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว จึงมีให้เลือกใช้อย่างหลากหลาย และมีต้นทุนที่ต่ำลง 4. การพัฒนาของระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์อุตสาหกรรม ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตภาคอุตสาหกรรมได้อย่างมาก 5. การปฏิรูป Industry 4.0 และ Industry 5.0 ที่นำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ ทำให้ภาคอุตสาหกรรมสามารถพัฒนาอย่างรวดเร็ว 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การแข่งขันทางด้านเทคโนโลยีและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่ผู้ประกอบการไทยส่วนใหญ่เป็นผู้ซื้อเทคโนโลยีมากกว่าผู้คิดค้น ทำให้ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ต้องลงทุนซื้อเทคโนโลยีใหม่ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว 2. ในภาพรวมทั้งผู้ประกอบการและแรงงานภาคอุตสาหกรรมยังขาดองค์ความรู้และทักษะในการนำเอาเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบอัตโนมัติ และหุ่นยนต์มาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต 3. ข้อจำกัดในด้านความรู้ บุคลากร และโครงสร้างพื้นฐานต่อการพัฒนาไปสู่ Industry 4.0 และ Industry 5.0
6. Stakeholders (ลูกค้า/ผู้รับบริการ)	
<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมมีเครือข่ายและการรวมกลุ่มกันอย่างชัดเจน ทำให้มีความเข้มแข็งและสามารถทราบถึงความต้องการของผู้ประกอบการได้ง่าย 2. ผู้ประกอบการมีความรู้มากขึ้น มีความเข้าใจและทักษะในการบริหารกิจการมากขึ้น โดยเฉพาะการบริหารงานในภาวะวิกฤติสามารถพัฒนาอย่างรวดเร็ว 3. ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลและตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายและการปฏิบัติงานของหน่วยงานรัฐผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ประชาชนมีความเข้าใจขาดเคลื่อนและขาดความเชื่อมั่นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในด้านมลพิษและสิ่งแวดล้อม 2. ประชาชนยังขาดข้อมูล ช่องทางการทำงานร่วมกับภาคีเครือข่าย และแนวทางในการประสานงานกับกระทรวงอุตสาหกรรมในเรื่องต่าง ๆ 3. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ทราบโครงการหรือกิจกรรมที่กระทรวงอุตสาหกรรมให้บริการ

3. TOWS Matrix

จากการวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงอุตสาหกรรม สามารถนำมาจัดทำมาตรการเชิงกลยุทธ์ได้ ดังนี้

ตารางที่ 3 : TOWS Matrix

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการเชิงปรับปรุง (W-O)
<ol style="list-style-type: none"> ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมเศรษฐกิจเป้าหมาย <ul style="list-style-type: none"> - ผลักดันอุตสาหกรรมเป้าหมาย (s-curve) 12 สาขา และปรับปรุงอุตสาหกรรมเดิมสู่อุตสาหกรรมเศรษฐกิจ รวมถึงผลักดันอุตสาหกรรม Soft power - กระตุ้นการลงทุนในการยกระดับอุตสาหกรรมเดิม - ยกระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการในทุกกระดับ - ส่งเสริมพัฒนา Star tup และธุรกิจใหม่ ส่งเสริมและขับเคลื่อนการพัฒนาเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษต่างๆ โดยเฉพาะพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ 4 ภูมิภาค เพื่อขยายการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาค โดยใช้แนวทางของ EEC ผลักดันให้ผู้ประกอบการนำระบบอัตโนมัติ และหุ่นยนต์อุตสาหกรรม มาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ และผลิตภาพในการผลิตภาคอุตสาหกรรม และภาคเกษตร ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัล ในการบริหารจัดการ ควบคุมการผลิต และพัฒนา ช่องทางการตลาด Digital Market Platform ผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน BCG Model ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม โดยเฉพาะเทคโนโลยีชีวภาพที่ประเทศมีความได้เปรียบ พร้อมผลักดันสู่การพัฒนาเชิงพาณิชย์ การกำกับและส่งเสริมกระบวนการผลิต และผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานสากล รองรับเศรษฐกิจสีเขียวและเป็นมิตรต่อสังคม ชุมชน และสิ่งแวดล้อม พัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมแนวคิด Eco Town/Eco Industrial Estate รวมถึงแนวคิดนิคมอุตสาหกรรม เพื่อมุ่งสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน Smart Park ส่งเสริมให้ผู้บริโภคนิยมสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม 	<ol style="list-style-type: none"> นำเทคโนโลยีดิจิทัลมายกระดับและพัฒนาการให้บริการของกระทรวงฯ ให้สามารถให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว รวบรวมและปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎระเบียบ ต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุน สอดคล้องกับ รูปแบบการประกอบธุรกิจในปัจจุบัน รวมถึง ป้องกัน ฟันฟู เยียวยา จากการประกอบการ อุตสาหกรรม/การแก้ปัญหาการทิ้งมลพิษ ปรับปรุงโครงสร้างอำนาจและอัตรากำลังของ กระทรวงฯ ให้มีความสมดุล เหมาะสมกับภาระ ของงาน กำหนดขอบเขตและวิธีดำเนินงาน เพื่อรองรับภารกิจเป้าหมาย ผลักดันให้สถาบันเครือข่ายให้สามารถปรับตัวใน การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมตาม นโยบายภาครัฐ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรม เศรษฐกิจ อาทิ ยานยนต์แห่งอนาคต อุตสาหกรรม recycle อิเล็กทรอนิกส์ครบวงจร อุตสาหกรรมก่อสร้างแบบโมดูล เกษตรครบ วงจร และ Soft power เป็นต้น ผลักดันให้เกิดการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและตอบสนอง ความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ พัฒนาและเพิ่มพูนทักษะแก่บุคลากร ทั้งทักษะ ในการใช้เทคโนโลยี การใช้เครื่องมือวิเคราะห์ ข้อมูล (Analytic Tool) ภาษาต่างประเทศ รวมถึงการสร้างกลไกการเรียนรู้ เช่น e-learning สนับสนุนการถ่ายทอดองค์ความรู้ทั้งจากภายใน กระทรวงจากวิทยากรและที่ปรึกษา ปรับปรุงหลักสูตรการพัฒนาผู้ประกอบการ โดย สอดแทรกเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอย่าง ยั่งยืนและเศรษฐกิจพอเพียง

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการเชิงปรับปรุง (W-O)
<ol style="list-style-type: none"> 10. ผลักดันการนำภาคอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่ ส่งเสริมเทคโนโลยีการแยกและจัดการกับภาคอุตสาหกรรม 11. เร่งรัดการนำภาคอุตสาหกรรมเข้าสู่ระบบ 12. ส่งเสริมการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจของ ASEAN (plus) และยกระดับเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานการผลิตที่มีมูลค่าสูงขึ้น 13. ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่เป็น SMEs วิสาหกิจชุมชน OTOP เพื่อกระจายรายได้และสร้างความเป็นธรรมให้สังคมมากขึ้น 14. ส่งเสริมและพัฒนาการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการเฝ้าระวัง กำกับดูแล การประกอบกิจการของภาคอุตสาหกรรมและสนับสนุนการดำเนินงานของกระทรวง 15. พัฒนาการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเพื่อรองรับอุตสาหกรรมใหม่ๆ เช่น ยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน เครื่องมือและบริการทางการแพทย์ เครื่องจักรกลการเกษตร (เกษตรอัจฉริยะ) สินค้าผู้สูงอายุ 16. พัฒนาระบบการตรวจสอบและรับรองให้สอดคล้องกับแนวทางสากลและเป็นไปตามความต้องการของผู้ประกอบการ 17. กำกับดูแลและพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถผลิตสินค้าได้ตามมาตรฐานและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 18. ส่งเสริมการผลิตและการพัฒนาวัตถุดิบต้นน้ำให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอต่อความต้องการ และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาของภาคอุตสาหกรรม 	<ol style="list-style-type: none"> 8. บูรณาการระบบข้อมูลและองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอก พร้อมจัดทำฐานข้อมูลกลาง และระบบการสืบค้นที่สะดวก Database & Search Engine 9. วางแผนกำลังคนเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเป้าหมายการให้บริการและความสามารถของบุคลากรของกระทรวง (เพื่อเตรียมรับวิกฤตการขาดแคลนบุคลากรคุณภาพและยุคเปลี่ยนผ่าน)
<ol style="list-style-type: none"> 1. ส่งเสริมการปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการของผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรม ผลักดันการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดต้นทุน 2. ส่งเสริมการใช้ระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ (Automation & Robotic) ที่ทำงานร่วมกับคน 	<ol style="list-style-type: none"> 1. เตรียมความพร้อมของบุคลากรสู่สังคมดิจิทัล เพิ่มทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน 2. เตรียมความพร้อมของบุคลากรในกระทรวงเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมทั้ง

มาตรการเชิงรุก (S-O)	มาตรการเชิงปรับปรุง (W-O)
<p>โดยพิจารณาให้เหมาะสม (Appropriate Technology) กับศักยภาพของพื้นที่และอุตสาหกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและการใช้พลังงานทดแทนในภาคอุตสาหกรรม 4. การพัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) เพื่อสนับสนุนการนำของเสียและกากอุตสาหกรรมกลับมาใช้ใหม่และเป็นแหล่งวัตถุดิบหมุนเวียนให้แก่ภาคอุตสาหกรรม 5. ยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการในการพัฒนาเพิ่มมูลค่าสินค้าให้สามารถแข่งขันได้และทันกับเศรษฐกิจยุคใหม่ เช่น พัฒนาสินค้าเฉพาะกลุ่ม (Niche Market) สินค้าเชิงวัฒนธรรมและ Soft power หรือการวิจัยและพัฒนาสินค้าและการแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่เพิ่มมูลค่าก้าวทันโลก เป็นต้น 6. เชื่อมโยงนักวิจัย สถาบันวิจัยต่าง ๆ กับผู้ประกอบการเพื่อผลักดันให้ผู้ประกอบการนำงานวิจัยไปใช้ส่งเสริมการพัฒนางานวิจัยสู่การผลิตเชิงพาณิชย์ 7. ร่วมกับสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการในการวางแผนการพัฒนาบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนการอบรมเพิ่มทักษะแก่แรงงานในปัจจุบันให้สามารถรองรับอุตสาหกรรมในอนาคตได้ 8. สร้างความเข้าใจให้ผู้ประกอบการตระหนักถึงการปรับตัว รวมทั้งการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน รองรับการเปลี่ยนแปลงแบบพลวัต เช่น ภัยพิบัติ วิกฤติโรคระบาด กระแสสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี 9. การวิเคราะห์สถานการณ์ในอนาคต (Foresight) และเตรียมแผนรับมือ เช่น แผนการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศโลก แผนการรับมือสำหรับวิกฤตที่เกี่ยวข้องต่อไป 	<p>การเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรมประเทศในประชาคมอาเซียน</p> <ol style="list-style-type: none"> 3. ส่งเสริมบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการข้อมูล Data Management ในการใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analytic Tool) 4. เพิ่มการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์การดำเนินงานของกระทรวงในด้านต่าง ๆ ทั้งการกำกับดูแลและส่งเสริมอุตสาหกรรม 5. ปรับปรุงการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงานต่าง ๆ 6. เสริมสร้างความรู้/เข้าใจเรื่องความสำคัญของมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมถึงมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม GI Mark ฉลากเขียว และสินค้าปลอดภัย ให้กับผู้ประกอบการและผู้บริโภค รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้บริโภคตระหนักและให้ความสำคัญในการเลือกซื้อสินค้าที่ได้มาตรฐานต่าง ๆ

ภาคผนวก ข.

รายละเอียดตัวชี้วัด

(KPI Template)

รายละเอียดตัวชี้วัดตามแผนปฏิบัติราชการรายปี พ.ศ. 2568 ของกระทรวงอุตสาหกรรม

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภาคอุตสาหกรรมและภาคเหมืองแร่	4,194.74 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 - 64) * เฉพาะ GDP ภาคอุตสาหกรรม	
คำอธิบาย :	<p>1) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product) หมายถึง มูลค่ารวมของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ภายในอาณาเขตของประเทศในช่วงระยะเวลาหนึ่ง</p> <p>2) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน (Nominal Gross Domestic Product : NGDP) หมายถึง มูลค่ารวมของสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ภายในอาณาเขตของประเทศในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ณ ราคาปัจจุบัน</p> <p>3) NGDP ภาคการผลิต (Manufacturing) หมายถึง มูลค่ารวมของสินค้าขั้นสุดท้ายทั้งหมดที่ผลิตได้ภายในอาณาเขตของประเทศในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ณ ราคาปัจจุบัน NGDP ภาคเหมืองแร่ (Mining and Quarrying) หมายถึง มูลค่ารวมของผลผลิตภาคเหมืองแร่ที่ผลิตได้ภายในอาณาเขตของประเทศในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ณ ราคาปัจจุบัน”</p>		
สูตรการคำนวณ :	นำข้อมูล NGDP จากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาคำนวณ ผลรวมของ NGDP ภาคการผลิต และ NGDP ภาคเหมืองแร่ โดยเป็นผลรวม (ของ Q3 (ปีก่อนหน้า) + Q4 (ปีก่อนหน้า) + Q1 (ปีปัจจุบัน) + Q2 (ปีปัจจุบัน))		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมและประมวลผลข้อมูลจากสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม / ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.2 ร้อยละของผลิตภาพการผลิตภาคอุตสาหกรรม (TFP) ที่เพิ่มขึ้น	- 0.10 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 61 - 63)	
คำอธิบาย :	<p>1) ผลิตภาพการผลิตภาคอุตสาหกรรม (TFP) หมายถึง ประสิทธิภาพการผลิตที่เพิ่มขึ้นจากปัจจัยเชิงคุณภาพของการผลิตโดยรวม เช่น การพัฒนาเทคโนโลยี หรือนวัตกรรมในการผลิต การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ และการพัฒนาคุณภาพของแรงงาน</p> <p>2) สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.) ได้สำรวจข้อมูลและจัดทำตัวชี้วัดผลิตภาพรวม (TFP) เป็นประจำทุกปี โดยจัดทำ TFP ในรูปแบบบัญชีการเจริญเติบโต (Growth Accounting) ซึ่งแสดงองค์ประกอบของการผลิตที่เพิ่มขึ้นว่าผลผลิตที่เพิ่มขึ้นนั้นเป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการเพิ่มทุนเท่าไร เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นจากการเพิ่มแรงงานเท่าไร และเป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นจากปัจจัยเชิงคุณภาพ (TFP) เท่าไร ทั้งหมดแสดงในรูปของร้อยละ โดยผลิตภาพการผลิตภาคอุตสาหกรรม (TFP) เพิ่มขึ้น จากการเพิ่มคุณภาพทุน/คุณภาพแรงงาน และปัจจัยคุณภาพอื่น ๆ (เช่น การบริหารจัดการ) เพื่อยกระดับผลิตภาพ</p>		
สูตรการคำนวณ :	$TFPG = \frac{\Delta Y}{Y} - \beta \frac{\Delta L}{L} - \alpha \frac{\Delta K}{K}$ <p>โดยที่ Y = มูลค่าเพิ่ม L = ปัจจัยแรงงาน K = ปัจจัยทุน</p> <p>α = สัดส่วนผลตอบแทนค่าจ้างแรงงานต่อผลรวมของค่าจ้างแรงงานและค่าเสื่อมราคาของเครื่องจักร</p> <p>β = สัดส่วนค่าเสื่อมราคาของเครื่องจักรงานต่อผลรวมของค่าจ้างแรงงานและค่าเสื่อมราคาของเครื่องจักร</p>		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	สำรวจกลุ่มตัวอย่างนิติบุคคลที่เป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมจำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ราย (ข้อมูลย้อนหลังประมาณ 2 ปี เนื่องจากจัดเก็บข้อมูลตามปีปฏิทิน และเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการเพียง จำนวน 2,500 ราย)		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม / ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการและวิสาหกิจชุมชนที่ ได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพสามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ ไม่น้อยกว่า	8,097 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 63 – 64)	
คำอธิบาย :	<p>มูลค่าทางเศรษฐกิจทางตรง : มูลค่าที่เกิดขึ้นหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/กิจกรรม ดังนี้</p> <p>1. มูลค่าการลงทุนการจัดตั้งหรือขยายธุรกิจ 2. มูลค่าต้นทุนที่ลดลง 3. มูลค่ารายได้/ยอดขายที่เพิ่มขึ้น 4. มูลค่าทางธุรกิจที่เพิ่มขึ้น (มูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ มูลค่าการจ้างงาน มูลค่าการลงทุนในเครื่องจักร ฯลฯ)</p> <p>เงื่อนไข : 1. ระบบเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะปกติ 2. วัดผลรวมของมูลค่าที่เกิดขึ้นหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/กิจกรรม ผ่านไปอย่างน้อย 3 - 6 เดือน เนื่องจากผู้รับบริการต้องใช้ระยะเวลาในการนำความรู้ที่ได้รับจากกิจกรรมไปใช้ในการดำเนินธุรกิจ 3. งบประมาณที่ได้รับจัดสรรเพียงพอต่อการดำเนินการตามเป้าหมายที่กำหนด</p> <p>มูลค่าทางเศรษฐกิจทางอ้อม : มูลค่าและผลกระทบทางเศรษฐกิจที่คาดว่าจะเกิดขึ้นต่อสังคมและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น</p>		
สูตรการคำนวณ :	มูลค่าทางเศรษฐกิจ = ผลรวมของมูลค่าที่เกิดขึ้นทั้งทางตรงและทางอ้อมหลังจากการเข้ารับบริการส่งเสริมและพัฒนาภายใต้โครงการ/กิจกรรม		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ใช้ข้อมูลจากการสำรวจโดยแบบสอบถามและข้อมูลจากระบบฐานข้อมูลผู้รับบริการของหน่วยงานที่รับผิดชอบ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม / ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.4 ร้อยละของจำนวนสถานประกอบการ ที่ได้รับการส่งเสริมและพัฒนา ด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบอัตโนมัติและนวัตกรรม มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ตามเกณฑ์ที่กำหนด	-	
คำอธิบาย :	<p>นิยาม: วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน และสถานประกอบการในภาคการผลิตที่ได้รับการพัฒนามีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น มี Productivity (ผลิตภาพ) เพิ่มขึ้น เช่น 1. ลดของเสียในกระบวนการ 2. ต้นทุนลดลง 3. มูลค่ายอดขายเพิ่มขึ้น 4. รายได้เพิ่มขึ้น 5. มูลค่าทางธุรกิจเพิ่มขึ้น (มูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ มูลค่าการจ้างงาน มูลค่าการลงทุนในเครื่องจักร ฯลฯ) เป็นต้น</p> <ul style="list-style-type: none"> ขอบเขตการประเมิน: วัดผลสำเร็จจากร้อยละของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน ที่ได้รับการพัฒนามี ประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10 แหล่งที่มาของข้อมูล: เก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการเป้าหมาย 		
สูตรการคำนวณ :	<p>1. สูตรการคำนวณ:ประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นเฉลี่ย (ต่อกิจการ) = (ร้อยละของการลดของเสีย+ร้อยละของการลดต้นทุน+ร้อยละของมูลค่ายอดขายเพิ่มขึ้น+ร้อยละ ของรายได้เพิ่มขึ้น+ร้อยละของมูลค่าทางธุรกิจเพิ่มขึ้น+ร้อยละของการลดต้นทุนด้านพลังงาน+ร้อยละการเพิ่มขึ้นของปริมาณสารสกัด (ร้อยละการเพิ่มขึ้นของ มูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ)) / จำนวนกระบวนการที่ได้รับการเพิ่มประสิทธิภาพ</p> <p>2. สูตรการคำนวณ : ร้อยละของจำนวนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชนที่ได้รับการพัฒนาด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบอัตโนมัติและนวัตกรรมมี ประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น = จำนวนวิสาหกิจที่ผ่านเกณฑ์ / จำนวนวิสาหกิจที่เข้าร่วมโครงการด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ระบบอัตโนมัติและนวัตกรรมทั้งหมด x100</p> <p>3. ร้อยละการเพิ่มขึ้นของปริมาณสารสกัด (ร้อยละการเพิ่มขึ้นของมูลค่าทางเศรษฐกิจ) = ปริมาณสารสกัดต่อหนึ่งหน่วยวัตถุดิบหลังใช้เทคโนโลยี plasma - ปริมาณสารสกัดต่อหนึ่งหน่วยวัตถุดิบก่อนใช้เทคโนโลยี plasma / ปริมาณสารสกัดต่อหนึ่งหน่วยวัตถุดิบก่อนใช้เทคโนโลยี plasma x 100</p>		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ใช้ข้อมูลจากการสำรวจโดยแบบสอบถามและข้อมูลจากระบบฐานข้อมูลผู้รับบริการของหน่วยงานที่รับผิดชอบ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม / กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม / สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.5 ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (ล้านตัน CO ₂ เทียบเท่า)	-	
คำอธิบาย :	<ul style="list-style-type: none"> เป็นการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ปี พ.ศ. 2564 - 2573 สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ตามพันธกรณีความตกลงปารีส ที่ร้อยละ 20 - 25 จากกรณีปกติ ภายในปี พ.ศ. 2573 เป้าหมายการดำเนินการ : กำหนดเป้าหมายในการลดก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งสิ้น 2.25 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (Mt- CO₂ eq) ณ ปี พ.ศ. 2573 ประกอบด้วย 3 มาตรการหลัก ได้แก่ มาตรการทดแทนปูนเม็ด มาตรการทดแทน/ปรับเปลี่ยนสารทำความเย็น และมาตรการการจัดการน้ำเสียอุตสาหกรรมโดยการเพิ่มการผลิตก๊าซชีวภาพจากน้ำเสียอุตสาหกรรมด้วยการนำก๊าซมีเทนกลับมาใช้ประโยชน์ 		
สูตรการคำนวณ :	คำนวณเป็นปริมาณล้านตัน CO ₂ เทียบเท่าจากฐานข้อมูลหรือการส่งเสริมและพัฒนาสถานประกอบการด้านการใช้พลังงานทดแทนหรือลดการใช้พลังงาน ด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม การเป็นอุตสาหกรรมสีเขียว (GI) และอื่น ๆ		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	<p>ข้อมูลการประเมินผลการลดก๊าซเรือนกระจกรายปี ตามแผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ปี พ.ศ. 2564 - 2573 สาขากระบวนการอุตสาหกรรมและการใช้ผลิตภัณฑ์ รวมถึงน้ำเสียอุตสาหกรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> การเก็บข้อมูล : กองบริหารจัดการวัตถุอันตราย กรมโรงงานอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย แหล่งที่มาของข้อมูล : กรมโรงงานอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย 		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กรมโรงงานอุตสาหกรรม / ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.6 ร้อยละจำนวนสถานประกอบการที่เข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมสีเขียว	-	
คำอธิบาย :	<ul style="list-style-type: none"> อุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) เป็นการจัดการโรงงานหรืออุตสาหกรรมที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การหมุนเวียนของเสียกลับมาใช้ใหม่ (Waste Recovery) ในกระบวนการผลิต การป้องกันปัญหามลพิษ โดยใช้เทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) รวมทั้งการผลิตสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Eco Product) มีการแลกเปลี่ยนของเสียที่จะเป็นวัตถุดิบ Recycle ได้แก่ การลดของเสีย การใช้ซ้ำ และการนำวัสดุเหลือใช้/ของเสียกลับมาใช้ประโยชน์ รวมถึงสถานประกอบการที่ได้รับรางวัล Green Mine และ CSR-DPIM ซึ่งจะได้รับการส่งเสริมให้เข้าสู่ GI ระดับ 3 การประเมินอุตสาหกรรมสีเขียว แบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 ความมุ่งมั่นสีเขียว (Green Commitment), ระดับที่ 2 ปฏิบัติการสีเขียว (Green Activity), ระดับที่ 3 ระบบสีเขียว (Green System), ระดับที่ 4 วัฒนธรรมสีเขียว (Green Culture), ระดับที่ 5 เครือข่ายสีเขียว (Green Network) เป้าหมายการดำเนินการ : สถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียวร้อยละ 100 ภายในปีงบประมาณ 2568 		
สูตรการคำนวณ :	1. (จำนวนสถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียว /จำนวนโรงงานในฐานะข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม) x 100 (จำนวนสถานประกอบการได้รับรองอุตสาหกรรมสีเขียว ระดับ 3 /จำนวนโรงงานในฐานะข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม) x 100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลจากโครงการอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) และโครงการที่มีการดำเนินการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้กับผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมของกระทรวงอุตสาหกรรม <ul style="list-style-type: none"> การเก็บข้อมูล: กองส่งเสริมเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม แหล่งที่มาของข้อมูล: กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด 76 จังหวัด 		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กรมโรงงานอุตสาหกรรม / สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	กรมโรงงานอุตสาหกรรม		

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.7 ร้อยละของปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายได้รับการจัดการ แล้วนำกลับมาใช้ประโยชน์	-	
คำอธิบาย :	☐ กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตราย หมายถึง สิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีองค์ประกอบหรือปนเปื้อนสารอันตราย หรือมีคุณสมบัติที่เป็นอันตรายตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ☐ กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายได้รับการจัดการ หมายถึง กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการบำบัด ทำลายฤทธิ์ ทั้งการจัดการจำหน่ายแจก แลกเปลี่ยน หรือนำกลับไปใช้ประโยชน์ใหม่ในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงการกักเก็บไว้เพื่อทำการดังกล่าว ☐ กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่นำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง กากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการจัดการและนำไปใช้ประโยชน์ซึ่งจัดเก็บข้อมูลจากการใช้รหัสวีซีกำจัด 033 039 041 042 043 044 049 051 052 053 และ 059 ☐ เทคโนโลยีรีไซเคิลของเสียหรือกากอุตสาหกรรมที่ได้พัฒนาขึ้น หมายถึง เทคโนโลยีรีไซเคิลของเสียหรือกากอุตสาหกรรมเป้าหมาย ซึ่งผ่านการศึกษา วิจัย เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีรีไซเคิลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมของของเสียหรือกากอุตสาหกรรมเป้าหมายในระดับห้องปฏิบัติการ (Lab scale) หรือในระดับโรงงานต้นแบบ (Pilot scale) และผ่านการประเมินความเป็นไปได้เบื้องต้น (Pre-feasibility study) ในการพัฒนาเทคโนโลยีดังกล่าวในเชิงพาณิชย์นำไปใช้ประโยชน์ในการประกอบการ/ลงทุน/ดำเนินธุรกิจเชิงพาณิชย์ได้ หมายถึง นำไปประยุกต์ใช้ในการประกอบการ/ลงทุน/ดำเนินธุรกิจเชิงพาณิชย์ หรือนำไปประยุกต์ใช้ในงานวิจัยหรืองานด้านอื่น ๆ ได้		
สูตรการคำนวณ :	ร้อยละของปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการจัดการและนำกลับมาใช้ประโยชน์ = (ปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการจัดการและนำกลับมาใช้ประโยชน์/ปริมาณกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียอันตรายที่ได้รับการจัดการ) x 100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลจากระบบการจัดการวัสดุไม่ใช้แล้วทางอิเล็กทรอนิกส์ กรมโรงงานอุตสาหกรรม ข้อมูลจากกองนวัตกรรมวัสดุและอุตสาหกรรมต่อเนื่อง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ การเก็บข้อมูล :ระบบการอนุญาตนำสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกโรงงานของกรมโรงงานอุตสาหกรรม		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.8 มูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรม BCG ไม่น้อยกว่า	-	
คำอธิบาย :	มูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรม 105 , 106 พิจารณาจากจำนวนเงินทุนของผู้ประกอบการที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (รง.4) และขยายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2562 และพระราชบัญญัติโรงงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2562 (กรมโรงงานอุตสาหกรรม) มูลค่าการลงทุนของโรงงานในอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ (สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย)		
สูตรการคำนวณ :	ผลรวมของมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรม 105 (โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการคัดแยกหรือฝังบกลบสิ่งปฏิกูล หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีลักษณะและคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535) และ 106 (โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่ใช้แล้วหรือของเสียจากโรงงานมาผลิตเป็นวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม) และมูลค่าการลงทุนของโรงงานในอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรมและการสำรวจข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	กรมโรงงานอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
การยกระดับขีดความสามารถ ธุรกิจอุตสาหกรรมตาม แนวทางอุตสาหกรรมวิถี ใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.9 จำนวนนิคมอุตสาหกรรมที่ได้รับการรับรองการเป็นเมืองอุตสาหกรรม เชิงนิเวศ	-	
คำอธิบาย :	เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ หมายถึง นิคมอุตสาหกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสามารถอยู่ร่วมกับชุมชนอย่างผาสุก บนหลักธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมโดยนิคมอุตสาหกรรมจะต้องนำข้อกำหนดคุณลักษณะมาตรฐานและเกณฑ์ตัวชี้วัดการเป็นเมืองอุตสาหกรรม เชิงนิเวศใน 5 มิติ 22 ด้าน เป็นกรอบมาตรฐานในการเปรียบเทียบเพื่อกำหนดประเด็น /ทิศทางการพัฒนาในแผนแม่บทพัฒนาระดับ นิคมอุตสาหกรรมสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลนิคมอุตสาหกรรมได้รับการรับรองการเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ ตามที่การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยกำหนด		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.10 จำนวนพื้นที่ที่พัฒนาเข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ		
คำอธิบาย :	<p>1) การพัฒนาเข้าสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เป็นการดำเนินการตามกรอบยุทธศาสตร์ประเทศที่มุ่งสู่การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่มีความสมดุลอย่างยั่งยืน</p> <p>2) แนวคิดการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ (Eco Industrial Town) เน้นการพัฒนาเมืองให้มีความเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการอนุรักษ์และส่งเสริมความยั่งยืน ทางด้านสังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อน 5 มิติ คือ มิติด้านกายภาพ ได้แก่ การวางผังเมือง การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน มิติด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ การพัฒนาเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมควบคู่ไปกับเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่น มิติด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ ลดปัญหาสิ่งแวดล้อม มิติด้านสังคม ได้แก่ การพัฒนาคุณภาพชีวิต และการอยู่ร่วมกันของพนักงาน และชุมชน มิติด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ การบริหารด้วยหลักการมีส่วนร่วมและธรรมาภิบาล</p> <p>3) ข้อมูลพื้นฐาน ปีงบประมาณ พ.ศ.2557 – 2560 ดำเนินการศึกษาจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศในจังหวัดที่มีศักยภาพในการพัฒนาอุตสาหกรรมสูง 15 จังหวัด จัดทำโครงการยกระดับการพัฒนาสู่เมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ เพื่อให้โรงงานอุตสาหกรรมมีการจัดการทรัพยากร (ระดับที่ 1 การมีส่วนร่วม (Engagement) : ประเมินและเตรียมความพร้อมของพื้นที่เพื่อพัฒนา ระดับที่ 2 การยกระดับ (Enhancement) : ยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อม /ความปลอดภัยทั้งภาคอุตสาหกรรมและชุมชน ระดับที่ 3 ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร (Resource efficiency) : การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี / เครื่องมือในการจัดการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งกับโรงงานและชุมชน ระดับที่ 4 การพึ่งพาอาศัย (Symbiosis) : เชื่อมโยงของภาคส่วนต่าง ๆ ในสังคม เช่น การแลกเปลี่ยนของเสียระหว่างโรงงาน เป็นต้น ระดับที่ 5 เมืองน่าอยู่คู่อุตสาหกรรม (Happiness) : โรงงานและชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข</p>		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลพื้นที่ที่พัฒนาเข้าสู่การเป็นเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศตามเกณฑ์ที่กำหนด		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
1. การยกระดับขีด ความสามารถธุรกิจ อุตสาหกรรมตามแนวทาง อุตสาหกรรมวิถีใหม่ สู่ความยั่งยืน	1.11 จำนวนผู้ประกอบการหรือสถานประกอบการภาคอุตสาหกรรม ได้รับการ ส่งเสริม พัฒนา กำกับ ดูแลให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสังคมและ สิ่งแวดล้อม	52,378 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 - 64)	
คำอธิบาย :	สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริม พัฒนา กำกับ ดูแลให้มีความปลอดภัย เป็นมิตรต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม หมายถึง ส่งเสริมพัฒนาการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานกฎหมายว่าด้วยแร่กฎหมายว่าด้วยมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กฎหมายว่าด้วยการมาตรฐานแห่งชาติ กฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนเครื่องจักร และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง กำกับ ดูแล การประกอบกิจการอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยง ได้แก่ ประเภทโรงงานลำดับที่ 7(1)(2) 42(1)(2) 43(1)(2) 44 45(1)(2)(3) 48(4)(6) 49 50 (4) 89 91 (2) 92 และ 99 ตามบัญชีท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการ ดำเนินงาน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2552		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลจากระบบ i-Plan ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมและข้อมูลจาก กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	2.1 ร้อยละของมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า	-7.18 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 - 64)	
คำอธิบาย :	<p>มูลค่าการลงทุนของโรงงานในอุตสาหกรรมเป้าหมายพิจารณาจากจำนวนเงินลงทุนของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (รง. 4) และขยายโรงงานตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535</p> <p>อุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ อุตสาหกรรมเกษตรและเทคโนโลยีชีวภาพ อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร อุตสาหกรรมหุ่นยนต์ อุตสาหกรรมการบิน อุตสาหกรรมโลจิสติกส์ อุตสาหกรรมดิจิทัล และอุตสาหกรรมการแพทย์ครบวงจร</p> <p>บัญชีประเภทโรงงานอุตสาหกรรมที่จัดเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย จำแนกตามกฎกระทรวง (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนดให้เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย (ซึ่งสามารถตรวจสอบข้อมูลได้จากเว็บไซต์ กรอ. http://www.diw.go.th/hawk/data/factype.php)</p>		
สูตรการคำนวณ :	ผลต่างมูลค่าการลงทุนของโรงงานอุตสาหกรรมเป้าหมายเทียบกับปีก่อนหน้า x 100		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ข้อมูลจากระบบทะเบียนโรงงาน กรมโรงงานอุตสาหกรรม ข้อมูลจากฐานข้อมูลการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	2.2 จำนวนนโยบาย มาตรการ และมาตรฐานสินค้าและบริการ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันของประเทศ	-	
คำอธิบาย :	<p>1. จำนวนนโยบาย แผน มาตรการ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศที่กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นเจ้าของเรื่อง และผู้บริหารให้ความเห็นชอบ</p> <p>2. มาตรฐานและสินค้าและบริการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเป้าหมาย หมายถึง จำนวนมาตรฐานที่กำหนดขึ้นใหม่เพื่อรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) มาตรฐานการตรวจสอบรับรองแห่งชาติ (มตช.) มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเอส (มอก.เอส)</p>		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	ใช้ข้อมูลจำนวนมาตรฐานที่กำหนดใหม่ ได้แก่ มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.), มาตรฐานการตรวจสอบรับรองแห่งชาติ (มตช.) มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเอส (มอก.เอส) และข้อมูลนโยบาย แผน มาตรการ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	2.3 จำนวนห้องปฏิบัติการทดสอบ หน่วยตรวจสอบและรับรองและองค์กรกำหนดมาตรฐาน ได้รับการพัฒนา/ยกระดับ และเพิ่มขีดความสามารถในการทดสอบคุณภาพเพื่อรองรับมาตรฐาน 4.0	-	
คำอธิบาย :	จำนวนห้องปฏิบัติการทดสอบที่ได้รับการเพิ่มขีดความสามารถในการทดสอบคุณภาพเพื่อรองรับมาตรฐาน 4.0 พิจารณาจากจำนวนรายการครุภัณฑ์วิทยาศาสตร์ที่ได้มีการจัดหามาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถห้องปฏิบัติการทดสอบที่ศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ และห้องปฏิบัติการทดสอบของสถาบันเครือข่ายภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรม และจำนวนหน่วยตรวจสอบและรับรอง และองค์กรกำหนดมาตรฐาน ที่ได้รับการพัฒนา/ยกระดับเพื่อเพิ่มขีดความสามารถภาคอุตสาหกรรม พิจารณาจากจำนวนหน่วยตรวจ (IB) หน่วยรับรอง (CB) และห้องปฏิบัติการทดสอบ (LAB) ที่ได้รับการพัฒนา/ยกระดับเพิ่มขีดความสามารถในด้านการตรวจสอบรับรอง และองค์กรกำหนดมาตรฐาน (SDOs) ที่ได้รับการพัฒนา/ยกระดับเพิ่มขีดความสามารถในด้านการกำหนดมาตรฐานในแต่ละปี (และได้รับการจัดสรรงบประมาณ)		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บข้อมูลจากรายการครุภัณฑ์วิทยาศาสตร์ที่ได้มีการจัดหามาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถห้องปฏิบัติการทดสอบที่ศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ และห้องปฏิบัติการทดสอบของสถาบันเครือข่ายภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรม และจำนวนหน่วยตรวจ (IB) หน่วยรับรอง (CB) และห้องปฏิบัติการทดสอบ (LAB) ที่ได้รับการพัฒนา/ยกระดับเพิ่มขีดความสามารถในด้านการตรวจสอบรับรอง และองค์กรกำหนดมาตรฐาน (SDOs) ที่ได้รับการพัฒนา/ยกระดับเพิ่มขีดความสามารถในด้านการกำหนดมาตรฐานในแต่ละปี		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองตรวจราชการ)		

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
2. การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	2.4 จำนวน กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไขเพื่อลดปัญหา อุปสรรค หรือส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรม	-	
คำอธิบาย :	<p>กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ ที่มีการปรับปรุงแก้ไข ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ร่าง พรบ./ร่างกฎกระทรวงที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเห็นชอบและเสนอคณะรัฐมนตรี 2. ประกาศกระทรวง/กฎ/ระเบียบที่ลงนามโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมหรือปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม 3. ประกาศ/กฎ/ระเบียบของกรม/หน่วยงานที่ลงนามโดยอธิบดี/หัวหน้าหน่วยงาน 4. ประกาศที่ผู้มีอำนาจลงนาม <p>ทั้งนี้ การปรับปรุง แก้ไข ดังกล่าว เป็นไปตามหรือสอดคล้องกับพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562</p>		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	รวบรวมข้อมูล กฎหมาย กฎ หรือระเบียบ จากทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองกฎหมาย)		

แผนปฏิบัติการราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ	3.1 จำนวนชุดข้อมูลที่นำเข้าระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เพื่อการบูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภายในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม	-	
คำอธิบาย :	ระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake) เป็นระบบฐานข้อมูลกลางที่จัดทำขึ้นสำหรับการบูรณาการข้อมูลร่วมกันระหว่างหน่วยงานภายในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม เพื่อผลักดันการนำเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และการให้บริการประชาชน รวมถึง บูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จำนวนชุดข้อมูลที่นำเข้าไปยังระบบจัดเก็บข้อมูลกลาง (Data Lake)		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร)		
3. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ	3.2 จำนวนกระบวนการทำงานที่มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ (Digitalization)	-	
คำอธิบาย :	กระบวนการทำงานทั้งภายในหรือภายนอกที่มีการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินงาน ซึ่งสามารถพัฒนาและสร้างคุณค่าการให้บริการภาครัฐไปสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล		
สูตรการคำนวณ :	-		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร)		

แผนปฏิบัติราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ	3.3 จำนวนรางวัลด้านการเป็นต้นแบบที่ดีที่ได้รับจากภายนอก	-	
คำอธิบาย :	<ul style="list-style-type: none"> - รางวัล การรับรอง การประเมิน ด้านการเป็นต้นแบบที่ดีที่หน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมได้รับจากหน่วยงานภายนอก เช่น - รางวัลเลิศรัฐ จากสำนักงาน ก.พ.ร. - รางวัลองค์กรที่มีความเป็นเลิศในการบริหารจัดการด้านการเงินการคลัง จากกรมบัญชีกลาง - รางวัลองค์กรโปร่งใส จาก ป.ป.ช. - รางวัล Digital Government Awards จาก DGA - รางวัล องค์กรคุณธรรม จากคณะกรรมการส่งเสริมคุณธรรมแห่งชาติ โดย กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม - รางวัลองค์กรต้นแบบด้านสิทธิมนุษยชน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม - การรับรองมาตรฐานให้บริการของศูนย์ราชการสะดวก จากคณะกรรมการศูนย์ราชการสะดวก สำนักงานนายกรัฐมนตรี - ผลการประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ ระดับ AA - ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการโดดเด่น 		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บจากการได้รับการรับรอง การผ่านการประเมิน หรือการได้รับรางวัล ของหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร)		

แผนปฏิบัติการราชการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
3. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กร ดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชน อย่างมีประสิทธิภาพ	3.4 ร้อยละของหน่วยงานกระทรวงอุตสาหกรรมมีผลการประเมินคุณธรรมและความ โปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ (Integrity and Transparency Assessment: ITA) 85 คะแนนขึ้นไป	91.43 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 63 - 64)	
คำอธิบาย :	การประเมินคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานภาครัฐ เป็นเครื่องมือที่จะบ่งชี้ระดับคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานรับทราบถึงระดับคุณธรรมและความโปร่งใสในการดำเนินงาน และนำไปวางแผนปรับปรุงและพัฒนาขั้นตอนระบบการทำงานที่โปร่งใสและเป็นธรรม ส่งผลให้การทุจริตประพฤติมิชอบมีจำนวนลดลง และหมดสิ้นไป		
สูตรการคำนวณ :	-		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	จัดเก็บโดยวิธีสำรวจแบบสอบถามออนไลน์ และจัดเก็บหลักฐานเชิงประจักษ์ ดำเนินการโดย สำนักงาน ป.ป.ช.		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการทุจริต)		
4. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กร ดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชน อย่างมีประสิทธิภาพ	3.5 ร้อยละของความสำเร็จของการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรประจำปี งบประมาณ	97.57 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 62 - 64)	
คำอธิบาย :	แผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรม จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาความรู้ ทักษะ และสมรรถนะบุคลากรของกระทรวง ในแต่ละปีงบประมาณ ซึ่งได้กำหนดให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการของกระทรวงอุตสาหกรรม นโยบายของรัฐ ระเบียบและกฎหมายที่มีผลต่อการพัฒนาบุคลากร รวมถึงแผนการพัฒนาบุคลากรของแต่ละหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยกำหนดเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด กิจกรรมต่าง ๆ และมีการติดตามผลการดำเนินงานตามแผนประจำปีงบประมาณ		
สูตรการคำนวณ :	เปรียบเทียบผลการดำเนินงานเทียบกับแผนปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรกระทรวงอุตสาหกรรมประจำปีงบประมาณที่ตั้งไว้		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กองบริหารทรัพยากรบุคคล)		

แผนปฏิบัติการเรื่อง	ตัวชี้วัด	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline data)	หมายเหตุ
4. การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ	3.6 ร้อยละของความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการของกระทรวงอุตสาหกรรม	91.59 (ข้อมูลเฉลี่ยปี 63 - 64)	
คำอธิบาย :	<p>ผู้รับบริการ หมายถึง ประชาชนผู้มารับบริการ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการผู้ให้บริการ) หรือหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่มารับบริการจากส่วนราชการระดับกรมในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม จำนวน 7 ส่วนราชการ พิจารณาจากผลสำรวจความพึงพอใจของผู้รับบริการของแต่ละส่วนราชการ มีประเด็นการสำรวจประกอบด้วยประเด็นสำคัญ ๆ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความพึงพอใจด้านเจ้าหน้าที่/ผู้ปฏิบัติงาน 2. ความพึงพอใจด้านกระบวนการ/ขั้นตอนปฏิบัติงาน 3. ความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวก 4. ความพึงพอใจด้านคุณภาพการให้บริการ 5. ความพึงพอใจด้านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ 		
สูตรการคำนวณ :	$\text{ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการ} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจของผู้รับบริการของส่วนราชการระดับกรมในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม}}{5 \text{ (ระดับคะแนนเต็ม)}} \times 100$		
วิธีการจัดเก็บข้อมูล :	เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจผู้รับบริการของแต่ละส่วนราชการ		
หน่วยงานผู้รับผิดชอบ :	ทุกหน่วยงาน		
หน่วยงานที่จัดเก็บข้อมูล :	สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร)		

ภาคผนวก ค.

รายละเอียดโครงการตาม

แผนปฏิบัติการราชการรายปี พ.ศ. 2568

ของกระทรวงอุตสาหกรรม

โครงการที่บรรจุในแผนปฏิบัติการรายปี พ.ศ. 2568

ที่	แผนปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน	
		2568	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท แผนพัฒนา 13 (หมุดหมาย)		
	รวมทั้งสิ้น	2,113.1081				
1	แผนปฏิบัติการ เรื่อง การยกระดับขีดความสามารถธุรกิจอุตสาหกรรมตามแนวทางอุตสาหกรรมวิถีสู่ความยั่งยืน	1,835.8235				
1.1	แผนงาน การเพิ่มศักยภาพอุตสาหกรรมเป้าหมาย	398.4262				
1.1.1	โครงการยกระดับสถานประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการแข่งขัน	4.6951	2	4	10	กรอ.
1.1.2	โครงการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมชีวภาพ	15.3000	2	4	10	กสอ.
1.1.3	โครงการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการสร้างความเชื่อมโยงด้านการตลาดให้ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือแพทย์ของไทย	25.9871	2	4	4	กสอ.
1.1.4	โครงการส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์	30.9811	2	4	6	กสอ.
1.1.5	โครงการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่	6.9250	2	4	3	กสอ.
1.1.6	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตวัตถุดิบ เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ	21.7192	2	23	6	กพร.
1.1.7	โครงการจัดหาแหล่งแร่ศักยภาพเพื่อความมั่นคงทางวัตถุดิบของภาคอุตสาหกรรม	4.7800	2	9	3	กพร.
1.1.8	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและต่อยอดเทคโนโลยีต้นแบบการจัดการแบตเตอรี่ยานยนต์ไฟฟ้าใช้งานแล้วแบบครบวงจร เพื่อนำโลหะ/สารประกอบโลหะในแบตเตอรี่กลับมาใช้เป็นวัตถุดิบตั้งต้นสำหรับการผลิตแบตเตอรี่ใหม่	6.6530	5	18	10	กพร.
โครงการเมืองนวัตกรรมอาหาร (Food Innopolis) และการพัฒนานักธุรกิจอุตสาหกรรมอาหารพันธุ์ใหม่ (Food Warrior)					สคอ.	
1.1.9	- ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลไทย สู่ครัวฮาลาลโลก (Halal Kitchen of the World)	27.3235	2	4	1	สคอ.
1.1.10	โครงการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการสร้างความเชื่อมโยงด้านการตลาดให้ผลิตภัณฑ์และเครื่องมือแพทย์ของไทย - ค่าใช้จ่ายในการยกระดับสมรรถนะผู้ผลิตเครื่องมือแพทย์ผ่านการรับรองมาตรฐาน CE เพื่อสร้างความเชื่อมั่น	8.6365	2	4	4	สคอ.
1.1.11	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะตลอดห่วงโซ่มูลค่า	5.0668	2	4	6	สคอ.
โครงการพัฒนาอุตสาหกรรม ข้อมูลและระบบสารสนเทศเพื่อรองรับอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพมุ่งสู่อุตสาหกรรม 4.1					สคอ.	
1.1.12	- ค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการพัฒนาแลนด์บริดจ์ในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคใต้ (Southern Economic Corridor: SEC)	5.6423	2	9	5	สคอ.
1.1.13	โครงการพัฒนาฐานข้อมูล และการคาดการณ์เทคโนโลยีสำหรับอุตสาหกรรมอนาคต - ค่าใช้จ่ายในการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานภายใต้แผนงานบูรณาการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต	3.6975	2	4	1,3,4,6,10,12 และ 13	สคอ.
1.1.14	โครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ - ค่าใช้จ่ายในการปรับระบบการดำเนินงานป้ายข้อมูลยานยนต์ตามมาตรฐานสากล (Eco Sticker)	3.7000	2	4	3	สคอ.
1.1.15	โครงการส่งเสริมและบ่มเพาะนวัตกรรมในอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ - ค่าใช้จ่ายในการยกระดับเทคโนโลยีการผลิตภัณฑ์จากวัสดุทางชีวภาพ เพื่อรองรับอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ	3.1998	2	4		สคอ.
โครงการสร้างมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายสู่อุตสาหกรรมชีวภาพ					สอณ.	
1.1.16	- ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมการใช้ประโยชน์ใบและยอดอ้อย เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับเกษตรกรชาวไร่อ้อย ลดปริมาณการลักลอบเผาอ้อยและฝุ่นละอองขนาดเล็ก PM 2.5	59.2785	5	18	10	สอณ.
1.1.17	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาห้องปฏิบัติการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมชีวภาพตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. 17025 (ISO/IEC 17025)	1.7355	2	3	1	สอณ.
1.1.18	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2015	2.2236	2	3	1	สอณ.
โครงการพัฒนาเพื่อเพิ่มผลิตภาพอ้อย					สอณ.	
1.1.19	- ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มผลิตภาพการผลิตอ้อย (Productivity)	9.9128	2	3	1	สอณ.
1.1.20	- ค่าใช้จ่ายในการอนุรักษ์พันธุกรรมพืชและพัฒนาพันธุ์พืช : อ้อย	3.5000	2	3	1	สอณ.
1.1.21	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรในระบบอุตสาหกรรมอ้อยน้ำตาลทราย อุตสาหกรรมต่อเนื่องและอุตสาหกรรมชีวภาพเพื่อสร้างความสามารถทางการแข่งขันและความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน	1.1510	2	3	1	สอณ.
1.1.22	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาพันธุ์อ้อยสายพันธุ์ใหม่ของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	3.8662	2	3	1	สอณ.
1.1.23	- ค่าใช้จ่ายในการยกระดับอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายสู่มาตรฐานทางธุรกิจของโลก	7.1314	2	3	1	สอณ.
1.1.24	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจอ้อย (Sugarcane Economic Corridor, SEC)	7.0013	2	3	1	สอณ.

ที่	แผนปฏิบัติการราชการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	ความสอดคล้อง				หน่วยงาน
		2568	ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมุดหมาย)	
1.1.25	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและคัดเลือกพันธุ์อ้อยต้านทานต่อหนอนกออ้อย ระยะ 1	1.9040	2	3	1	สอน.
1.1.26	- ค่าใช้จ่ายในการประชาสัมพันธ์ขับเคลื่อนอุตสาหกรรมอ้อย น้ำตาลทราย อุตสาหกรรมต่อเนื่อง และ อุตสาหกรรมชีวภาพ เดิบได้อย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม	1.6163	2	3	1	สอน.
โครงการพัฒนาประสิทธิภาพน้ำตาลทราย						สอน.
1.1.27	- ค่าใช้จ่ายการบริหารจัดการและควบคุมคุณภาพของน้ำตาลทรายตามมาตรฐานสากล ISO/IEC 17025	2.3268	2	3	1	สอน.
1.1.28	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาห้องปฏิบัติการวิเคราะห์และทดสอบน้ำตาลทรายตามมาตรฐานสากล ISO/IEC 17043	2.2986	2	3	1	สอน.
1.1.29	- ค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์คุณภาพน้ำตาลทรายและกากน้ำตาลโดยใช้เทคนิคเนียร์อินฟราเรดสเปกโตรสโกปี (NIRs)	0.9120	2	3	1	สอน.
1.1.30	- ค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์ปริมาณเดกซ์แทรน (Dextran) ในกระบวนการผลิตน้ำตาลทราย	1.4400	2	3	1	สอน.
1.1.31	- ค่าใช้จ่ายในการเตรียมความพร้อมห้องปฏิบัติการในการหาปริมาณโลหะหนักที่ปนเปื้อนในน้ำตาลทราย	0.8000	2	3	1	สอน.
1.1.32	- ค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์หาปริมาณสารประกอบฟีนอลิก (phenolic compounds) เทียบกับปริมาณ น้ำตาลน้ำตาลรีดิวซิง (Reducing sugar) ที่พบในอ้อย	0.7521	2	3	1	สอน.
1.1.33	- ค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์การสูญเสียน้ำตาล ประสิทธิภาพการผลิตน้ำตาล และผลกระทบต่ออ้อยสดและ อ้อยไฟไหม้ในกระบวนการผลิตน้ำตาลทราย	2.7220	2	3	1	สอน.
1.1.34	- ค่าใช้จ่ายในการวิเคราะห์การเสื่อมสภาพ และยืดอายุการเก็บรักษาน้ำตาลทรายดิบ (Shelf life) เพื่อการส่งออก	1.6300	2	3	1	สอน.
1.1.35	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาสารชีวภัณฑ์ยับยั้งจุลินทรีย์ที่ผลิตสารเมือกในอ้อยหลังการเก็บเกี่ยวเพื่อลดการ สูญเสียน้ำตาลในอ้อยและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตน้ำตาล	3.8146	2	3	1	สอน.
โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายสู่ความยั่งยืนด้วยนวัตกรรมเกษตรอัจฉริยะ						สอน.
1.1.36	- ค่าใช้จ่ายในการจัดทำต้นแบบเครื่องจักรกลการเกษตรเพื่อพัฒนากระบวนการผลิตอ้อยและลดต้นทุนการผลิต	9.4197	2	3	1	สอน.
1.1.37	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาเครื่องเก็บวัสดุเหลือใช้จากการเก็บเกี่ยวผลผลิตอ้อยและพืชเศรษฐกิจอื่น สำหรับ เกษตรกรรายเล็ก (Bio-tech Chipper)	5.0658	2	3	1	สอน.
1.1.38	- ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมพันธุ์อ้อยของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทรายสู่เกษตรกรชาวไร่อ้อย	9.4088	2	3	1	สอน.
1.1.39	- ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการไร่อ้อยแปลงใหญ่ต้นแบบเพื่อรองรับการใช้เครื่องจักรกลการเกษตร	8.5472	2	3	1	สอน.
1.1.40	- ค่าใช้จ่ายในการสร้างผู้ประกอบการและนักธุรกิจไร่อ้อย เพื่อให้มีรายได้เพิ่มจากพันธุ์อ้อย และการรับจ้าง ผลิตอ้อยแบบครบวงจร	4.0550	2	3	1	สอน.
โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายให้มีการเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม						สอน.
1.1.41	- ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมการผลิตและใช้ประโยชน์พลังงานหมุนเวียนจากอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย ตามโมเดลเศรษฐกิจ BCG	4.7779	5	18	10	สอน.
1.1.42	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาแนวทางการรับรองผลสิ่งแวดล้อมในระบบอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายเพื่อ ลดปัญหาอ้อยไฟไหม้และฝุ่น PM 2.5	6.4094	5	18	10	สอน.
1.1.43	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบการซื้อและขายคาร์บอนเครดิตในอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายของไทย	7.1246	5	18	10	สอน.
1.1.44	- ค่าใช้จ่ายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบเผาอ้อยเพื่อลดฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM 2.5) เชิงพื้นที่	1.5813	5	18	10	สอน.
1.1.45	- ค่าใช้จ่ายในการลดปัญหาฝุ่นมลพิษ PM 2.5 โดยลดการเผาอ้อยด้วยเครื่องสางใบอ้อย	3.0923	5	18	10	สอน.
1.1.46	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายที่เป็นมิตรกับสภาพภูมิอากาศโลก ระยะ 2	6.4907	5	18	10	สอน.
โครงการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมชีวภาพ						สอน.
1.1.47	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมชีวภาพจากอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทรายและพืชเศรษฐกิจ อื่นสู่การผลิตเชิงพาณิชย์	12.1191	2	4	10	สอน.
1.1.48	- ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มมูลค่าจากน้ำอ้อยเป็นกรดลิวินิกในเชิงพาณิชย์สำหรับอุตสาหกรรมไบโอเคมีคอล	4.4656	2	4	10	สอน.
โครงการยกระดับมาตรฐานและการทดสอบคุณภาพเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมอาหารแห่งอนาคต						สอน.
1.1.49	โครงการยกระดับมาตรฐานและการทดสอบคุณภาพเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมอาหารแห่งอนาคต - ค่าใช้จ่ายพัฒนามาตรฐานผลิตภัณฑ์น้ำตาลเพื่อสุขภาพที่มีค่าดัชนีน้ำตาลต่ำ (LOW GI)	4.9681	2	4	10	สอน.

ที่	แผนปฏิบัติการราชการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	2568	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมุดหมาย)	
1.1.50	โครงการพัฒนาอุตสาหกรรมศึกษาเชื่อมโยงเขตเศรษฐกิจพิเศษและระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ - ค่าใช้จ่ายในการยกระดับอุตสาหกรรมในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ	10.8404	2	9	3	สพอ.
1.1.51	โครงการส่งเสริมและยกระดับสินค้าเกษตรชีวภาพ - ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมและยกระดับสินค้าเกษตรชีวภาพ	9.7367	2	3	1	สพอ.
1.2	แผนงาน การประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ดิจิทัลและระบบอัตโนมัติ นวัตกรรม งานวิจัยในภาคอุตสาหกรรม	43.5994				
1.2.1	โครงการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจไทยด้วยดิจิทัล	36.9894	2	8	7	กสอ.
1.2.2	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเพื่อเปลี่ยนผ่านสู่อุตสาหกรรม 4.0	6.6100	2	4	6	กพร.
1.3	แผนงาน การพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชน	1,143.9946				
1.3.1	โครงการเพิ่มประสิทธิภาพ/ผลิตภาพ (โครงการเร่งรัดการจดทะเบียนเครื่องจักรของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม)	4.9610	2	8	7	กรอ.
1.3.2	โครงการยกระดับธุรกิจอุตสาหกรรมและวิสาหกิจชุมชน	76.9937	2	8	7	กสอ.
1.3.3	โครงการเสริมสร้างความสามารถการค้าเงินธุรกิจให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมด้วยการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน	53.6568	2	7	5	กสอ.
1.3.4	โครงการส่งเสริมเกษตรอุตสาหกรรมครบวงจร	133.2000	2	3	1	กสอ.
1.3.5	โครงการปรับปรุงกิจให้รองรับการเปลี่ยนแปลง	21.4820	2	8	7	กสอ.
1.3.6	โครงการเร่งการจัดตั้งและขยายธุรกิจของผู้ประกอบการอัจฉริยะ	35.4358	2	8	7	กสอ.
1.3.7	โครงการเสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสู่การแข่งขันเศรษฐกิจวิถีใหม่	27.4767	2	8	7	กสอ.
1.3.8	โครงการส่งเสริมซอฟต์แวร์สาขาแพชชีน	114.5000	2	8	7	กสอ.
1.3.9	โครงการส่งเสริมซอฟต์แวร์สาขาอาหาร	517.2242	2	8	7	กสอ.
1.3.10	โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าชุมชน	50.0000	4	16	8	กสอ.
1.3.11	โครงการสนับสนุนการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์และพัฒนาปัจจัยเอื้อเพื่อสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน	17.8474	2	8	7	กสอ.
1.3.12	โครงการยกระดับธุรกิจเกษตรอุตสาหกรรมชุมชน - ค่าใช้จ่ายในการยกระดับผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตรอุตสาหกรรมสู่ธุรกิจตลาดสมัยใหม่ (OPOAI - C Next Steps)	19.2532				สพอ.
1.3.13	โครงการพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก - ค่าใช้จ่ายในการปั้นธุรกิจอุตสาหกรรมชุมชน	14.5126	2	3	1	สพอ.
โครงการยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค						สพอ.
1.3.14	- ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมในภูมิภาค	29.4999	2	3	1	สพอ.
1.3.15	- ค่าใช้จ่ายพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ด้วยการส่งเสริม Soft Power และการตลาดวิถีใหม่	18.5205	2	8	1	สพอ.
1.3.16	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอทางวัฒนธรรมเพื่อสร้างเศรษฐกิจชุมชนในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (Cultural Textile)	2.0000	2	8	1	สพอ.
1.3.17	โครงการเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการขนส่งในภูมิภาค - ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนด้วยการบริหารจัดการการขนส่งเพื่อการเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทานในภูมิภาคและการส่งออกสู่กลุ่มประเทศแม่โขงล้านช้าง	7.4308	2	8	1	สพอ.
1.4	แผนงาน การพัฒนาอุตสาหกรรมตามแนวทาง BCG Model	119.0780				
1.4.1	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับอุตสาหกรรมเข้าสู่อุตสาหกรรมสีเขียว	3.8840	5	18	10	กรอ.
1.4.2	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานและความปลอดภัย (Smart Safety) ในโรงงานอุตสาหกรรม	6.6123	5	18	10	กรอ.
1.4.3	โครงการยกระดับธุรกิจ SME ด้วยการประยุกต์ใช้โมเดลเศรษฐกิจ BCG	52.4000	5	18	10	กสอ.
1.4.4	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานเข้าสู่อุตสาหกรรมคาร์บอนต่ำ	2.5000	2	18	10	กพร.
1.4.5	ค่าใช้จ่ายในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียนภาคอุตสาหกรรมให้มีการใช้ทรัพยากรแร่และโลหะอย่างยั่งยืน	24.7012	5	18	10	กพร.
1.4.6	โครงการพัฒนาและต่อยอดเทคโนโลยีโซลิดซิลิกอน ที่ได้จากการรีไซเคิลซากแผงเซลล์แสงอาทิตย์ โดยการผลิตเป็นซิลิกอนความบริสุทธิ์สูงเกรดเคมี เพื่อใช้เป็นวัตถุดิบทดแทนในอุตสาหกรรมเคมี	1.9500	5	18	10	กพร.
โครงการยกระดับผลิตภาพและพัฒนากำลังคนเพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขันภาคอุตสาหกรรม						สพอ.
1.4.7	- ค่าใช้จ่ายในการยกระดับภาคอุตสาหกรรม เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)	6.4260	5	18	10	สพอ.

ที่	แผนปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	2568	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมุดหมาย)	
1.4.8	- ค่าใช้จ่ายในเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันภาคอุตสาหกรรมด้วยแนวคิดการดำเนินธุรกิจที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล (Environment, Social, Governance: ESG)	4.1670	5	18	10	สคอ.
1.4.9	ค่าใช้จ่ายการเตรียมพร้อมสถานประกอบการเพื่อเปลี่ยนผ่านภาคอุตสาหกรรมสู่การปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions)	16.4375	5	18	10	สปอ.
1.5	แผนงาน การส่งเสริม พัฒนา กำกับดูแลให้มีความปลอดภัยเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	130.7253				
1.5.1	โครงการบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม	20.1025	5	18	10	กรอ.
1.5.2	ค่าใช้จ่ายในการตรวจวิเคราะห์โรงงานที่ก่อเหตุเดือดร้อนแก่ชุมชนและสร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	34.0040	5	18	10	กรอ.
1.5.3	ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มประสิทธิภาพพลังงาน โดยนำความร้อนทิ้งในระบบทำความเย็นมาใช้ประโยชน์ด้วย Ammonia Heat Pump เพื่อการลดก๊าซเรือนกระจกอย่างยั่งยืน	3.9480	5	18	10	กรอ.
1.5.4	ค่าใช้จ่ายในการควบคุมและเพิ่มประสิทธิภาพการบำบัดน้ำทิ้งในพื้นที่อ่อนไหวสูง	3.5000	5	18	10	กรอ.
1.5.5	ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการวัตถุอันตราย และสิ่งแวดล้อม	7.4350	5	18	10	กรอ.
1.5.6	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคม และการพัฒนาระดับเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ	9.5633	5	18	10	กรอ.
1.5.7	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบบริหารจัดการความปลอดภัยในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออก	4.7000	5	18	10	กรอ.
1.5.8	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาประสิทธิภาพกลไกการกำกับดูแลการประกอบการเหมืองแร่	3.8000	6	20	13	กพร.
1.5.9	ค่าใช้จ่ายในการป้องกันผลกระทบการทำผิดกฎหมายว่าด้วยแร่และรับฟังความคิดเห็นของชุมชนเพื่อพัฒนาการประกอบการให้เป็นมิตรกับชุมชนและสิ่งแวดล้อม	3.6198	5	18	10	กพร.
1.5.10	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมสถานประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานตามหลักเศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy)	7.2092	5	18	10	กพร.
1.5.11	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมและยกระดับอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน	9.2223	5	18	10	กพร.
1.5.12	ค่าใช้จ่ายในการจัดงานรางวัลอุตสาหกรรม ประจำปี พ.ศ. 2568	2.5120	2	18	10	กพร.
1.5.13	ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการวัตถุอันตราย	5.4625	2	18	10	กพร.
1.5.14	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาสถานประกอบการและเครือข่ายความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมตามหลักธรรมาภิบาล	11.6723	5	18	10	สปอ.
1.5.15	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาวัสดุที่ไม่ใช้แล้วภาคอุตสาหกรรมและภาคการเกษตรสู่ผลิตภัณฑ์ชุมชน	3.9744	5	18	10	สปอ.

ที่	แผนปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	2568	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนา 13 (หมุดหมาย)	
2	แผนปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาปัจจัยสนับสนุนให้เอื้อต่อการเติบโตของอุตสาหกรรมวิถีใหม่สู่ความยั่งยืน	121.3852				
2.1	แผนงาน การดำเนินงานด้านนโยบาย มาตรการและการมาตรฐาน	119.1764				
2.1.1	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาความร่วมมือด้านสินค้าอุตสาหกรรมและบริการฮาลาลเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันภายใต้นโยบายเศรษฐกิจระหว่างประเทศ	5.1269	2	2	5	สศอ.
2.1.2	- ค่าใช้จ่ายในการจัดทำยุทธศาสตร์เพื่อยกระดับอุตสาหกรรมเหล็กไทยไปสู่เหล็กสีเขียว (Green Steel)	4.6503	2			สศอ.
2.1.3	- ค่าใช้จ่ายในการผลักดันแพชชีนฮาลาลอัตลักษณ์ไทยก้าวสู่ตลาดมุสลิมโลก	7.2866	2			สศอ.
2.1.4	- ค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผนขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมเศรษฐกิจในเชิงลึกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย	6.4823	2		1,5,10	สศอ.
2.1.5	ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน	41.0827	2	16	7	สมอ.
2.1.6	ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว	1.3935	2	2	5	สมอ.
2.1.7	ค่าใช้จ่ายในการเป็นเจ้าภาพจัดประชุมระหว่างประเทศตามพันธกรณีระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล	2.1060	2	2	5	สมอ.
2.1.8	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมผู้ประกอบการร้านค้ารายย่อยให้จำหน่ายสินค้ามาตรฐาน มอก. เพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภค	1.4800	2	8	7	สมอ.
2.1.9	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับศักยภาพผู้ประกอบการไทย เพิ่มโอกาสการแข่งขันทางธุรกิจด้วยการมาตรฐาน	0.4380	2	8	7	สมอ.
2.1.10	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริม SMEs ให้ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	1.1621	2	8	7	สมอ.
2.1.11	ค่าใช้จ่ายในการยกระดับโครงสร้างพื้นฐานการรับรองระบบงานด้านการตรวจสอบความใช้ได้ และทวนสอบก๊าซเรือนกระจกตามมาตรฐานสากล	0.4228	2	8	7	สมอ.
2.1.12	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพด้านการมาตรฐานของประเทศ	2.0500	2	8	7	สมอ.
2.1.13	ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานยกระดับผู้ประกอบการ SMEs ให้มีศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันด้วยมาตรฐานอุตสาหกรรมเอส (มอก. เอส)	7.7250	2	16	7	สมอ.
2.1.14	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาและผลักดันแผนระดับที่ 3 ของกระทรวงอุตสาหกรรมและบูรณาการนโยบายเชิงพื้นที่	4.7800	6	20	13	สปอ.
2.1.15	ค่าใช้จ่ายในการเจรจาธุรกิจและประชุมนานาชาติ	4.7400	6	20	13	สปอ.
2.1.16	ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการต่างประเทศชั่วคราว	0.7518	6	20	13	สปอ.
2.1.17	ค่าใช้จ่ายในการติดตามประเมินผลตามนโยบายและยุทธศาสตร์	23.4984	6	20	13	สปอ.
2.1.18	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมผู้ประกอบการเพื่อขับเคลื่อนภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่	4.0000	2	8	7	สปอ.
2.2	แผนงาน การพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายหรือกฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้อง	2.2088				
2.2.1	ค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงพระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ พ.ศ. 2551 และกฎหมายลำดับรอง	0.7888	2	8	7	สมอ.
2.2.2	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาอุตสาหกรรมทางการแพทย์ของผู้ผลิตไทย	1.4200	2	4	7	สมอ.

ที่	แผนปฏิบัติการ-แผนงาน-โครงการ-ผลผลิต-ค่าใช้จ่าย	2568	ความสอดคล้อง			หน่วยงาน
			ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	แผนแม่บท	แผนพัฒนาฯ 13 (หมายเหตุ)	
3	แผนปฏิบัติการ เรื่อง การพัฒนาองค์กรสู่องค์กรดิจิทัลเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ	155.8994				
3.1	แผนงาน การพัฒนาองค์กรด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล	133.1726				
3.1.1	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ	2.4000	6	20	13	กรอ.
3.1.2	โครงการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐภายใต้แผนดิจิทัล	0.6231	6	21	13	กรอ.
โครงการพัฒนาอุตสาหกรรม ข้อมูลและระบบสารสนเทศเพื่อรองรับอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพมุ่งสู่อุตสาหกรรม 4.1						สศอ.
3.1.3	- แพลตฟอร์มการรายงานข้อมูลกลางเพื่อการบริหารจัดการข้อมูลภาคอุตสาหกรรม	23.0000	2	20	13	สศอ.
3.1.4	- การจัดทำระบบวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินศักยภาพการประกอบกิจการภาคอุตสาหกรรม	10.0000	2	20	13	สศอ.
3.1.5	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาศูนย์สารสนเทศอัจฉริยะอุตสาหกรรม (Intelligence Unit)	20.0000	2	20	13	สศอ.
โครงการพัฒนาระดับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของอุตสาหกรรมอ้อยและน้ำตาลทราย						สอณ.
3.1.6	- ค่าใช้จ่ายลิขสิทธิ์การใช้งานระบบงานสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์	0.2700	2	20	13	สอณ.
3.1.7	- ค่าใช้จ่ายโครงการระบบฐานข้อมูลเพื่อการบริหารจัดการน้ำตาลในสินค้าส่งออก ระยะ 2	6.9156	2	20	13	สอณ.
3.1.8	- ค่าใช้จ่ายในลิขสิทธิ์การใช้งานป้องกันความปลอดภัยระบบงานสารสนเทศและเทคโนโลยีของ สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย	3.5580	2	20	13	สอณ.
3.1.9	- ค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงเครือข่ายหลักของระบบสารสนเทศของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 1 ระบบ	13.8310	2	20	13	สอณ.
3.1.10	- ค่าใช้จ่ายในการเพิ่มประสิทธิภาพระบบคอมพิวเตอร์แม่ข่ายของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 1 ระบบ	8.1000	2	20	13	สอณ.
3.1.11	- ค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงประสิทธิภาพการเฝ้าระวังภัยคุกคามทางไซเบอร์ (Cyber Security) ของสำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 1 ระบบ	4.4000	2	20	13	สอณ.
3.1.12	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาเทคโนโลยี Deep Learning มาใช้ในการอ่านแปลตีความภาพถ่ายทางอากาศสำหรับระบบภูมิสารสนเทศเพื่อแสดงพื้นที่ปลูกอ้อย แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 1 ระบบ	5.4163	2	20	13	สอณ.
3.1.13	- ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับบุคลากรภาครัฐเพื่อการขับเคลื่อนรัฐบาลดิจิทัล	0.2038	2	20	13	สมอ.
3.2	แผนงาน การให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล	17.2274				
3.2.1	ค่าใช้จ่ายในการวางและพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐ	1.3000	6	20	13	สปอ.
3.2.2	ค่าใช้จ่ายในการขับเคลื่อนงานบริการของกระทรวงอุตสาหกรรมสู่การรับรองมาตรฐานศูนย์ราชการสะดวก คู่ชุมชนอย่างยั่งยืน	3.7744	6	20	13	สปอ.
3.2.3	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาระบบตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการ	1.0200	6	20	13	สปอ.
3.2.4	ค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม ป้องกันการทุจริตและสร้างโปร่งใสเชิงรุก	1.9818	6	20	13	สปอ.
3.2.5	ค่าใช้จ่ายรางวัลคุณภาพแห่งชาติ	9.1512	6	20	13	สปอ.
3.3	แผนงาน การพัฒนาศักยภาพบุคลากร	5.4994				
3.3.1	ค่าใช้จ่ายในการพัฒนาบุคลากรด้านการมาตรฐาน	0.4346	6	20	13	สมอ.
3.3.2	โครงการยกระดับดัชนีการรับรู้การทุจริต (Corruption Perception Index : CPI)	0.5648	6	20	13	สมอ.
3.3.3	ค่าใช้จ่ายการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการ	4.0000	6	20	13	สปอ.
3.3.4	โครงการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับบุคลากรภาครัฐเพื่อการขับเคลื่อนรัฐบาลดิจิทัล - ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนารัฐบาลดิจิทัล สำหรับบุคลากรไอที และผู้ปฏิบัติงานด้านดิจิทัลของหน่วยงานภาครัฐ ตามแผนพัฒนารัฐบาลดิจิทัล พ.ศ. 2566 - 2570	0.5000	6	20	13	สปอ.

<https://shorturl.at/Ja9sl>

กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

75/6 ถนนพระรามที่ 6 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2430 6963 ต่อ 696309-10
www.industry.go.th